4820006471071

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

К!Л!С!®

АНДЖЕЛІНА ДЖОЛІ

ВИГРАЙ ПРИЗ

№7 липень 2006

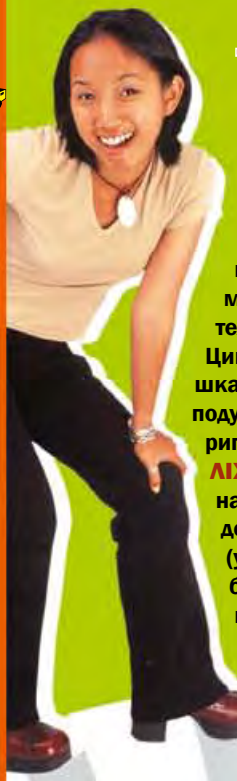

ТОВАРИСТВО ВИГАДНИКІВ НЕПОТРІБНИХ РЕЧЕЙ

Існує воно в Японії. Як стає зрозуміло з назви, члени його придумують непотрібні, але технічно здійсненні речі. Цигарка, яка не горить, шкарпетки на повітряній подушці — це ще не найоригінальніші винаходи.

ЛІХТАРИК, що працює на сонячній батареї, чудово світить у сонячну (упс!) погоду, не потребуючи батарей або акумуляторів.

ПЕРЕНОСНА «ЗЕБРА» для пішоходів, котрі полюбляють переходити вулицю не там, де належить, а там, де зручно. Це смугастий килимок шириною близько метра, зроблений з легкої полімерної плівки. Його згортають у рулон і носять з собою, а в потрібний момент розкочують на дорозі і спокійно перетинають її.

ТАРІЛКА ДЛЯ СХУДНЕННЯ — це половина тарілки із дзеркалом. Під час трапезування виникає ілюзія, що тарілка кругла і повна-повнісінька їжі.

СКАЛЬП. Перука закріплюється перед дзеркалом таким чином, що коли в нього дивиться лиса людина, у неї створюється ілюзія, що це її волосся. Дрібничка, а комусь приємно.

ШАПКА ДЛЯ СНУ у вагоні метро. Спереду на ній написано: «Розбудіть мене, будь ласка, перед такою-то зупинкою». Шапку натягують на очі, а в прозоре віконце вставляють картку з назвою станції. Винахідник стверджує, що його «ноу-хау» необхідне не тільки тим, хто хоче поспати. Якщо інший пасажир планує сісти, можна пройтися вагоном, вибрати «сонька», якого час будити, і зайняти його місце.

ПОРТАТИВНА СХОДИНКА. Це брусок на довгій ручці, який може стати в нагоді, якщо сходинки надто високі для тебе. Підставляй брусок до кожної наступної сходинки і підіймайся на здоров'я.

АВТОРУЧКА З ПІДІГРІВОМ. Важливо , що цей пристрій може писати на лютому морозі, та ще й гріє руки.

А ось **ПОРОХОТЯГ НАВПАКИ** з'явився на світ внаслідок ворожнечі між сусідами. Щоб допекти своєму колишньому приятелю, житель Токіо вставив у компактний пристрій пакетик з пилом, який вилітав і вибухав у повітрі. Потім у пристрій був вбудований таймер і оптична система наведення на ворога. Автора ідеї, до речі, неодноразово арештовували за порушення громадського порядку.

Можливо, хтось посміється над цими винаходами. Але тільки уяви: що було б, якби вони продавалися і на кожному з них стояв відомий лейбл? Та їх змітали б з магазинних полиць зі швидкістю урагану. Але справжні чиндогу («незвичайні пристосування» японською) не продаються, їх не купиш, хіба тільки повториш сам. Усе тому, що у членів Товариства є кодекс поведінки — кілька обов'язкових для всіх 50 тисяч винахідників правил: ніколи не патентувати свої винаходи, не продавати їх і дбати, аби вони не зашкодили навіть мурасі. Чиндогу — безкорисливий дарунок Сходу. Дарунок тим, хто творить собі кумирів з речей. Кумедні і неймовірні винаходи наче нагадують: лише непотрібність дарує свободу справжнім естетам.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ЛЮДЕЙ І КРАЇНИ

- Прапор Аляски придумав 13-річний хлопчик.
- Міжнародний телефонний код Антарктиди — 672.
- Капітан Кук був першою людиною, нога котрої ступила на всі континенти Землі, крім Антарктиди.
- Найчастіше в англійських бібліотеках крадуть Книгу рекордів Гіннесса.
- Національний оркестр Монако більший за його армію.
- У пустелі Сахара одного разу — 18 лютого 1979 р. — йшов сніг протягом години.
- Ніл замерзав двічі — в IX-му та XI-му століттях.
- У мові ескімосів для найменування снігу існує понад 20 слів.
- В Італії ляльок Барбі більше, ніж канадців у Канаді.
- Канада 4 рази за останні 5 років була оголошена ООН кращою для життя країною.
- У Стародавньому Римі, якщо пацієнт помирав під час операції, лікарю відтинали руки.
- Тариф — це зовсім не те, що ти думаєш. Тариф — це острів у Середземному морі, де вперше почали брати платню за стоянку в порту.
- Найдовше у світі відлуння можна почути в будівлі каплиці Мавзолею в Гамільтоні (Ланкашир, Англія). Воно триває 15 секунд.
- 718 градусів за Цельсієм — це температура пекла, яку вирахували вчені на основі співставлення цитат з Біблії.
- Перше місце у світі за кількістю блискавок посідає Бразилія. За даними Національного інституту космічних досліджень Бразилії, щорічно тут реєструється від 50 до 70 мільйонів блискавок.

КОМУ «НЕБЕСНУ» ЗЕМЕЛЬКУ?

Тепер сміливо можна обіцяти в подарунок зірку з неба: агентство Денніса Хоупа завжди допоможе дотримати слова. Щоправда, то буде не зовсім зірка, а ділянка на Місяці або Марсі. Причому все абсолютно законно. Ще в 1980 році спритний бізнесмен Хоуп знайшов законний спосіб «приватизувати» ласі небесні об'єкти. Пощастило: просто ніхто не здогадався зробити це раніше. Якого розміру ділянку можна купити? Тут важко буде потенційним власникам виділитися оригінальністю: усі вони стандартні розміром 177,7 акра (72 гектари) прямокутники зі сторонами 2 682 і 268 метрів. Якщо простою мовою аналогій — 100 футбольних полів.

На доказ власності покупцеві землі на Місяці чи Марсі вручать такий комплект документів:

- посвідчення власника;
- карту поверхні Місяця/Марса;
- місячну/марсіанську конституцію.

Все це обійдеться у якихось 130 реальних земних доларів. Для особливо романтичних натур за додаткову плату передбачені сувенірні паспорт дослідника космічного простору, банкнота у «100 місячних доларів», великі кольорові фотки поверхні Місяця/Марса з відстані відповідно у 1000 і 3000 кілометрів плюс ефектні рамки для неї. Замовлення оформити дуже просто — можна навіть Інтернетом. Достатньо бути повнолітнім і мати необхідну суму. А там глянь — і якась суперстар твоїм сусідом стане: вони вже давно скуповують «небесну» земельку.

НОВИЙ ВИД КАРЛИКОВИХ РИБ

Малайзійська наукова експедиція виявила невідомий науці раніше вид унікальних карликових риб, що населяють торф'яні болота штату Тренггану. В ході експедиції дослідники також виявили кілька надзвичайно рідкісних навіть для Південно-Східної Азії видів кажанів та комах.

Це вже не перше відкриття нових видів флори та фауни на території Малайзії з початку року. Так, на початку квітня в північно-східному штаті Келантан було виявлено невідомі раніше науці види пальм, бамбука та імбиру.

А в березні цього року вчені зі штату Саравак, який розташований на острівній частині держави, виявили невідомого раніше науці птаха, що населяє високогірні райони країни. Хочеться вірити, що у таких віддалених куточках природа помалу відновлюється від руйнівного впливу людини.

«РОЗУМНІ» КРОСІВКИ

У США розроблені «розумні» кросівки, які рахуватимуть час та спалені під час занять спортом калорії. Це — спільний проект компанії-виробника спортивної екіпіровки «Найк», котра забезпечить взуття спеціальними електронними датчиками, та комп'ютерного концерну «Еппл», який додасть до мультимедійних портативних музичних плеєрів «ай-Под» функції безпровідникового «спілкування» з кросівками. Диво-взуття незабаром надійде у продаж. Плеєр наводитиме спортсмену дані про «поточний статус» вправ, а ще буде за будь-яких умов підтримувати спортсмена, програваючи динамічні музичні уривки, основне завдання котрих — подолати втому та спалити останні калорії згідно з графіком.

ПРОФЕСІЙНІ ЗАБОБОНИ

Марновірці є у кожній професії. Принаймні цей довгий список наштовхує на таку думку.

Актори, якщо текст п'єси (або ролі) падає на підлогу, обов'язково на неї сідають. Якщо цього не зробити, то на сцені начебто чекає провал.

Лікарі намагаються ніколи не мінятися чергуваннями. Вони вірять, що коли почнеш метушитися і домовлятися з колегами, то обов'язково випаде тобі така ніченька, що й ока не заплющиш.

Музиканти у день концерту пильнують, аби обов'язково встати з правої ноги. Також вважається, що перед концертом не можна застеляти ліжко. Це одна з найпоширеніших прикмет серед диригентів і оперних співаків.

Моряки впевнені, що особливо погана прикмета — показувати пальцем на небо. Це може розгнівати богів і принести шторм або штиль. В кожному порту всі знають, що вказувати пальцем на судно, що виходить з нього, значить приректи його на загибель.

Сапери-піротехніки ніколи не прощаються, коли виїжджають на виклик, і ніколи не вимовляють слово «останній», в якому б то не було контексті.

Пожежники запевняють, що коли під час чергування почистити чоботи, обов'язково надійде виклик на пожежу. А коли хтось з них повертається з відпустки, його поливають водою. Інакше і їм, і їхнім товаришам у цей же день доведеться виїжджати на пожежу.

Але, напевно, найзабобонніші люди на світі — космонавти. Достовірно відомо, що радянські космічні ракети не здіймалися в небо по понеділках, бо понеділок вважався неофіційним «нестартовим» днем. А ось найкумедніший забобон космонавтів. На космодромі в Плесецьку перед запуском ракети-носія на ній обов'язково пишуть «Таня». Подейкують, це ім'я вивів на першій ракеті закоханий у якусь Таню офіцер. І нібито одного разу, коли забули вивести на корпусі щасливе ім'я, ракета перед стартом вибухнула. Таке кажуть...

Літературно-художній,
пізнавально-розважальний журнал
«КЛАС!» №7 (115) 2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., видане Міністерством України у справах преси та інформації
Періодичність виходу: 1 раз у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журнал розрахований на дітей віком 8–15 років
Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живова, 11
тел./факс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «Мандарин»
ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-а
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Ціна договірна **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: . . . . . Во Вік
. . . . . duklas@schoolboy.com.ua . . . . . ДуКлас
. . . . . Тетяна Грисюк
Художники: . . . . . Сергій Шемета, Андрій Урбан,
. . . . . Світлана Словотенко, Ліля Рейко,
. . . . . Наталя Гайда, Ольга Кулик, Надія Шеремет
Набір та коректура . . . . . Олександра Вовк
Технічний супровід . . . . . Андрій Зеленський
Верстка . . . . . Олена Березовська
Директор . . . . . Ольга Косович
Шеф-редактор . . . . . Володимир Головач

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Анатолій Саган,
Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич,
Галина Коверко, Тетяна Лопушняк

Підписано до друку 29.06.2006
Формат паперу 60×84 $^1/_8$
Обсяг видання 4 ум. друк. арк.
Тираж 20 000 примірників, замовлення № .....

Зміст

Свято нашого народу: Свято Купала в літо упало
Книжка для Киці: Зачіска твоєї мрії
Поряд з нами: Зелений підводний капкан
Who is хто?
Тіна Канделакі — життєлюбна телеведуча!
Страшилки від Класного:
Повзучий жах на піщаному тлі
Класна проза: Яан Раннап.
Як ми дресирували бджіл
Здоровенькі були!
Для ворогів і друзів — не для себе
Неймовірне-очевидне: Небо неозоре і на небі зорі...
Корисна сторінка + Звідкіля воно взялося?
Автоклас: Чудо на колесах
У всіх на вустах: З квітки на квітку
Кухня, сповнена див: Як солодко пахнуть квіти...
Цікавенькі були!
Джентльменклуб: Прийшов, побачив, насмішив!
Hi-Files + Web-планета
Класний спорт: Американський футбол наступає
Легенди спорту: Зірки світового футболу
Класний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки:
Містичний герой хаус-музики — Боб Сінклер +
«Ніагара» — водоспад музичних ритмів!
Класний гіпертест + Klacword
Фокус-покус
Ігротека + Гра
Логічні задачки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди
Трішки десерту із твого конверта

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік

© W ltd, «КЛАС!» 2006

Свято Купала в літо упало

Наш Пундик всерйоз захопився лікарськими та екзотичними рослинами. Бачу, якісь травки волочить до хати, скубе квіточки: чебрець, барвінок... Щось там перемішує... І папороть в саду підгортає, довкола кропиву видирає... Каже, що до свята Івана Купала готується. Розвісив оголошення: «Шукаю сміливого режисера для купальського дійства. Байдужих та схильних до вживання легкозаймистих речовин прошу не зголошуватись». Отакої...

Сонце купається – трави лікують!

Величне і загадкове свято на початку липня — це Купайло, або ж Іванів день. У давнину в цей час українці вшановували Дажбога (бога Сонця). Вважали, що о цій порі літнього сонцестояння небесне світило досягає найбільшої сили й повертає на зиму. Казали, що Сонце, як уособлення світла й добра, святкує перемогу над темними силами, а тому при своєму сходженні воно «грає», «скаче» і «радіє». Вся природа теж торжествує з цього, стає особливою, зачарованою.

Вже напередодні люди гуртом вирушають на заготівлю лікарських рослин. Збирають цілющі трави удосвіта, подалі від поселень і стежок, обов'язково з добрим настроєм і молитвою. Окрім лікувальних властивостей, купальські рослини мають значну й магічну дію. Чи не найсильнішою приворотною травою вважають тирлич. Варять його в новому горщику, купленому не торгуючись, а тоді вмиваються відваром, щоб привернути обранця; тричі кажуть: «Тирлич, тирлич! Мого милого приклич!» — аби якнайшвидше вийти заміж. Відоме й інше любовне зілля: барвінок, щоб «хлопці до дівчат стелилися», липник (ліпиця), оман (дивосил), розмай і, особливо, любисток. Ось тобі й практичне завдання з біології, якщо хочеш. Бери довідник лікарських рослин і гайда збирати ліки!

Особливо загадкові в ніч на Купала розповіді про цвітіння папороті. Для того, щоб це побачити, треба опівночі піти до куща папороті, розстелити під ним полотно (рушник), на якому святили паску, освяченим у церкві ножем обвести навколо себе коло, покропити рослину свяченою водою й прочитати молитву. Тоді нечиста сила буде намагатися прогнати й налякати тебе, але вся ця шура-буря не зможе подолати окреслене коло, тому не бійся. Опівночі папороть розцвітає світлою жариною й падає в полотно, тому його слід одразу ж згорнути й сховати за пазуху. Власник дивоквітки зможе бачити, як переходять із місця на місце дерева, розуміти мову птахів, тварин, рослин і дерев, зможе відшукати заховані в землі скарби.

Вогонь, вода і мідні труби

Основні купальські обрядові дії відбуваються в ніч з 6 на 7 липня і називаються купаліями, а дівчата-виконавці — купалочками, або купалками. Напередодні свята хлопці готують місце для основних обрядодій: збирають дрова для вогнища, встромляють в землю жердину (Купалу-Марену) або ставлять обрядове дерево, яке дівчата наряджають вінками й кольоровими стрічками. Часто роль купальського дерева відводиться вербі — дереву смутку й жалю згідно із народною символікою.

До свята дівчата плетуть собі віночки (інколи по два) з трав та квітів, а парубки — з жита або прикрашають зеленню капелюхи. Йдучи до купальського вогнища, не озираються, «щоб відьма не наздогнала», а потім співають пісні й водять хороводи навколо Купала-Марени. Після цього молодь починає перестрибувати через вогнище. Спочатку хлопець і дівчина обмінюються вінками (або парубок віддає свого капелюха чи картуза), а потім, узявшись за руки, стрибають через вогонь, обходять Марену і стають знову у чергу. Добре, коли над вогнем вони не розняли руки й не підпалили одяг.

Для менших дітей замість вогню накладають купу кропиви, через яку хлопчики і дівчатка весело стрибають, також тримаючись за руки. Як то кажуть — необережне поводження дітей із вогнем може стати причиною пожежі!!! Липень зазвичай місяць теплий, і тому скупнутися приємно та корисно. Отож після ретельних занять вогненною фізкультурою всі гайда у воду!!! Дівчата, намагайтеся так пірнути у воду, щоб віночок з голови поплив по воді. Доброю ознакою буде, коли вінок не потоне, а напрям вказуватиме, звідки свати будуть. Для кращої орієнтації треба у вінок встромити свічечки. Хлопці, чекайте на

другому березі річки чи озера, щоб упіймати віночок своєї дівчини. Ну, якщо ви вже такі нетерплячі, то сміливо стрибайте у воду, хапайте перший-кращий і вимагайте викупу поцілунками. А тоді, всі мокрі й веселі, паліть опудало Марени і танцюйте до ранку.

ОДА МАТЕРИНСТВУ!

Віддати віночок — здавна вважалось подарувати коханому свою квітку. Тому й не дивно, що пройшовши вогонь та воду, молодь утаємничувалась, аби звершити одвічний закон природи. Адже основний мотив купальських обрядодій — уславлення молодості, кохання й материнства. Пригадуєш: вода, вогонь і мідні труби.

Колись дівчата потайки збиралися групами по 9 осіб на березі водоймища, обирали з-поміж себе найвродливішу тілом, а та проводила захисний і зцілюючий обряд. Для цього готували в ритуальній чаші спеціальний відвар із лікарських трав (м'яти польової, гравілату міського, підмареника справжнього, кропиви, оману, шишок хмелю, шипшини), а потім обрана красуня брала лебедине перо й малювала тим настоєм на тілі своїх подруг 9 захисних ліній, щоб «відьомське око» чи «злий дух» не вразили репродуктивних функцій дівчини. Це місце також ретельно прикривали не лише спідницею, але й фартухом, а не виставляли напоказ, як це модно робити тепер. Дев'ять дівчат і дев'ять ліній відповідали 9 місяцям до народження дитини, а лебедине пір'я пов'язували з Лебедем — уособленням Білобога — символу щастя, світла, добра.

Люди й досі вірять, що всі купальські облаштунки (вінки, перевесла, гілочки деревця, попіл, роса) мають не лише лікувальні властивості, але й значну оберігаючу силу від нечистих духів та відьом, що особливо активізується в Купайлівську ніч.

Примітною в цей день є й погода: зоряна Купальська ніч — на грибне літо, велика роса — вродять огірки та горіхи, дощова погода — на неврожайний рік.

А сакральні знання, суть яких не вповні зрозуміла й сьогодні, люди намагалися зберегти в народній творчості.

ХРИСТИЯНСЬКІ МОТИВИ КУПАЛА

За християнським календарем 7 липня ми святкуємо Різдво Івана Предтечі, того самого, який хрестив у ріці Йордані Ісуса Христа. Позаяк язичницьке свято Купала куди старіше за християнське, то служителі церкви вдало поєднали його

і назвали святом Івана Купала. Іван Предтеча був сином Захарія і Єлизавети, що жили неподалік Єрусалима. Доля Іванова — трагічна: за виступ проти Ірода і викривання розпусти йому відтяли голову. Тіло святого поховане, а голову закопано на Елеонській горі.

З поширенням християнства на українських землях напередодні літнього сонцевороту вшановували ікону Вишгородської Богоматері (Замилування чи Ніжності) — одну із найдавніших святинь. За легендою, вона була написана євангелістом

Лукою у будинку Тайної вечері та зішестя святого Духа і зберігалась в Єрусалимі у Івана Богослова.

У світі загалом відомо майже 40 ікон, які приписують апостолові Луці.

До Києва ікону привезли з Константинополя приблизно у 1130 році за часів великого князя Мстислава Володимировича як дар патріарха Луки Хризоверха. Ймовірно, ікона зберігалась у Десятинній церкві, що у Києві, а згодом була встановлена у Вишгороді. Однак у 1155 році син Юрія Довгорукого Андрій Боголюбський вивіз ікону в Суздальщину, а потім — у Володимир на Клязьмі. Ось чому наша споконвічна Вишгородська ікона стала Володимирською і тепер зберігається у Москві.

ЛИПЕНЬ. Назва цього літнього місяця походить від лип, якими українці здавна обсаджували свої присадиби. Цвіт липи — цілющий лікарський та медоносний засіб, а деревина — сировина для художнього та господарського різьбярства. Саме в липні пасічники приступають до липового медозбору, а цей мед називали «липцем». Паралельно вживали й назву «июль» (від імені римського імператора Юлія Цезаря, який запровадив т. з. Юліанський календар) та інші регіональні назви — «илевей», «илюх», «грозовик», «білень», «косень».

Зачіска твоєї мрії

Що головне у зачісці? Надійність, — скажу і не помилюся, а ти мене, люба Кицю, певен, підтримаєш. Адже важливо через годину, дві та навіть через півдня після вранішнього вистоювання перед люстерком знати, що у тебе на голові все ті ж кучерики, а не «вибух на макаронній фабриці». Сучасні засоби для моделювання зачіски задовольняють найвибагливіших панночок. І з кожним днем засобів більшає, тож саме час зі всім ґрунтовно розібратися.

Під невидимою шапочкою

Назви мені, Кицю, хоч одну представницю прекрасної статі, яка не користується засобами для укладання волосся. Не знаєш таких? І я не знаю. Зате мені точно відомо, що тільки небагато з них серйозно ставляться до вибору цієї перукарської продукції. Решта керується принципом: треба взяти щось найсильніше, щоб разок бризнути — і намертво! Дарма. Сучасні засоби дозволяють без зайвих клопотів створювати гарні зачіски і навіть самі доглядають за волоссям.

Нині не проблема підібрати засоби укладання для різних типів волосся. Щоб переконатися в його ефективності, достатньо раз випробувати на власній чуприноньці. Результат розповість сам про себе. Запам'ятай: добрий засіб для укладання не повинен склеювати волосся, робити його жирним, залишати на волоссі білий наліт. Фіксація зачіски в ідеалі — еластична, рухома, щоб волосся залишалося природним, а не злиплою паклею. Тонке волосся не можна перенавантажувати засобами для укладки. Для нього не підходить «важкий» віск, краще використовуй гель. І ще одна універсальна порада: бажано, щоб лак або мус захищали волосся від ультрафіолетового випромінювання. Влітку це просто необхідність! Засоби для укладання волосся, якщо вони справді добротні, мають нейтральний запах, який швидко вивітрюється і фіксує зачіску, наче вкриваючи її невагомою еластичною шапочкою.

Традиційні помічники

Найпопулярнішим засобом фіксації волосся у зачісці є лак. Ним можна закріпиту всю «композицію» або окремі пасма. Найгірше, що умудряються втнути, користуючись лаком, — «втопити» у ньому зачіску. Так, ураган чи тайфун їй після цього не зашкодить. Але як почуватиметься саме волосся? Тому все ж не варто розпилювати лак ближче, ніж за 25–30 сантиметрів від голови. Хіба що, як виняток, якесь окреме пасемце закрутити. Якщо ж хочеш надати об'єму зачісці, нанеси трохи лаку на корені волосся. У лаки нового покоління додають вітаміни, амінокислоти, витяжки з лікарських трав. Але лак завжди залишається лаком.

Враховуючи це, варто поглянути у бік мусів і пінок. Вони бережливіше ставляться до волосся, особливо якщо йдеться про щоденне використання засобу. Безпосереднє призначення — надають пишності, полегшують укладання, допомагають приборкати непокірні пасма. Мус створює захисну оболонку довкола кожної волосини, достатньо лише витиснути на долоню кульку розміром з апельсин для довгого волосся і трошки менше — для короткого, нанести на вологе волосся руками або гребенем і вкласти феном чи накрутити на бігуді (потім для надійності посушити їх феном). Муси і пінки бувають різні — від м'якого до максимально сильного ефекту фіксації. Щоб зробити зачіску пишнішою, використовуючи мус, приподнімай пасма і скеровуй струмінь повітря на корені волосся. Єдина засторога: при жирному волоссі від мусів і пінки краще відмовитися, бо вони миттєво перетворюють його на «брудне» — принаймні так здається.

Ще один неймовірно популярний серед хлопців і дівчат засіб для моделювання зачісок — гель. Використовується і для виділення окремих пасем, і для надання ефекту «мокрого волосся». Наносять його на суху чисту шевелюру. Якщо у тебе довге і неслухняне волосся, то саме пора потоваришувати з гелем. Будь-яку зачіску він прикрасить за дві хвилини, якщо, змастивши окремі пасма, надати їм цікавої форми і висушити феном. На довгому волоссі за допомогою гелю і гребінця формують «хвилі». Для кучерявого волосся є спеціальний гель, який допоможе зафіксувати плавні кучері.

На лаві запасних

Використовуючи здебільшого перераховані засоби моделювання зачіски, ти, дорогенька, нерідко забуваєш про інші, які наче залишаються на лаві запасних, поки на твоїй голівці господарюють гелі з лаками. Можливо, перераховані далі засоби менш популярні, але хто гарантує, що тобі вони не підійдуть краще за будь-які інші? Наприклад, лосьйон на відміну від пінки можна наносити на сухе волосся. Він ідеально супроводжує укладання феном або за допомогою бігудів. Віск — справжній порятунок при моделюванні кучерявого і сухого волосся. У розряд нешкідливих засобів його автоматично переносить натуральна основа з восків і мінеральних олій. Він додасть кілька промінчиків блиску твоїй зачісці. До того ж суперпростий у застосуванні: достатньо вмочити у віск пальці і сформувати ними гарні пасма. Замість воску можна використати будь-який живильний крем для сухої шкіри.

Просто і надійно зафіксувати зачіску дозволяє спрей. Волосся від нього блистить, а по-справжньому добротний засіб ще й захищає його від ультрафіоле-

ту. Спрей завершує зачіску, підкреслює колір підфарбованого волосся, відучує його електризуватися. Після розпилювання спрею на злегка вологе волосся зачіску вкладають феном.

Власниці тонкого волосся не помиляться, якщо оберуть емульсії і тоніки. Найбільший плюс емульсії у тому, що вона не просто робить пишною зачіску, а ще й кондиціонує волосся. Тож воно не сплутується, залишається м'яким та еластичним.

Якщо вкласти волосся треба швидко — згадай про тонік. Цей надлегкий засіб моделювання діє миттєво і не потребує змивання. Відразу по нанесенні надає волоссю пишності.

Нестандартні рішення

Останні розробки косметологів набагато полегшили життя стилістів-перукарів, дозволяючи їм створювати хитромудрі зачіски з волосся різного типу. «Нестандартні» засоби укладання мають повне право зайняти місце на поличці у ванній кімнаті.

- **Крем для моделювання густого кучерявого волосся**: виділяє, «окреслює» кучері, додає блиску. Нанось небагато на вологе або сухе волосся.
- **Моделюючий олівець**: швидко створить нову зачіску. Підходить для виділення окремих пасем або отримання ефекту скуйовдженості, додає блиску.
- **Гель-вода для укладання сильної фіксації**: підходить для напівдовгого і довгого волосся. Додає ефект мокрого волосся і збільшує об'єм. Розітри у долонях невелику кульку (він стане рідким, як вода), нанеси на вологе волосся.
- **Вода для укладання**: коли нанести на вологе волосся, додасть йому еластичності. Укладай пасма феном, моделюючи зачіску щіткою або руками.
- **Вода для укладання короткого і неслухняного волосся**: фіксує зачіску на цілий день. Волосся стає слухняним і блискучим. Розрахована для використання на вологому волоссі.

Секрети наших бабусь

Народні засоби допоможуть у справі зачіскотворства, якщо ти, звісно, не полінуєшся трошки потрудитися, готуючи відвар чи суміш для цього. І будь певна: волосся віддячить тобі за старання гарним здоровим виглядом.

Особливо неслухняне волосся можна вкласти за допомогою солоної або солодкої води. Блиск твоїй зачісці легко додасть сік цитрусових. Замість мусу можна скористатися квасом, пивом або молоком. Але не перестарайся, надто щедро скроплюючи пасма, інакше спекотного літнього дня особливу популярність матимеш у голодних комах.

Для тонкого і неслухняного волосся замість гелю підійде розчин желатину. Третину чайної ложки желатину залий половиною склянки води — хай мокне протягом трьох годин. Доведи до кипіння (але не кип'яти!), ретельно розмішай і остуди. Отриманий розчин проціди і нанеси на волосся.

Щоб укласти тонке волосся, скористайся відваром з насіння льону. Для цього *1 чайну ложку його залий половиною склянки води, кип'яти 20 хвилин, остуди і проціди. Перед укладанням змочи волосся відваром.*

Перераховані народні засоби укладання можеш використовувати хоч би й щодня. За інші, штучні, так рішуче поручитися не можу. Хіба що скажу, що найкраще вибрати серед всього косметичного розмаїття якийсь один засіб, який влаштовує і тебе, і — що не менш важливо — твоє волосся.

Зелений підводний капкан

Ще я так крокодила називаю. Або ще «зелений підводний човен», бо коли крокодил пливе, то особливо на нього схожий. Над водою стирчать очі, та дорогу і здобич винюхують ніздрі. Зовнішні слухові отвори закриті рухомими клапанами, які захищають барабанні перетинки при зануренні у воду. У всіх крокодилів є шкіряний наріст у горлі, який не пропускає воду у дихальні шляхи. Це дозволяє їм тримати пащу під водою роззявленою і не захлинутися. Більшу частину доби зелені плавають. Одне слово, крокодил і вода — нероздільні.

Маловідомі факти

Давай зупинимося на вивченні маловідомих фактів з життя крокодилів. Насамперед проситься на язик історія про їхню еволюцію. З'явилися зелені майже 150 мільйонів років тому і відтоді постійно пристосовувалися до водного способу життя і хижацтва. У формі тіла досі вгадуються обриси древніх ящерів: високий сплющений з боків хвіст, перетинки між пальцями на «ногах» (задніх кінцівках). Цікаво, що назву тваринам («кам'яний черв'як») дали стародавні греки, у яких «своїх» крокодилів нема. Просто мандрівники спостерігали, як довгі, гігантські черв'яки грілися на камінних розсипах. Нині крокодили населяють різні прісні водойми, та тільки поодинокі види, як-от гребенястий, можуть витерпіти солону воду і запливають далеко в море. Зазвичай хижаки тихо дрейфують уздовж берега, годинами вичікуючи здобич.

Незважаючи на свою хижу сутність, не кожному туристові вдасться на власні очі побачити цих африканських хижаків: уже багато літ у світі модні сумки, дамські туфлі і гаманці зі шкіри цих рептилій. Крокодили майже повністю винищені навіть у найвіддаленіших озерах і ріках Чорного континенту. Це не зайве знати тим, хто змальовує крокодила тільки в чорних тонах, як бездушну зубату рептилію.

Старі легенди тим часом намагаються подати крокодила таким собі плаксою — розповідають про його сльози. З'їв він нібито якусь чергову жертву — і так йому ніяково стало, аж заплакав. Але якщо зазирнути правді у вічі, то стане зрозуміло, що крокодили і справді ллють рясні сльози. Але не з жалю, звичайно, а з надміру солей. Нирки плазунів недосконалі, тому для видалення з організму зайвих солей у крокодилів розвинулися особливі залози. Розташовані вони біля очей і коли працюють на повну силу, здається, ніби зубатий ридма ридає.

Чому вони не тонуть?

Тому що вміють регулювати живлення найважливіших органів і тканин киснем. Циркуляція крові у м'язах при зануренні крокодилів обмежується або повністю припиняється. Серце, мабуть, єдиний орган, який при цьому отримує кисень. Тривалість перебування алігаторів під водою сягає двох годин. Він навіть спить у воді, хоча і на поверхні. Тільки-но починає спускатися — прокидається і спливає.

Крокодилів-хамелеонів виявили вчені. Коли вранці після нічної прохолоди крокодил вилазить на сонечко погрітися, він темно-сірого або коричневого кольору, іноді майже чорного. Таке забарвлення краще поглинає сонячне проміння. У міру зігрівання шкіра стає брудно-зеленою, а потім світло-пісочною. Найкращі хамелеони серед крокодилів — південноамериканські каймани.

МАРАЛ

Населяє гірські ліси Тянь-Шаню, Прибайкалля, Алтаю. Найбільший з оленів, довжина тіла — 2,5-2,6 м, висота у загривку — 1,3-1,5 м, вага — 300-340 кг. Товсті роги змінює наприкінці зими. Кістяна корона закінчується двома відростками, які лежать в одній площині.

МАСТОДОНТ

Вимерлий ссавець, прапрапрародич слона. Він був таких самих розмірів, мав такі ж вайлуваті п'ятипалі кінцівки, хобот. Тільки зуби були дрібніші. Бивні у мастодонтів були короткими та прямими, а зуби — гострими. Рештки мастодонтів ще у середньовіччі знаходили на території Європи, Африки, Південної Азії, Північної і Південної Америки, але приписували їх таємничим велетням.

НАНДУ

Інакше його ще називають американським страусом. Населяє пампаси і савани Південної Америки. Біжучи, нанду витягують шию і піднімають одне крило, як вітрило: намагаються здійнятися у небо. Гніздо мостить сам самець, хоча й має гарем з 3-8 самок. Сам і висиджує страусенят. Харчуються травою, насінням, ягодами та комахами.

Гнізда будують усі види крокодилів, бо їхні яйця можуть розвиватися тільки при високій температурі. Водночас необхідно, щоб у різних гніздах тепловий режим дещо відрізнявся, інакше вилуплюватимуться дитинчата тільки однієї статі. При температурі піску +31,5 °С і нижче вилуплюються самочки, а при температурі понад +33,5 °С — на світ з'являються «гарячі хлопці».

Що у зеленого на обід?

Процес травлення у крокодилів, як і у всіх плазунів, дуже повільний, тому для повноцінного здорового існування їм не потрібно аж стільки їжі, як теплокровним — ссавцям і птахам. Крокодили про ці особливості своєї фізіології не чули, тому кидаються на все, що ворушиться. Навіть на лева, який надто близько підходить до їхніх володінь.

У відкритому бою крокодил дико реве і періщить хвостом по воді, насуваючись на супротивника. На водних просторах з ним у швидкості позмагається хіба кілька порід риб.

Сліпий у воді (тут єдина надія на слух і нюх), крокодил, проте, чудово бачить на суші. Оскільки він живе у воді, то паща його всередині завжди обліплена п'явками. Персональним стоматологом у крокодила «працює» трохил. Так, коли крокодил вийде з води і роззявить пащу, птах пірнає у неї і викльовує п'явок. Дресирувальники кажуть, що єдине слабке місце у крокодила — м'язи, які відкривають щелепи. Нібито звичайною ґумкою можна знерухомити щелепи двометрового велетня.

Крокодил чи алігатор?

Чим же відрізняються ці «брати по крові»? По-перше, назвою. Істинні алігатори родом з Австралії, і названі вони на честь річки Alligator River. Китайські та американські алігатори належать до сімейства крокодилів і носять цю назву абсолютно незаслужено. По-друге, зубами і будовою черепа. Крокодили завжди «усміхаються», як справжні американці. Навіть якщо їх паща закрита, всі зуби на видноті. У алігатора, коли він стуляє пащу, різці ховаються. По-третє, сольовими залозами, яких алігатори не мають і тому змушені мешкати тільки у прісній воді.

Я не крокодил, я — корч

Всіма силами намагається замаскуватися біля водойми голодний плазун, виглядаючи парнокопитних. Блискавичний кидок — і, міцно схопивши жертву щелепами за морду, річкове чудовисько тягне її за собою на глибину, топить, після чого або закопує в мул, на потім, або виволікає на сушу і зжирає. Гострі шість десятків зубів не підводять. За життя він змінює їх сотні разів. У скрутні часи крокодил може нічого не їсти цілий рік. Така от дієта!

До речі, згадалася порада. Якщо на когось таки напав крокодил, врятуватися бідоласі допоможе один дуже болючий прийом: треба пальцями щодуху тиснути йому на очі. Від несподіванки зелений інстинктивно роззявляє пащу.

І ще кілька фактів

- **Крокодил — єдина тварина, яка не має від природи язика і у якої рухома верхня, а не нижня щелепа.**
- **Гребенястий крокодил — найбільший плазун у світі. Самці досягають 6 м.**
- **Середня тривалість життя крокодила — 40 років, максимальна — 100.**
- **Хоча серце крокодила визнано найскладнішим органом на планеті, його мізки розміром лише з волоський горіх.**

НІЧНИЦЯ ТРИКОЛІРНА

Здалеку її шерстка здається кремово-цегляної барви. Надзвичайно рідкісний в Україні вид, занесений до Червоної книги. Самиці утворюють колонії до кількох десятків, іноді сотень особин. Раз на рік у самки з'являється маля. Живуть нічниці триколірні до 15 років. В Україні в основному розповсюджені в Криму, Закарпатті, а також на півдні Поділля. Оселяються в гротах, печерах, зрідка — на горищах будівель та штучних підземеллях.

НУТРІЯ

В Україні цих гризунів розводять уже понад півстоліття. Звірі теплолюбні, харчуються рослинами. Із зернових кращі корми для них ячмінь, кукурудза, горох, овес, просо, висівки. Зуби самозагострюються об грубий корм, тому напувалки і годівниці звіркам виготовляють з металів — точно не перегризуть.

ОКАПІ

Смугаста, наче зебра, але шия не така довга. Історія відкриття цієї тварини стала зоологічною сенсацією XX століття. У незвіданих хащах Конго англійці натрапили на «лісового коня», якого тубільці називали «окапі». Два шматки смугастої шкури відправили зоологам, а ті винесли вердикт: не кінь і не зебра. Лісову назву — окапі — узаконили в офіційному зооцарстві.

ТІНА КАНДЕЛАКІ — ЖИТТЄЛЮБНА ТЕЛЕВЕДУЧА!

Хто не знає Тіни Канделакі, той, мабуть, ніколи не дивився телевізора. А якщо й дивився, то перемикав не ті канали або фільми переглядав чи новини спорту. Не помітити Тіни неможливо — вона яскрава, бадьора і впевнена у собі ведуча. А ще — вона смілива і знає, чого хоче. А ще... а ще вона все встигає і при тім залишається завжди привабливою і стрункою. Тіна Канделакі — відома ведуча, при тім ще й щаслива мама двох дітей.

По той бік телеекрана

Тіна Канделакі народилась 10 листопада 1975 року в Грузії. Закінчила СШ №64 у Тбілісі на відмінно. Вступила до медінституту на факультет «Лікувальна справа» за спеціальністю «Щелепно-лицьова хірургія». Батьки були впевнені, що професія медика для молодої розумної дівчини — перспективна і прибуткова. Це й не дивно, адже мама у Тіни — медик. Однак Тіна годинами просиджувала перед телевізором, встигаючи при тім виконати домашні завдання і почитати книжки. Про що думала Тіна? Про те, мабуть, як опинитися по той бік екрана, перед телекамерами.

Студенткою першого курсу медінституту Тіна пройшла конкурсний відбір (кастинг), який проводив один із центральних грузинських каналів. Вона сподобалась усім: і зовнішністю, і манерами, і вмінням триматися вільно й незалежно. Виникла тільки одна проблемка: переможниця зовсім не знала грузинської мови... Авжеж, проблема була чималенькою, але Тіна пообіцяла сама собі, що вивчить мову за три місяці. Під особистим контролем Серго Петадзе — генерального продюсера другого грузинського каналу «Меореархі», Тіна поїхала на телефестиваль у Батумі. Попервах для неї писали грузинські тексти в російській транскрипції — було непросто, але шарм Тіни зачарував усіх!

«Аби чогось досягнути в житті, людина повинна бути працелюбною, допитливою і самокритичною. Це — три кити, на яких тримається будь-яка кар'єра», — вважає Тіна Канделакі.

Викладачі медінституту були впевнені, що телевізійне захоплення Тіни тимчасове, а професія хірурга — респектабельна і завжди прибуткова. До того ж, дівчина і тут була відмінницею, тому сумнівів бути не могло. Але сама Тіна так не думала. Вона провчилась ще трішки в оточенні скелетів та застиглих у формаліні людських частин і... вступила на факультет журналістики ВТГУ. Навчаючись, Тіна Канделакі працювала на ТВ і на «Радио 105». Однак у Грузії стати професійним тележурналістом не так уже й просто. А до того ж, Грузія — держава патріархальна, і незалежну та перспективну жінку там ніхто б не сприйняв усерйоз. Саме тому молода й амбітна Тіна Канделакі вирушила у Москву.

Московські обійми

Там її одразу ж взяли на «М-радио», а згодом — на РДВ, де вона познайомилась зі Стасом Садальським. Саме з ним Тіна пішла на «Серебряный дождь», з ним же й повернулась на РДВ, попрацювала на телеканалі «2×2» у програмі «Биз-ТВ»; працювала також на «Муз-ТВ» з Олександром Пряниковим, у передачі «Времечко», на телеканалі «ТВ-6» та вела програми «Алло, народ!», «Ой, мамочки!» і «Я все знаю».

З вересня 2002 року Тіна веде передачу «Детали» на телеканалі СТС. З березня 2003 вона — ведуча «Найрозумнішого». До речі, два роки тому ця програма перемогла у ТЕФІ в номінації «Дитяча програма».

Родинне гніздечко

Чоловіка Тіни звати Андрій Кандрахін. З ним популярна телеведуча уже понад 10 років. Доволі незвично як для знаменитостей. Ми, здається, уже звикли до того, що у новинах тільки й розмов: покохали, розлучились, помирились. Тут усе, як і повинно бути у дружній міцній родині: мама, тато, двоє гарних і здорових дітей — Меланія та Леонтій. Та про все — за порядком.

Десять років тому чоловік Тіни був бізнесменом-початківцем. Йому треба було записати рекламний ролик для своєї фірми. Для цього Андрій вирішив запросити Садальського, з яким тоді Тіна працювала на радіо. Однак Стас Садальський заправив таку суму за гонорар, що Кандрахіну просто запаморочилось у голові. Аби це якось компенсувати, Садальський познайомив Андрія із Тіною. Однак Кандрахіна це навіть трішки засмутило: мовляв, мало того, що багато грошей хоче, то ще й навязує якусь незнайомку. Авжеж, Кандрахів чув Тіну по радіо, знав про неї — принаймні мав якесь зелене поняття,

хто така ця Канделакі, але отак щоб знайомитись... Гм... Між іншим, радіоефіри Тіни Андрієві тоді зовсім не подобались. Однак Стас Садальський наполіг — і от вони познайомились. І... Відтоді більше не розлучаються.

Одружилась Тіна з Андрієм через три місяці, та й то з технічних причин: тоді вона була громадянкою Грузії, не мала російського паспорта. На вулиці її, звичайно, не зупиняли, а от про поїздки за кордон вона могла тільки мріяти. А мандрувати Тіна дуже любить. Аби вирішити цю проблему, молодята оформили громадянський шлюб. Жодних феєрверків, жодних там гостей, цьомчиків-бомчиків — просто обмінялись обручками. І усе. Доньку Меланію Тіна привела на світ у 23-річному віці. Цього ж таки року телеведуча знову була при надії і народила синочка Леонтія. В цей час Тіна вела програму «Времечко» і сиділа в ефірі до останнього місяця.

А вже через два тижні після пологів їй довелося знову повернутись на роботу.

«Багато хто вважає, що треба спочатку зробити кар'єру, а вже тоді народжувати дітей. Особисто я з цим не згідна. Немає на світі нічого кращого за рідних дітей! Мої діти доглянуті, я сама воджу їх у дитсадок, забираю додому. Вдома ми читаємо, граємось, гуляємо, малюємо... У них є все те, що повинні мати всі нормальні діти», — каже Тіна Канделакі.

Все встигнути!

Не секрет, що народження дітей забирає у жінки чимало і сил, і часу, і здоров'я. Чи не найбільша проблема — зайві кілограми. А коли подивитись на Тіну — цього не скажеш. Як їй вдалося повернути собі таку привабливу форму?

Тіна Канделакі дотримується гасла відомої балерини Майї Плісецької: «Не їсти багато!» В юності грузинка Тіна була схожа на оленятко: з великими чорними очицями, витонченими рисами обличчя... До шістнадцяти років їла все, що подобалось, а потім стала пильнувати за фігурою. Тепер, аби добре виглядати, вона не тільки мало їсть, але й багато займається спортом. Канделакі вважає, що будь-яка жінка може бути привабливою і стрункою, було б тільки бажання. Великим стимулом для Тіни є її чоловік Андрій, якого Тіна не хоче розчаровувати.

Підлітком дівчина, як і більшість її ровесниць, мріяла про гарного хлопця, однак на принців не задивлялась. Зазвичай Тіна — життєлюбка, гедоністка (вважає, що життя повинно приносити насолоду) у кращому сенсі цього слова. Ось чому вона не сидить і не чекає, а проявляє ініціативу і робить кроки назустріч долі.

Щоранку Тіна прокидається о сьомій тридцять, збирається на роботу і ще встигає приділити увагу своїм двом дітлахам. Ретельно і регулярно займається фітнесом. Мабуть, у Тіни й справді вольовий характер, адже будь-яка інша жінка після двох-трьох тижнів тренувань уже б давно кинула і ті тренажери, і той надмірний ритм, і всі ті заняття разом узяті, але не Тіна Канделакі. Разом із зайвими кілограмами Тіна скидає у спортзалі й негативні емоції, які назбирались протягом дня. Вона вважає, що жодні дієти, жодне роздільне харчування не дадуть такого ефекту, як заняття спортом.

А ще Тіна Канделакі вважає, що на сучасних мужчин звалилась гора непереваренної інформації із гламурних журналів про те, як повинна виглядати сучасна жінка: струнка, спокуслива, виряджена, мов лялька. Бути собою зараз не так уже й просто, та й засиджуватись на кухні в домашніх капцях і бігудях також не варто. Жінка повинна себе поважати, подобатись насамперед собі — тільки тоді вона сподобається іншим.

Життя — прекрасне!

У повсякденному житті Тіна Канделакі така ж, як і на екрані телевізора: яскрава, приваблива, мінлива і позитивна. Мода і стиль для Тіни — складне питання, але варто, на її думку, знайти свій стиль, створити власне обличчя. Її образ як телеведучої розробила стиліст Наталя Пантелєєва.

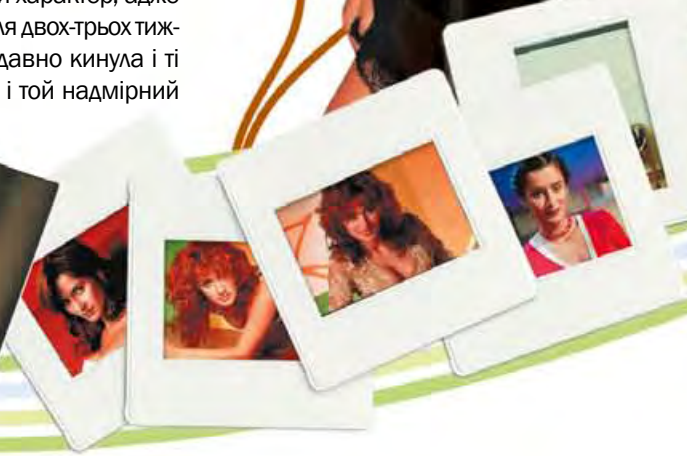

Тепер, коли Тіна стала популярною, вона може собі дозволити вдягатись у те, що хоче. Їй ніколи не хотілось бути класичною красунею. І взагалі, Тіна Канделакі не боїться виглядати по-різному і навіть не боїться бути некрасивою. Ось так.

Повзучий жах на піщаному тлі

— Оце пече так пече! — промовив Джексон, сидячи на гарячому пляжному піску.
— Африка! — прогудів Джо.
— Сахара, — уточнив Пундик.
— Каракуми, — заперечив Колібрик.
— Ось тільки верблюдів немає, — пожалкувала Киця.
— І чудовиськ піщаних, — докинув я. — Не чули про таких? Помітивши на собі допитливі погляди п'яти пар очей, я зрозумів: не чули. І вирішив заповнити цю прогалину.

Випадок на станції

Вже так повелося, що незвідані світи шукають серед непролазних нетрів, боліт, у горах. І забувають про місця, зовні відкриті й на перший погляд нібито легкодоступні. Але тільки на перший погляд.

На схід від Каспійського моря лежить плато Устюрт, піднісшись над водою де на 120, де на 180 метрів, і тягнеться аж до Аральського моря. Порівняно з Устюртом пустеля Каракуми — райський сад.

Якось працювала на окраїні цього плато бригада електромонтажників. Діло було на залізничній станції Ак-Чалак. Стояло літо, пекло немилосердно. Сонце розжарювало розтріскану, тверду, як камінь, землю, до рейок не можна було доторкнутися, а ген-ген на обрії жовтіли круті уступи — чинки. Аж хтось помітив, що по гребеню чинків рухаються три малесеньких цятки. Цятки більшали, і години за півтори до станції наблизилася невеличка процесія. Першим ішов худорлявий кочівник у ватному халаті та баранячій шапці. Він вів за повід нав'юченого верблюда. На другому верблюді велично сиділа огрядна жінка, а на третьому, останньому, верблюді сидів худезний — самі шкіра та кості! — чоловік невизначеного віку. На голові у нього був пожмаканий солом'яний капелюх, а одягнений він був у саме лахміття.

Як і годиться, прибульців запросили до столу. Спілкувалися всі жестами, бо кочівники не розуміли російської, а електрики — їхньої мови. І тут, ні сіло ні впало, обірванець вигукнув російською — чисто, без акценту: «Господи, невже я доїхав?!» І повідав таку історію.

Піщане авторалі

Незнайомця звали Аліком. Працював він шофером десь в управлінні механізації, а одного разу начальник управління попросив хлопця перегнати машину, котру купили йому родичі у Закавказзі.

Той погодився. Чому б не подивитись на нові місця? Літаком дістався до Баку, прийняв машину — новеньку білу «Волгу», на поромі перетнув Каспійське море, а далі треба було їхати маршрутом Ашхабад-Мари-Чарджоу-Ташауз. Гак ого-го!

На поромі, поки плили, познайомився з туркменом Курбаном. Той, як виявилось, теж переганяв машину, тільки «Москвича». Він же й відрадив Аліка їхати в таку далечінь.

— Навіщо через Мари? Навпростець у чотири рази коротше.

— Через Устюрт? — дивувався Алік. — Заблукаємо!

Курбан пояснив, що є там накатана колія, прикмети подорожні. Головне — не звертати нікуди і триматися подалі від пісків. Коли через добу пором заходив до красноводського порту, він уже налаштувався на коротку дорогу.

Рано-вранці рушили в дорогу. Та тільки від'їхали від Красноводська, як у «Москвича» застукотів мотор. Довелося Курбану залишитись.

Алік їхав далі. Туркмен накреслив йому схему, проставив на ній орієнтири, все розтлумачив і сказав: «Тримайся колії — тоді все буде гаразд». А на прощання ще раз застеріг: «Стережися пісків! Там нечисто...»

Спочатку все йшло чудово. «Волга» з відкритими вікнами котилася солончаками. Тільки на великій швидкості можна було врятуватись від спеки. Часто зустрічались пухляки — озерця дрібненького, невагомого пилу, в котрому машина могла застрягнути по самісінькі осі. Та колія була накатана, збитися з такої було просто неможливо.

Ось прикмети, позначені Курбаном: геодезичний знак з просочених антисептиком колод, жердина з ганчіркою, купа каміння, скеля, лиса автомобільна покришка...

Мало-помалу Аліку почали злипатися очі: давалися взнаки безсонні ночі. Та й монотонний пейзаж не додавав бадьорості...

Від «Волги» — до «Урала»

Несподівано, десь кінчиком згасаючої свідомості, Алік зрозумів, що спить, і то давно. Різко натиснув на гальма. Машина зупинилася серед якихось чахлих кущиків. Колії не було. Він похолов, але відразу взяв себе в руки. Не міг же він від'їхати далеко. Зараз повернеться на трасу по власних слідах.

Та розвернувшись, він пересвідчився, що тверда, як камінь, спечена земля

майже не зберегла відбитків від протекторів машини. Алік чортихнувся, вийшов з «Волги», забрався на дах і став роззиратися. І нарешті, далеко-далеко, десь аж біля обрію, помітив чорну цятку і тут же пригадав, що наступним маяком мала бути іржава кабіна від «ЗІЛа». Мабуть, то вона.

Знову вперед. Невдовзі солончак скінчився, а ще за пару сотень метрів машина виїхала на колію. Вона вела в потрібному напрямі, до поміченої цятки, і всі сумніви відпали. Чорна цятка росла на очах, але... Це не була кабіна «ЗІЛа». Перед Аліком лежав каркас від вантажівки «Урал» — почорнілий, зім'ятий...

До нього залишалось метрів п'ятдесят, коли «Волга» забуксувала. Алік визирнув у віконце і обімлів: машина сіла у пісок. Пісок був повсюди. І колія обривалася тут. Він їхав слідами заблукалої вантажівки!..

«Бійся пісків!» — спалахнуло у свідомості, і чомусь здалося, що в ці слова Курбан вкладав особливий зміст, а не просто пересторогу про небезпеку забуксувати.

Алік виліз із машини, озирнувся.

Треба щось підмостити під колеса. Може, вдасться відірвати якусь штукенцію від «Урала»? Він узяв ломик і рушив до понівеченої машини. У кузові не збереглося ніяких дерев'яних деталей: ні лавок, ні бортів...

І раптом за спиною почулося шарудіння. Алік обернувся — і очам своїм не повірив: здавалося, сама собою рухається ділянка поверхні. А наступної миті він заціпенів від жаху! Небачена тварюка плямисто-землиста, ромбоподібна, плоска, наче риба-скат, хвилеподібними рухами наближалася до «Волги». Завдовжки вона була не менше чотирьох метрів, а по краях потвори ворушилися десятки щупальців, неначе малі змії. Ні лап, ні очей, ні пащеки — самі щупальці.

Алік стояв ні живий ні мертвий. А тварюка проповзла під днищем, розвернулась, обволокла машину... Почувся хрускіт, вилетіло скло... Щупальці мацали по салону, поглинаючи все їстівне...

Коли почвара відвалилась від машини, «Волга» перетворилась на пом'яту, пожмакану залізяку. А тварюка, погладшавши, покрутилася на місці і попрямувала до... «Урала».

Прийшовши до тями, Алік закричав, жбурнув у піщаного ската ломик, сплигнув з кузова й побіг. Він біг, падав, підіймався, знову біг, поки не виснажився так, що впав непритомний...

Питання та відповіді

Коли Алік прийшов до тями, стояла ніч. Світили зорі, але темрява була хоч в око стрель. Ні їжі, ні води, ні компаса.

Три дні він брів наосліп, і ось!.. Його знайшли кочівники. Але яка з того радість? Що сказати начальнику? Та й не повірить він...

Коли прибулець поїхав попутним поїздом, монтажники ще довго обговорювали почуте. Спочатку говорили про те, що багато ще на Землі незвіданих таємниць і чудес, і Устюрт тут — не виняток. Потім перевели розмову на те, що Алік таки заснув за кермом і розбив машину. А тоді склав таку побрехеньку, щоб виправдатись перед начальником.

Найтверезіше мислив бригадир: «Продав утридорога машину якомусь чабанові. (Тоді чомусь вважалося, що в кожного чабана — мішок грошей.) А тепер наганяє туману...» Інших пояснень для нього не існувало.

Пізніше, для годиться, монтажники розпитували місцевий люд про піщане чудовисько. Та ті просто відмовчувались...

Не буди лихо...

В одного з монтажників був знайомий геолог, який обійшов Середню Азію уздовж і впоперек. Почувши історію про Аліка, він сказав. «У кочівників діє суворе табу: ніяких згадок про таємничі сили. Щоб не накликати біду. Тож якщо навіть і є піщаний скат, ніхто тобі цього не скаже...» І розповів історію.

Бурив він з групою геологів розвідницьку свердловину. І якось після роботи двоє геологів узяли машину та поїхали полювати на сайгаків. А назад не повернулися. Почекавши до ранку, геологи сіли на вертоліт та рушили на пошуки. Машину виявили за 60 кілометрів на захід. Вона була чорна, пожмакана, поряд валялися рушниці без прикладів. Стволи були зав'язані на вузол. А неподалік від місця трагедії був розташований величенький піщаний масив.

Таки недарма казав Аліку Курбан: «Стережися пісків! Там нечисто...»

Як ми дресирували бджіл

Ян Раннап

Надворі — весна. Не так давно до мене, Агу Сіхвка та Юхана Кійліке підійшла голова ради загону Сільві Куллеркупп і сказала: «Всі школярі мають громадські доручення, а ви ні». І запропонувала нам стати тимурівцями. Ми не заперечували, бо були впевнені: тимурівців і так у кілька разів більше, ніж тих, кому потрібна допомога. Та цього разу ми помилилися. Після уроків Сільві Куллеркупп відвела нас до одного будинку. Якісь жінці знадобилося піти до перукарні, і ми з Кійліке мали дві години сидіти з чотирирічним хлопчиком. Я маю молодших братів, а отже, й досвіду в мене більше. І порадив Кійліке в першу чергу перевірити, чи немає десь на виду ножиць, — щоб підшефний здуру не ввіткнув їх у розетку, як мій молодший брат Петер. Ножиць ніде не було.

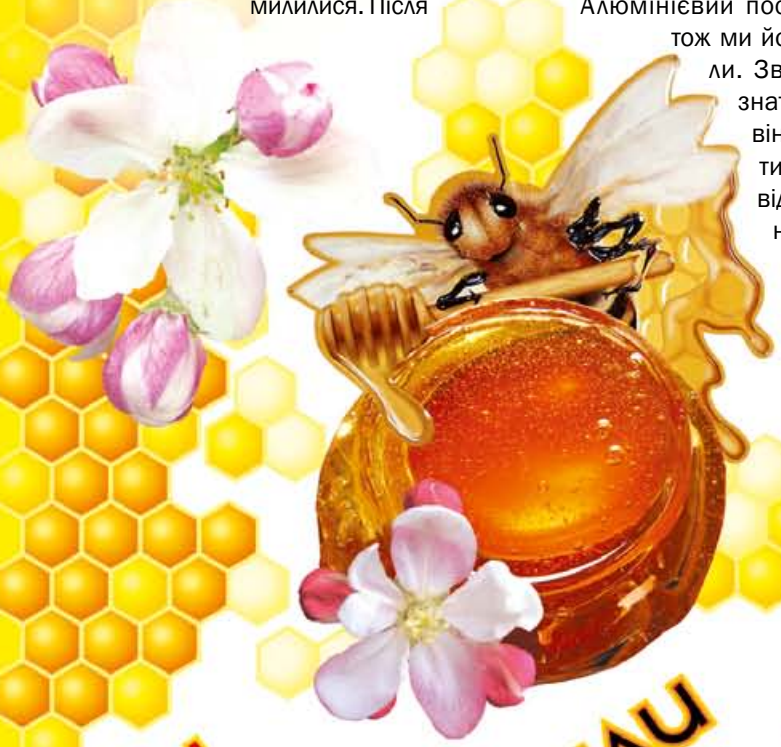

— Глянь, чи не валяється десь наперсток, — повчав я Юхана. — Щоб не ковтнув. Наперстка теж не було. Ми заспокоїлися й сіли дивитись телевізор. Показували фільм про Африку, де живуть негри, що б'ють у барабани-тамтами, а в річках повно крокодилів. Нам передача сподобалась, і малому теж, бо він пішов на кухню, взяв порожню каструлю і давай барабанити. Алюмінієвий посуд не б'ється, тож ми йому не заважали. Звідки нам було знати, що за мить він схопить із плити чавунне коло від прогару і вдягне собі на шию! Ми хотіли зняти з голови малого коло, але те ніяк не знімалося. А коли тягнули силою, малий починав верещати. Ми затужили. На щастя, Кійліке ненароком визирнув у вікно й побачив нашого однокласника Тимошкіна. Кійліке запитав його, чи не знає він, чому коло на голову вдягнулося, а назад не йде?

— Дуже просто! — відказав Тимошкін. — Всі тіла розширяються при нагріванні...

Ага! Малий розпарився від бумкання в барабан, і голова його збільшилася! Найкраще охолоджує лід, та навесні його і за гроші не купиш. Ми знайшли рушник під кухонним краном, але охолодити голову малого не встигли, бо повернулась його мама. Ні про які закони фізики вона і чути не хотіла, а схопила хлопчиська з колом на шиї та побігла до знайомого слюсаря.

Я не розповідатиму, як ми їхали додому автобусом й почули розмову двох дідів із нашого села. Міський сажотрус не хотів їхати в село, а старим самим на дах не залізти. Не розповідатиму й того, як ми з Кійліке зустрілися в суботу ввечері за живоплотом біля хати старого Міхкеля Пяртсу, як дочекалися нагоди і залізли на дах. Скажу тільки, що було далі. Ми спустили в комин прив'язані до мотузки драпачі — Юхан приніс — і тут сталося лихо: назад ми витягли тільки порожню мотузку.

Замість допомоги лиш нашкодили! Це ж якщо раніше тяга в комині була кепська, то зараз і такої не було. Та Кійліке сказав, що тепер старому не доведеться бігати з димарем, коли роїтимуться його бджоли. Розпалив собі піч, розчинив вікна в домі — і все.

Та жарти жартами, а настрою нам це не додало. Ми з Юханом сушили мізки, що б ще таке придумати, щоб зло перетворити на добро. І от...

Через два дні до нашого класу залетіла бджола. Віктор Каур її спіймав і посадив у порожню сірникову коробку, щоб потім випустити при слушній нагоді десь на зборах чи деінде. Та вчитель природознавства помітив це, наказав випустити комаху у вікно, а сам став розповідати про бджіл.

Ми слухали затамувавши подих, бо розповідь була захоплива, а ще тому, що чим більше часу піде на бджіл, тим менше залишиться на виклики до дошки. Виявляється, бджоли дуже тямущі. В них є поділ праці. Одні чатують біля вулика. Другі, як цистерни, носять до вулика воду. Треті працюють вентиляторами: гонять крилами повітря між стільниками. Четверті збирають із квітів пилок та нектар і тягнуть до вулика. А як якась бджола знайде багато квітів, вона летить до вулика і починає витанцьовувати. Так мовою танцю вона розповідає іншим, які це квіти, де вони, скільки їх...

На перерві дівчата пішли в коридор, а хлопці залишилися у класі, щоб закріпити вивчене. Та перерва злинула як мить. Коли до класу зайшла вчителька англійської мови, Кійліке, замість стояти біля своєї парти, все ще скакав на одній нозі навколо столу та вимахував руками. Вчительці така поведінка не сподобалася.

— Що це означає? — запитала вона. — Що за танці?

Кійліке не міг відсапатись після стрибків, і я вирішив виручити друга.

— Кійліке, — кажу, — мовою танцю розповідає, що у Віктора Кура в ящику стола лежать два бутерброди...

Я знов трохи пропущу і продовжу розповідь від тієї миті, коли Кійліке вже стояв у коридорі під годинником, а я біля нього. Вчителька англійської мови не знала

бджолиних звичок і вирішила, що ми з неї знущаємось.

В коридорі стояла мертва тиша. В нас у стіннівці писали, що така тиша сприяє розумовій праці. Чиста правда. Ми постояли небагато, і Кійліке ляснув себе по лобі.

— Тепер я знаю, як спокутувати провину перед Міхкелем! Ми навчимо його бджіл літати по мед до твого саду. Біля мого дому повнісінько яблунь, і всі в цвіту. Для Міхкелевих бджіл мені яблуневого пилку анітрохи не шкода, і я погодився.

— Але вчитель казав, для цього мед потрібен, — додав я.

Мед, за словами Кійліке, був у нього, так би мовити, в кишені. Після уроків ми пішли в магазин на розі, і мій друг виклав на прилавок дев'яносто копійок — саме стільки коштувала баночка меду.

Тепер ми мали все, що треба. Коли ми дісталися до мого дому, Кійліке відразу заліз на яблуню. Він зривав з неї цвіт і скидав униз. А я підбирав і підвішував над мискою з медом, який купив Кійліке. Мед ми як слід змішали з кип'яченою водою. Робота в нас кипіла. Нарешті Кійліке вирішив, що цвіту досить, і ми поставили миску під парканом Міхкеля, а самі засіли в сусідньому осичняку.

Кійліке сказав:

— Цікаво, де це досі збирали мед бджоли старого Міхкеля? Він же яблунь не має.

— З кульбаби, — пояснив я. — Кульбаби в Міхкеля — сила.

— Ото вже гидота, мабуть, кульбабовий мед, — припустив Кійліке. — Ти як думаєш?

Я думав те ж саме. Хто ж не знає, яка гірка на смак кульбаба.

— Тепер Міхкелеві бджоли скуштують меду з нашої миски, запам'ятають запах підвішеного над нею яблуневого цвіту і забудуть про кульбабу. Ти як думаєш?

Я думав так само.

— Піду гляну, як вони там, — сказав Кійліке.

За якийсь час він повернувся, облизнув губи і сказав, що все чин чином. На краю миски сидять уже сім бджіл.

Цікавість стала розбирати і мене, я теж сходив поглянути на миску. Потім знову пішов Кійліке. Далі знов я. Бджіл збиралося чимраз більше. Мене і Кійліке розпирало від гордості. Я сказав:

— Тепер ми не тільки тимурівці, а й учені.

— ...які не чекають ласки від природи, — додав Кійліке.

Я сказав:

— Задля такої справи я б теж не пошкодував дев'яносто копійок.

Кійліке запевнив мене, що він ніколи в цьому не сумнівався. Тому й продав Кауру мою кулькову ручку. Коли я це почув, то обурився. Ручка та, дарма що не писала, була нова-новісінька.

— Не хочу більше бути з тобою! Яблуні — мій вклад, мед — теж, а ти що вклав?

— Ідеї, — відповів Кійліке, — а це найдорожче. І взагалі, годі сперечатися, краще гляньмо, як там бджоли.

Над мискою кружляла хмара бджіл. Та ледве Кійліке розтулив рота, щоб щось сказати, як туди влетіли дві бджоли. Це здалося мені підозрілим, і я сказав:

— То ти ще й мед лизав тихцем! Ану роби «пих-пих!» і марш до мого саду. Бджоли полетять за тобою, як прив'язані. Я посміявся з горя мого друга, і одна бджола залетіла мені до рота.

Ми з Кійліке більше не розтуляли ротів, і повітря виходило з нас через ніс. Скоро в моєму носі сиділо бджолине жало, а в носі Кійліке — два.

Наступного дня, коли ми йшли повз сад старого Міхкеля, він стояв біля вуликів і радісно вигукував:

— Ач, молодці, тягають! Де вони таке місце знайшли?!

— Таж це... — заїкнулися ми, але відразу прикрили роти. До нас із дзижчанням летіли дві бджоли, наставивши вперед вусики, мов антени-запахошукачі.

Для ворогів — не для себе

Наша Киця час від часу носиться з новими сміливими ідеями немов із писаною торбою. Часто її ідеї настільки ризиковані, що доводиться і відраджувати, і переконувати, і застерігати. Так було і вчора: прийшла наша краля, почала всім розказувати, що от піде у новий крутий салон, що відкрився неподалік, і зробить собі татуювання. Таке невеличке, з ім'ям свого коханого. А потім ще й носа проколить... або язика. Як в Оксани з сусіднього двору. Ось так. Вона вже скупила кілька номерів модних гламурних журналів і вичитала там, що процедура нанесення татуажу — цілком безболісна... і що це модно, і що це класно, і що...

Я була шокована! Та незважаючи на свій здивований стан, все ж дала їй можливість висловитися. А коли емоції вляглися, я почала пояснювати Кицюні, що коли вона виросте, то може не потрапити на престижну роботу тільки тому, що на руці чи на шиї у неї світитиметься татуажна картинка. Крім того, коханий може змінитися іще не один раз. Я вже не кажу про те, що без згоди батьків ні їй, ні іншим її ровесникам цього не дозволять робити аж до 18-річного віку. Звісно, так довго Киця чекати не хоче, а от стати «татуйованою» модницею хоче вже і зараз. Я доклала усіх зусиль, щоб її переконати, що ті ґламурні журнали — не для всіх. І перш ніж щось зробити, треба якнайбільше дізнатися про це. Звернімось до історії.

Татуаж як засіб від ворогів

Тепер знають навіть дошкільнята, що татуювання — звичай прикрашати шкіру шляхом механічного нанесення малюнка методом виколювання або видряпування голкою, кистю чи інтенсивним втиранням речовини: вугілля, сажі, туші, аби таким чином одержати незмивні картинки.

Перші рисунки на людському тілі слугували не для прикрас, а для відлякування злих духів та для залякування ворогів. Якось вчені знайшли «людину із криги» — Сімілауна, який є доказом існування татуажу вже у 3300 році до н. е. І що б там не писали ґламурні журнали, а процедура нанесення татуажу пов'язана із жорстоким болем, і прийшла до нас від первісних племен, де й дотепер є обов'язковою.

Щодо походження слова «татуювання», то на думку багатьох етимологів, воно прийшло до нас із островів Океанії, де слово «тату» містить корінь «та» і означає «рисунок». У 1778 році слово «татуювання» вперше було застосоване перекладачем, котрий вирядився із другою експедицією Кука.

Перші етимологічні дослідження цього слова здійснив Лаперуз за наказом короля Людовіка XVI. Зрештою, в 1858 році слово «татуювання» вперше увійшло до XI видання Медичного словника Нітсена.

Татуаж — надбання світу

Єгипет. Давні приклади татуажу було знайдено саме там. Це ж саме єгиптяни винайшли та зберегли на віки секрет бальзамування тіла. У єгиптян татуювання використовували як заклинання проти хвороб. Такими символічними малюнками прикрашали свою шкіру всі жерці богині Ізіди та бога Озіріса.

Північна Африка. При розкопках у Лівії було кілька цікавих знахідок — татуювання із зображенням богині Нейт. Чимало мотивів туніських татуювань є по суті образом богині Таніт, котра фігурує на фінікійських та пунічних стелах.

Північна Америка. У деяких племенах північноамериканських індіанців до нашого часу вважають, — чим рясніший та детальніший татуаж, тим мужніший його носій.

Перу. Під час розкопок в Перу було виявлено людські рештки з елементами татуажу, де найбільше фрагментів із сонячним промінням. Вони датуються приблизно 1100-м роком до н. е.

Океанія. В епоху великих географічних відкриттів європейці були вражені зовнішністю аборигенів, котрі жили на островах Тихого океану. Деякі з них були рухливими кар-

тинними галереями з ніг до голови. На обличчя їм було нанесено страхітливі маски, аби відлякувати ворогів.

Японія. Там мистецтво татуажу називають «іредзумі». У середні віки вид і тип татуювання визначав статус і професію. Так, середньовічний кат мітив злочинців знаком хреста, зображаючи його на внутрішнім боці плеча. Татуаж був поширений і серед гейш. Японські майстри винайшли прихований татуаж, який можна побачити лише в особливих станах. Щоправда, ці татуювання роблять на основі отруйних елементів — титану і свинцю.

Ескімоси, якути, евенки. Мистецтвом татуажу захоплювались переважно жінки та дівчата-підлітки. Іноді їх наносили на хворі місця як лікувальний засіб, однак щодо техніки, то витримати її міг не кожен здоровий: намазану сажею нитку пропускали під шкіру. Це тривало увесь день.

Китай. Майже 100 років до н. е. з'явились зразки татуажу і там. Втім, вони прикрашали не лише тіло, але й одяг і декларували соціальний статус носія. За допомогою татуювань таврували злочинців, наносячи їм на чоло ієрогліф «іну», що означає «собака».

Європа та Близький Схід. За свідченням істориків, татуаж був поширений серед еракійців, дакійців та сарматів. Практикували це мистецтво ассирійці та давні євреї. У Давньому Римі таврували рабів і злочинців, однак злий правитель Калігула розважався тим, що змушував знатних городян робити татуаж проти їхньої волі. В епоху перших християн доволі поширеними стали релігійні мотиви — для розпізнавання братів по духу. У центральній Європі татуювання наносили собі ремісничі (цехові) майстри. Однак широкого розмаху набуло воно лише у часи великих світових мандрів. До XIX ст. серед європейців найбільше «татуйованих» виявилось злочинців та військових. Так, у Франції заборонили наносити татуаж, зважаючи на релігійні переконання та загрозу зараження шкіри. Втім, це не завадило у 60-х роках XX ст. відкрити там перші салони. Велике значення має розмір, рисунок і місце розташування татуажу. Отож, перш ніж прикрасити себе зображенням, слід уважно розпитати, що означає той чи інший символ. Серед татуювань багато злодійських, а то й кримінальних. Трапляються нейтральні і їх трактують як витвори мистецтва. Та це було б не так страшно. Гірше, коли кусень прикрашеної шкіри хочеться загладити, вивести... Операція з виведення татуажу ще складніша і значно дорожча. А тим більше, коли окрім малюнка є ще й бінді — вживлені у шкіру коралики.

Пірсинг — «прокольне» мистецтво

Історія пірсингу така ж давня, як і татуажу. Представники африканської цивілізації віддавна проколювали собі носи і вуха, вставляючи у них найрізноманітніші і найнесподіваніші предмети. Пізніше, коли Африканський континент почали відвідувати європейці, місцеві аборигени перейшли із кістяних та дерев'яних прикрас на залізні. Відтоді для них пірсинг став релігійним культом. Та вірніше сказати, що первісно пірсинг мав лише культовий характер.

У наш час пірсинг втратив своє релігійне призначення і став елементом декору власного тіла. Досить довго суспільство засуджувало пірсинг і ще довше звикало до нього. Проколювання окремих частин тіла (якщо це не вуха) вважали моделлю припанкованої молоді. Це й не дивно, адже кульчики, обвішані «не там, де слід», сигналізують оточенню про сміливий крок змінити усталені норми. А молодим це властиво.

Так, хочеться бути особливим, але поспішати із пірсингом не варто. А тим більше, доручати цю справу випадковим проколювачам, бо можна «проколотись». Твоє тіло — не полігон для досліджень. Якщо вже й справді кортить — іди до професіонала. На тілі є багато больових та вразливих точок, і досвідчений пірсингіст (із медичною освітою) повинен про це знати і за свою роботу відповідати, аби не зачепити нерва чи судини. А то потім усе життя буде сіпати... Слід пам'ятати про дезінфекцію. Для незагоєних проколених місць краще обирати золоті та срібні прикраси — від цього не буде подразнень на шкірі. При правильному проколюванні не повинно бути крові. Спершу досвідчений пірсингіст огляне стан шкіри і запитає, чи немає побічних реакцій та захворювань шкіри.

Найчастіше проколюють брови, ніс, язик, губи, пупок. Проблем із загоюванням свіжих проколів немало: за ними потрібен ретельний догляд. Тому, перш ніж зважитись на новий декор, переконайся, чи це вже аж так потрібно. Звісно, виростеш — познімаєш увесь цей металобрухт, аби до тебе блискавки не притягувало, і залишиться тільки дірочка. Це ж не татуювання, це — трохи простіше. Але все одно — поспішати, коли ти ще молодий та зелений, не варто.

Небо неозоре і на небі зорі...

Мабуть, ми таки народ поетичний, бо любимо не тільки дивитись на небо, а й оспівувати його. Небо, а на ньому зорі, Місяць, комети й цілі галактики. От коли б хто розповів більше про те диво, що над нами!!!

Нагодився вчора під вечір Немо із цілим сувоєм карт зоряного неба. Ото вже для наших Класиків була радість! Перестріли ми його саме вчасно, бо Класний капітан ніс карти якомусь астрологу — віддавати.

— Розповідайте, друже, — кажу йому, — ви ж у нас бувалий моряк. Не раз вітрила надимали під зорями...

Немо й не заперечував.

ПОВНІ ЖМЕНІ ЗІРОЧОК

У нашій Галактиці понад 100 мільярдів зірок. І тільки малесенька частинка з них має назву. От, приміром, ще у 1603 році німецький астроном Йоганн Баєр уклав зоряний атлас і розробив систему, за якою зіркам присвоювали літери грецької абетки. Так є і дотепер: альфа — найбільша зірка, бета — після неї, а там уже, як книжка пише: гама, дельта, епсилон... Є усі — від альфи до омеги. Зірки кучкуються у сузір'я: кульові та розсіяні. Це й не дивно. Понад 2000 таких скупчень описав знаменитий англійський астроном Вільям Гершель.

Кульові скупчення — старожили нашої Галактики, які разом з нею, власне, й утворилися. Дуже давно там співіснували різної величини зірки. Найлегші з них у кілька разів перевищували масу Сонця. Звісно, із плином часу великі зірки вигоріли.

Розсіяних зоряних скупчень значно більше, аніж кульових. Вони складаються із кількох сотень тисяч зірок. Існують такі скупчення лише мільярд років, після чого розчиняються у безмежжі Галактики. У найновіших розсіяних скупченнях зірки народжуються дотепер — довкола таких «малюків» помітно газовий ореол, з якого вони виникли.

Неозброєним оком на небі можна вгледіти понад 3000 зірок. Спочатку вони видаються однаковісінькими, але це не так. Зірки завжди різні.

АЖ ДО СЬОМОЇ ЗОРЯНОЇ ВЕЛИЧИНИ!

Дві тисячі років тому великий астроном Гіпарх склав зоряний каталог. Учений розділив осяйні небесні світила на шість груп — шість зоряних величин. До першої Гіпарх зарахував найяскравіші, до другої — зірки, чий блиск у 2,5 раза слабший за зірки першої величини. До третьої — ті, що у 2,5 раза слабші за другу. Отож і виходить, що зірки шостої зоряної величини у 100 разів слабші за зірки першої величини. Авжеж, у наш час за допомогою нових потужних приладів можна побачити значно більше зірок, аніж зумів побачити Гіпарх. Найяскравіші зірки позначають від'ємними числами, аби показати, що вони куди більші за зірки першої величини. А потім ідуть зірки від нуля до одиниці. Їх усього десять. З-поміж них такі знаменитості небесного подіуму, як Полярна Зоря і Антарес.

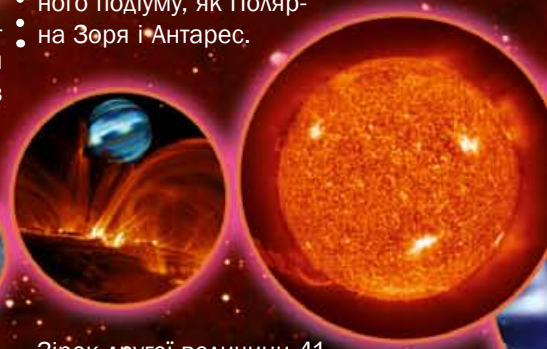

Зірок другої величини 41, третьої — 138, четвертої — 357, п'ятої — 2500.

Сіріус, найяскравіша зірка нічного неба, має зоряну величину –1,5. Найдрібніші можна помітити неозброєним оком ясної ночі, і їхня величина +6. А за допомогою сучасних телескопів можна спостерігати за зорями майже тридцятої величини. Ось так.

СУЦВІТТЯ ГАЛАКТИК

Втім, зручніше вимірювати величину зірок за допомогою світлових років. Промінь світла пролітає 300 тисяч кілометрів за секунду. Аби дізнатися, скільки кілометрів він пролітає за світловий рік, треба швидкість світла помножити на число днів у році (365), а потім — на кількість годин у добі (24) і число секунд у кожній годині (3600). Маємо вражаюче число: 9460000000000 кілометрів. Це один світловий рік. Найгарячішими є блакитні зорі, їх найбільше. Ось чому небо над нами має блакитний відтінок.

Галактики бувають різних розмірів та різняться за формою. Є чотири основних форми галактик: нормальні спіральні, перехідні, еліптичні та неправильні. Найчисленніші, звісно, спіральні.

Нормальні спіральні галактики схожі на гігантські зоряні коловороти, де у центрі — зоряне ядро, з якого виходять дві закручені спіраллю вітки чи рукави. У цих вітках — найяскравіші масивні зорі, а в центрі — жовті й червоні зірки. До таких галактик належить Чумацький, або Молочний, Шлях і Туманність Андромеди. До цього ж виду належать і пересічні спіральні галактики. На вигляд вони — мов диск, ядро яких перетнула широка яскрава смуга. Від кінців цієї смуги тягнуться спіральні рукави. Перехідні галактики схожі на плоскі диски із великим і яскравим ядром у центрі. Вони зазвичай спіральних відгалужень не мають.

Еліптичні галактики за формою нагадують приплюснуту кулю або яйце і дуже різняться між собою. У центрі одних знаходиться крихітне зореподібне ядро. Усі вони червонуватого кольору і складаються в основному зі старих зірок, котрі вигоряють. Неправильні галактики не мають

певної форми, містять у собі газ і пилюку, молоді яскраві зірки і дуже мало старих. До неправильних належить галактика на ймення Магеланові Хмари. Галактики переміщаються у велетенському просторі.

МІЖЗОРЯНИЙ ПРОСТІР

Простір між зірками практично порожній. Міжзоряний простір на 99% складається із газу, і тільки на 1% із крихітних твердих частинок. Саме з цього міжзоряного простору утворюються нові зірки і планети. У 1981 році учені відкрили величезну ділянку міжзоряного простору, де не було ні сузір'їв, ні окремих галактик. Астрономи назвали цю ділянку загадковою, порожньою. Її розмір просто вражає: він дорівнює 2 мільярдам світлових років.

ВЕЛИКИЙ БАБАХ!

Мудрі люди кажуть, що наш всесвіт виник завдяки великому вибухові, і сталось це понад 15 мільярдів років тому. Не знати, яким дивом частинки у просторі почали згущуватись і заповнювати собою порожнечу. Потім вони розжарились до критичної температури, не витримали цього і вибухнули. Приблизно через соту долю після Великого вибуху температура у всесвіті впала до 100 мільярдів градусів. Через кілька секунд температура впала до 10 мільярдів, і все довкола затягнуло жовтим туманом. При такій температурі у всесвіті утворився вир, котрий поступово перетворився на гелій. Туман поволі розвіявся, і всесвіт із яскраво-жовтого став яскраво-червоним. У віці 10 мільярдів років всесвіт набув

кімнатної температури, і від цього виглядав чорним та порожнім. В нім, звісно, уже була речовина, з якої і народились галактики. В міру згущення утворились велетенські газові утворення, потім — спіралі. В окропі газів утворилися й перші зірки, а вже потім — сузір'я. Ще якихось 19 мільярдів років тому наш всесвіт нагадував новорічну ялинку, що виблискує святковими ілюмінаціями. Віддаль між галактиками була занадто малою. Та з кожною секундою вона збільшується. У наш час галактики розташовані так далеко одна від одної, що для їхнього зближення треба 16 мільярдів років!

А ЩО БУДЕ ПОТІМ?

Це питання цікавить усіх нас. Тим більше, коли на зламі тисячоліть стільки торочили про кінець світу. Чимало учених вважає, що найближчих 40–50 мільйонів років особливих змін не буде. В міру розширення всесвіту галактики віддалятимуться, аж поки не зупиняться. Тільки тоді всесвіт почне стискатись, після чого станеться Великий вибух. Частина учених висуває іншу версію. Вони кажуть, що зірки поступово постарішають,

вибухнуть і зникнуть із карти зоряного неба. Внаслідок зіткнення окремі зірки опиняться на інших орбітах, а решту будуть притягуватись до центру, який стане чорною дірою. А я гадаю, що наш всесвіт ніколи не припинить свого існування, постійно відновлюючись. І так триватиме завжди.

ЗІ СКАРБНИЧКИ ПОРАД

- Простіше запобігти появі неприємного запаху в холодильнику, ніж боротися з ним. Отже, постав на одну із його поличок відкриту сірникову коробочку, наповнену содою або розтертими на порошок таблетками активованого вугілля. Час від часу змінюй вміст коробочки.
- Кухонні рушники, на яких неминуче з'являються масні плями, легко відіпрати, якщо на годину замочити їх у теплій воді з невеликою кількістю оцту.
- Цвітна капуста залишиться при варінні білою, якщо у воду влити трошки молока.
- Аби пудинг не підгорів, дно каструлі змасти тонким шаром вершкового масла.

ЗАМОРОЗЬ ВТОМУ

Це чудодійна процедура, яка зміцнює імунітет. Найкраще починати її влітку. Увечері, перед сном, занур ноги у тазик із прохолодною водою, а тоді швидко сполосни холодною і витри. Коли звикнеш до процедури, намагайся затримувати ноги у холодній воді на 2-3 хв. Також поступово знижуй температуру води і збільшуй тривалість «моржування». Закінчуй процедуру витиранням ніг і розтиранням аж до відчуття тепла.

ЩО ТАКЕ БОРТНИЦТВО?

Мед збирають не тільки бджоли, а й інші види комах, наприклад оси, шершні і джмелі. Щоправда, тільки бджоли накопичують його у достатньо великій кількості, що навіть нам, ласунам, перепадає. Людина засмакувала мед і довідалася про його цілющу силу ще у глибоку давнину. Спочатку наші предки збирали мед диких бджіл, знаходячи їх стільники у дуплах дерев або у тріщинах скель. Так з'явився унікальний промисел — бортництво. Бажаючи привабити диких бджіл, мисливці за медом встановлювали на деревах дерев'яні «гнізда»-борти, які й дали назву промислу. Поступово людина вивела домашніх бджіл, мед яких містить більше цукру і тому набагато поживніший. Були вдосконалені і борти: їх замінили зручні для збирання меду бджолині вулики.

МУДРІСТЬ ВІКІВ

- *Кожне «чому» має своє «тому».*
- *Якби все, що блистить, було золотом, — золото коштувало б набагато дешевше.*
- *Брехня — це замаскована правда.*
- *Людині дано дві руки для того, щоб вона, приймаючи лівою, роздавала правою.*
- *Не має ворогів тільки той, кого однаково всі зневажають.*
- *Риба не залишалася б німою, якби в неї було стільки таємниць, як у людей.*
- *Коли шлунок порожній, усі нещастя вдвічі важчі.*
- *Кинь щасливця у воду — і він випливе з рибою у зубах.*

НАСТРІЙ НА ЗАМОВЛЕННЯ

Сидіти і чекати з моря погоди — марна справа. Краще створи собі настрій! Так, його можна самостійно створювати, підтримувати, нарешті, здатність бути в доброму гуморі потрібно тренувати, контролюючи стан обличчя, рук, тіла.

Починай з простого: не морщ лоба, не мружся, не хмур брови, щоб не накликати кепський настрій. Для чола роби таку вправу. Наморщ його, уяви собі, як шкіра збирається в зморшки, а потім розправляється. Відчуття розслаблення запам'ятай.

Стеж за голосом, не дозволяй йому набирати високих тонів. Одночасно контролюй поставу. Не сутулься, не опускай голову, не втягуй її в плечі. Плечі мають бути розправлені, наче ти птах, а у тебе за спиною крила. Відведи уявні крила назад, лопатки при цьому мають трохи зійтися, груди — виступити вперед. Підніми підборіддя, трохи напруж м'язи шиї. Відчуй задоволення від легкого м'язового напруження і зміни пози.

Стеж за руками, бо вони перші виказують психологічний стан. Не сплітай пальці, не стискай їх у кулаки. Не затамовуй подих — хай це роблять інші, вражені твоєю стрункою поставою, окриленою ходою і усмішкою.

ДРУЖКИ З ВОДОЮ... ОБЕРЕЖНО

Купальний сезон, на превеликий жаль, часто супроводжують тривожні повідомлення про нещасні випадки на воді. Щороку в Україні тоне понад п'ять тисяч людей, з них майже тисяча — діти. Вдумайся у ці страшні цифри! Особливо сумно стає від усвідомлення того, що у більшості випадків біді можна було запобігти. Запам'ятай як таблицю множення ці поради — і вода стане тобі другом.

- Стався до води з повагою: жарти на човнах, плотах, на звислому над водоймою гіллі дерев — дуже ризиковані.
- Не купайся у непристосованих місцях, колишніх кар'єрах, біля греблі, у тих місцях, де проходять високовольтні лінії. Народна мудрість не дарма гласить: «Не знаєш броду — не лізь у воду».
- Не пірнай, якщо не знаєш дна.
- Після тривалого перебування на сонці «охолонь», заходь у воду поступово, аби руки або ноги не зсудомило.

Якщо ж сталася біда, запам'ятай, що робити з потерпілим до приїзду швидкої допомоги:

- щоб викачати воду з верхніх дихальних шляхів та шлунка, потерпілого кладуть на бік і долонею натискають у ділянці шлунка і вище;
- кладуть потерпілого на спину і роблять штучне дихання — рот у рот або рот у ніс. Якщо при цьому з дихальних шляхів ллється вода, слід повернути голову потерпілого вбік і підняти його протилежне плече;
- штучне дихання слід робити, доки потерпілий повністю не оговтається.

Цілком природно, що в спеку ти мрієш про лагідно-прохолодні обійми хвиль. Але щоразу, перш ніж поринути у них, згадуй ці рекомендації. І завжди стався до води з повагою.

СКІЛЬКИ РОКІВ ФУТБОЛУ?

Спортом мільйонів називають футбол. І, скажу тобі, цілком заслужено. Батьківщиною ж сучасного футболу вважається Англія, хоча багато країн готові сперечатися з нею за цей титул. Та навіть якби хто серйозно захопився дослідженням усіх версій і гіпотез, на заваді стало б розмаїття давніх назв футболу. Так, у гробницях єгипетських фараонів, що належать до II-III тисячоліття до нашої ери, знайшли гральні м'ячі. Китайці у той же період знали аж три схожі на футбол гри — дзу-ню, чжу-чу і цу-цзюй. У стародавній Греції гра з м'ячем називалася епіскірос, фе-нінда, в Римі — гарпас-туп, у Японії — кемарі...

І все ж офіційна версія незмінна: саме в Англії в середині XIX століття з'явилися 4 футбольні команди, що змагалися між собою на спеціальних майданчиках. Часто ці зустрічі закінчувалися бійками, бо учасники не могли дійти згоди щодо окремих ситуацій на полі. А тому назріла необхідність ухвалення правил гри. У 1863 році їх представив Д. Фрінг. Обов'язкові для всіх гравців, вони лягли в основу сучасної гри. В 1871 році відбувся перший турнір Англії з футболу. До початку XX століття футбольні пристрасті заполонили весь світ. 21 травня 1904 року в Парижі ухвалили рішення про створення Міжнародної федерації футбольних асоціацій (нині — ФІФА).

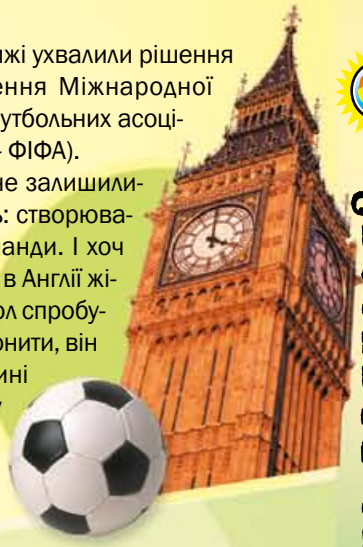

Жінки теж не залишилися осторонь: створювали свої команди. І хоч у 1921 році в Англії жіночий футбол спробували заборонити, він вистояв і нині ввійшов у програму Олімпіади.

КОМАХИ-ГОВОРУНИ

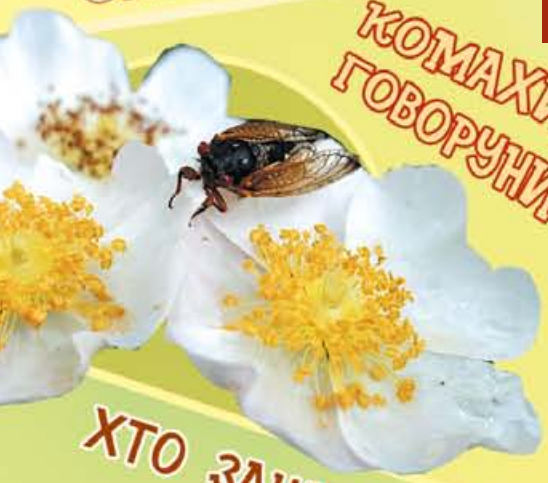

З всіх відомих нині майже мільйона видів комах 10 тисяч здатні видавати різні звуки. Якщо вважати їх «мовою», то комахи доволі балакучі створіння. Оскільки голосового апарата в них нема, то змушені вони видобувати звуки тертям однієї частини тіла об іншу. Тільки метелик під назвою бражник мертва голова володіє особливим органом «мовлення», розташованим у глотці. Цей метелик, коли його потривожити, починає нервово пищати. Звук, який він видає, утворюється при засмоктуванні повітря в стравохід. Тоді починає вібрувати тонка хітинова плівка, розташована на внутрішній поверхні верхньої губи метелика. Деколи його звук настільки гучний, що нагадує крик. Цього метелика — мешканця південних ландшафтів — через його незвичний зовнішній вигляд люди здебільшого недолюблюють, а його «крики» вважають поганим знаком.

Та не будемо про сумне. Краще давай поговоримо про знамениту співунку — цикаду. Багато років вважалося, що співають тільки самці, щоб привернути до себе самок. Та, як з'ясувалося недавно, співають і ті, й інші. Просто голос слабкої половини комаства людське вухо не здатне вловити. Зате «пісні» цикад-самців вирізняються такою потужністю, що їх не може заглушити навіть шум паровоза. А як же такі маленькі (розміром всього до 6 сантиметрів) комашки можуть продукувати звук неймовірної сили і гучності — досі залишається загадкою. Якщо говорити коротко, то звук видають спеціальні органи — цимбали, які розташовані на черевці і вібрують під дією особливих м'язів. Диво? І я про те ж...

ХТО ЗАШИВ ЗАВАРКУ В ПАКЕТИК?

Історія знає дві версії походження паперових мішечків з чаєм. За першою, європейською, ідея народилася у невідомих солдатів, які під час першої світової війни стали заварювати чай, опускаючи в казанок з киплячою водою трохи заварки, зав'язаної у шматок бинта. За другою, американською, цей винахід належить комівояжеру Томасу Саллівену. Він у 1908 році пакував безкоштовні зразки чайного листя у зшиті вручну шовкові мішечки. Та про найголовніше у жодній з цих версій не йдеться: хто з покупців першим докумекав, що можна просто опустити мішечок у чашку і не морочитися з додатковим заварювальним чайником?

Звісно, той перший чай мав «ганчірковий» присмак. Вибагливий покупець почав крутити носом, винахід явно вимагав удосконалення. За це у двадцятих роках минулого століття взявся американський інженер Фей Осборн. Компанія, в якій він служив, виробляла різні сорти паперу, і пан Осборн спробував підшукати сорт, який би виявився дешевшим за шовк і марлю і не мав власного смаку. Перепробувавши безліч сортів деревини, джуту, бавовни і навіть волокна з листя ананасу, він натрапив на манільські коноплі (манілу), з яких в'ють морські канати. Цей новий продукт потіснив на чайному ринку позиції марлевих чайних мішечків.

Друга світова війна трохи пригальмувала Осборнові плани розвитку бізнесу. Манілу проголосили потрібним для військового флоту продуктом (з неї плели канати), тож використовувати її для чайних пакетиків заборонили.

Та винахідник не здався. Налагодив «відпирання» списаних манільських канатів від бруду і мастил, а оскільки цієї сировини не вистачало, додавав до неї віскози. В 1942 році ці експерименти завершилися винайденням дуже тонкого, але достатньо міцного паперу без манільського волокна. Через два роки підприємець навчився «склеювати» краї мішечків гарячим пресуванням замість зшивання нитками. Ці два досягнення відкрили чайним пакетикам широку дорогу до столу. До кінця війни вже 30 відсотків чаю продавали в Америці в пакетиках Осборна, а нині так розходиться 95 відсотків всього чаю у США.

Чудо на колесах

Засніжена Женева у березні — це нетипове видовище. Нетиповим був і автосалон, який там відбувався цієї весни. Провідні гравці авторинку продемонстрували публіці останні досягнення в області дизайну, технічної довершеності та комфорту своїх моделей. Основною ж відмінністю автосалону стало те, що більшість виробників із 30 країн сконцентрувалися на економії палива, екологічності та безпеці автомобіля. А самих прем'єр було майже вдвічі більше, ніж на минулому ювілейному огляді (140 проти 71). Побільшало на автосалоні не лише машин, а й відвідувачів. І я там був, і все бачив на власні очі, а до дечого навіть руками торкнувся. І сьогодні охоче розповім тобі про диво-автомобілі, які мені припали до душі...

Suzuki SX4

Mercedes Benz SLR

Lamborghini

Японці на арені

Ну, звісно, ріки шампанського! Наприклад, на світовій презентації «Suzuki SX4» іскристим напоєм пригощали усіх бажаючих. А випити насправді було за що: новинка вийшла симпатичною, компактною ззовні та просторою усередині. Адресоване авто у першу чергу молодим людям, які ведуть активний спосіб життя, а тому на даху одного з експонатів можна було побачити два гірських велосипеди, а на другому — два сноуборди. Родзинкою презентації також стали трюки японських велосипедистів, які дуже сподобалися публіці, як і авто від «Сузукі». Другою світовою прем'єрою, що припала публіці до душі, став концепт всюдихода від «Ніссана», який отримав назву «Terranaut». Його футуристичний дизайн, розроблений у європейській студії, робить джип схожим на місяцехід. Чого варті лише фари зі світловими діодами та відеокамера, котрі стирчать з даху і повертаються! А ще великі 19-дюймові колеса із захистом від проколювання. Усе це виглядає незвично. Навіть і те, що ще цей автомобіль має довжину до 5 метрів, а ширину — до 2 метрів і є лише тримісним. Зроблено його для вчених-дослідників. Мандрувати на ньому можна по найнедоступніших ділянках землі — від пустель до полярної тундри. Місце водія та пасажира нічим особливим не виділяється, а ось для вченого спеціально створено крісло, яке крутиться. У нього також вмонтовано клавіатуру комп'ютера, засоби супутникового зв'язку та прилади для дослідження. Ще однією японською прем'єрою стала «Mazda 3 MPS». Ця модифікація відомого авто у першу чергу торкнулася аеродинамічних параметрів і наблизила його до спорткарів. У дизайні невеликі зміни: нові бампери, решітка радіатора, оригінальні диски коліс та капот «з горбинкою». А ось внутрішня начинка зазнала суттєвих змін: потужніший двигун та 6-ступінчаста коробка передач.

Мої враження

Ті, хто не перший раз буває у Женеві, знайомі зі швейцарською стабільністю. Цей показ також вважається найдемократичнішим, оскільки свого авто у Швейцарії немає, тому всі фірми перебувають у рівних умовах. Основні автовиробники з року в рік розташовуються в одному й тому ж місці, дотримуються визначеної стратегії оформлення стендів та організації роботи. А тому... Щоб подивитися на найкрасивіших дівчат, що працюють на виставці, журналісти та відвідувачі підходили до стендів італійських концернів. А смачно перекусити завжди було можна біля стенду «Ніссан», де учасникам виставки та журналістам подавали смачні європейські страви, а також чудові суші, сашимі, роли та інші делікатеси. Атмосферу розкоші можна відчути на експозиції «Роллс-Ройс», яку завжди овіює аромат дорогих сигар. Це респектабельні дядечки зі своїми супутницями, у хутрі та коштовностях, чемно розглядають експонати. А що діється на прем'єрі якогось авто, знаєш?

Мрія дитинства

Ти що-небудь знаєш про німця Роланда Гумперта? Ні? І мало хто про нього знав, хоча він 22 роки пропрацював над створенням спортивних автомобілів у компаніях «Фольксваген» та «Ауді». А потім взяв та й пішов на вільні хліба, створив свою автомобільну компанію і вирішив втілити у життя свою дитячу

мрію. Він на початку третього тисячоліття розробив проект і показав документацію босам з «Ауді». Їм вона сподобалася і «Gumpert Apollo» побачила світ на автосалоні у Женеві.

Головними відмінностями суперкара є невелика маса, досконала аеродинаміка, ексклюзивний двигун та незвично низька ціна (11500 євро). Аналоги такого ж авто вартують майже удвічі дорожче! Цього ефекту досягнуто за рахунок широкого використання армованого склопластику та сплавів легких металів. Щодо дизайну, то в ньому відчувається рука фізиків-дослідників, які неодноразово продували макет в аеродинамічній трубі і досягли мінімального опору повітря при русі авто. Це дає змогу «Gumpert Apollo» досягати швидкості 100 км/год за три секунди. Його можна сміло поставити у ряд з гоночними болідами!

Економія палива та чистий вихлоп

Світові запаси нафти не безмежні. Тому одні виробники стараються перейти на альтернативне паливо, а інші застосувати електричні поряд зі звичними двигунами внутрішнього згоряння. Що краще? Вчені стверджують, що скоро буде знайдено третє, кардинальне вирішення цієї проблеми. Ще зовсім недавно гібридні авто були екзотикою, а зараз застосуванням електродвигунів нікого не здивуєш. Першою, хто зробив це у серійному виробництві, можна назвати «Тойоту», яка уже продала понад 470 тисяч автомобілів «Toyota Prius». А «Міцубіші» взагалі відмовилася від традиційного двигуна і вмонтувала безпосередньо у диски коліс концепту міні-вена «Mitsubishi EZ MIEV» по електричному двигуну загальною потужністю 80 кВт.

«Ленд Ровер» представила концепт «E-Land». У цьому всюдиході економія палива досягається встановленою гібридною установкою, яка на швидкості до 32 км/год може їхати на електричній тязі. На більших швидкостях запускається біодизельний двигун, що працює на суміші рослинної олії та дизельного пального. При цьому на гладких асфальтових поверхнях включається економічний режим, а на гравії чи піску використовується повний потенціал двигуна.

Уже згадувана «Мазда» теж представила гібридну модель «Mazda-5». Її роторний двигун працює на електриці та водні. При цьому усім покупцям фірма пропонує «домашню енергетичну станцію», яка виробляє водень. Ставиш її собі у гаражі і виробляєш «корм» для свого «залізного коня».

Навіть консервативна «Субару», яка досі строго використовувала лише бензинові двигуни, презентувала концепт «Subaru B5-TPH», у якому сумарну потужність у 260 кінських сил виробляє бензиново-електричний двигун.

Назустріч безпеці

Світові автовиробники працюють над тим, щоб при аварії не дати зім'яти «живу зону» машини. Для цього застосовують надувні подушки, надувні шторки, зміцнюють конструкцію. Одним із таких прикладів є «Toyota RAV-4» нового покоління. У ній до базових дев'яти подушок та шторок безпеки додано подушку для колін водія. Тим не менше, сидіти у салоні так же зручно, як і було раніше.

Успішно також пройшла презентація топ-версії «Lexus LS460». При його створенні було використано найновіші технології автобезпеки. Радарна система здатна розпізнавати незначні перешкоди на дорозі і при небезпеці зіткнення подає водію звуковий сигнал. Якщо він не реагує, то система включає гальма, знижує оберти двигуна і коректує маршрут. Також вона контролює відстань до автомобіля, що рухається позаду. При небезпеці зіткнення, щоб уникнути травм хребта водія та пасажира, їхні сидіння переміщаються вперед.

Імперія розкоші та швидкості

Якісна обшивка, вдала ергономіка, максимум допоміжних функцій і просто приємних дрібничок. Рідко яка з представлених моделей обходиться тепер без супутникової системи навігації. У багатьох сидіннях вмонтовано кондиціонери, й охолоджене повітря виходить з отворів на сидіннях. Спеціальні підставки для голови допомагають дамам зберігати зачіску. Бокові дзеркала замінюють відеокамерами, вмонтовують їх у передні та задні бампери, щоб легше було слідкувати за дорогою та паркуватися.

Женевський автосалон також може пишатися найшвидкіснішим автомобілем у світі, яким є шведський «Koenigsegg», що розганяється до 200 км/год за 9,8 секунди. Посперечатися зі шведами намагаються «McLaren F1» та «Mercedes Benz SLR». Непогано проявляє себе й суперкар «Freestream T1», який другу сотню на спідометрі розмінює за 2,5 секунди та розганяється до 322 км. І вартує ця новинка до 150 тисяч фунтів.

А найдорожчими експонатами вважаються моделі «Bugatti Veyron» та «Pagani Roadster» з великим вмістом вуглепластику. Точної ціни не називають, але відомо, що дешевші «Ferrari 599 Gran Tourismo Berlinetta» та «Lamborghini» вартують близько 280 та 250 тисяч євро відповідно. Для поціновувачів автомистецтва представлено колекційну серію «діамантових «Бентлі». Справжніх коштовностей на машинах немає, а названо їх за аналогією з діамантовим весіллям, адже приурочені вони до 60-річчя заводу-виробника. Коштує ця екзотика понад 400 тисяч євро. Та кажуть, що вони уже всі продані та вишикувалася черга на їх придбання. Отже, є ще дефіцит і є над чим працювати автофірмам. Тим цікавішими будуть їхні нові розробки.

Toyota RAV-4

Subaru B5-TPH

Mazda 5

З квітки на квітку

Ой, який класний мед! — ахав Пундик, ласуючи липкою смакотою. — Липа?

— Сам ти липа!.. — образився гостинний Джексон. — З липового цвіту!..

— Так я ж це й мав на увазі, — дійшло до Пундика.

— А-а-а... — подобрішав меломан. — Так би й сказав. А то я вже думав...

Отакий діалог підслухала я випадково між нашим гурманом та меломаном.

І що надворі зараз липень (місяць лип, як-не-як), то поясню, що саме думав Джексон. Він подумав, що Пундик має на увазі, нібито його мед несправжній (тобто підробка). Хоча насправді той так не думав.

Тобі цікаво, чому за назвою цього дерева закріпилося таке, не вельми приємне значення? На перший погляд, ніякого зв'язку. А от якщо заглибитись в історію...

В роки середньовіччя, та й у пізніші часи, фальшувальники всіх мастей мали капосну звичку підробляти всілякі печатки. Робились ці підробки з дерева, а що м'яка деревина липи піддається різьбі найкраще, то й саме цьому дереву випала сумнівна честь стати синонімом чогось несправжнього, фальшивого.

А чому саме липа стала липою? Через липучий липовий сік. А ще подейкують, що у старовину дівчата мали звичку водити хороводи, понадягавши на голови віночки з липового цвіту. Щоб, значить, хлопці до них липли.

Бачте, як непомітно наша мова з дерева перейшла на цвіт? Від цвіту ж рукою подати до квітів, а що останніх улітку таки більше, ніж квітучих дерев, то, мабуть, варто спинитися на деяких із них і пояснити, чому те й оте називається так і отак.

Почнемо з родової назви «квітка». Це давнє слово зменшувальне від слова «квіт» (цвіт). Усе зрозуміло.

Так само зрозуміло походження й деяких інших назв. От, наприклад, **підсніжники**, що квітнуть відразу ж після танення снігу. Досить цікаво передається ця назва в різних європейських мовах. Так, англійською підсніжник буде «snowdrop», що можна перекласти як «крапелька снігу». Якщо перекалькувати німецьке «Schneeglöckchen», то вийде «сніговий дзвіночок». А французьке «perce-neige» — це такий собі «свердлильник снігу».

Французьке «ne-m'oubliez-pas», іспанське «nomeolvides», німецьке «Vergißmeinnicht», англійське «forget-me-not», італійське «nontiscordardime» — усі ці назви одностайно перекладаються як «не забудь мене». Не треба бути Шерлоком Холмсом, щоб зрозуміти, що мова йде про **незабудку**. А звідки взагалі взялася ця назва? Ось що розповідає легенда.

Якось богиня квітів Флора спустилася на землю і стала обдаровувати квіти іменами. Всім дала вона імена, нікого не скривдила, і вже хотіла повертатися назад, як почула ззаду слабенький голосок.

— Не забудь мене, Флоро! Дай і мені якесь ім'я!

Озирнулася Флора — нікого нібито немає. Хотіла піти, та голос той знову:

— Не забудь мене, Флоро! Дай мені ім'я, будь ласка!

І тільки тут вона помітила серед трави маленьку голубеньку квіточку. І назвала її незабудкою.

Нарцис. Легенду про міфічно-давньогрецького хлопця Нарцисса (або Наркісса) «Клас» колись розповідав, тож спинимось на слові. Воно прийшло до нас у XVIII столітті з німецької мови («Narzisse»), куди потрапило з латині — «narcissum». До мови давніх римлян це слово примандрувало з грецької, а до неї — з перської мови. Вихідне значення слова — «застигати, коцюбнути». Звідси етимологічний зв'язок слів «нарцис» та «наркоз», «наркотик».

Колись на Русі все, що скидалося на **ромашку**, називалося словом «пупавки». У старовинних лікарських порадниках XVI століття описувалося чимало «наших» рослин під їхніми латинськими назвами, котрі були «позичені» з подібних рецептурних збірників іноземних авторів. Згадувалася там і пупавка римська (anthemis romana). Поступово у вжитку пупавка римська трансформувалася в «романову траву», потім — у «роману», а наприкінці XVIII століття агроном Болотов вжив слово «ромашка». Так і дотепер говоримо.

...Вечоріло. Вибиваючись із сил, заморено тяглася пашею шкапа. А молодий ставний хлопець Василь ніби і не працював від самого рання. Легко, впевнено ступав він борозною, немовби граючи ручками сохи.

Ну як не задивитись на такого парубка? Облишивши всі справи, милувалася русалка красенем-ратаєм. Здалеку, сховавшись за очеретами, від самого ранку стежила вона за ним, а коли Василь, закінчивши роботу, підійшов до річки вмитися, не витримала і постала перед ним в усій своїй красі.

Покохали вони одне одного. В усьому була у них злагода, крім одного: ніяк не могли домовитися, де їм разом жити. Русалка кликала Василька до води, а той твердо стояв на своєму: поселимось біля паші. Аж змарніли обидвоє, так сперечалися. Нарешті, зрозумівши, що непоступливий Василько не піддасться на її вмовляння, русалка

перетворила хлопця на скромну блакитну квітку. Не раз дивлячись, як крапельки дощу, збираючись струмками, вливаються в річки, вона сподівалася, що й суджений її кінець кінцем теж прийде до води. Та тільки не справдилися її сподівання, міцно тримався **василь**ок корінням за рідну пашу. Ось така легенда.

Має ця квітка й ще одну назву — «**волошка**».

Основних версій її походження на сьогодні дві. Перша виводить цю назву від чоловічого імені Волошко. Якщо була легенда про Василька, то чому б не бути легенді й про Волошка? А друга версія пояснює цю назву тим, що стебла цих рослин порослі волосинками.

Хоч і відомо, що батьківщина **тюльпанів** — Греція, найперші згадки про цю квітку належать до літературних творів Персії. Тут квітка була відома як «дульбаш», або «тюрбан» (чалма). Німецькою «тюльпан» буде «Tulpe». Мабуть, так це слово і прийшло до нашої мови.

Флокс — грецькою «полум'я». Так назвав цю квітку Карл Лінней за червоний колір родоначальних форм. За легендою, полум'яними смолоскипами були вони в руках моряків та Одіссея, коли ті спускалися до підземного Аїдового царства. Коли подорожани вилізли з підземелля та покидали смолоскипи на землю, ті проросли й перетворилися на квіти флокси — в пам'ять про відважного Одіссея.

Першоцвіт, або **примула** (від латинського «primus» — «перший»), давно відома людям. У деяких місцях Німеччини існувала легенда, що дівчина, яка першою знайде примулу, неодмінно цього року вийде заміж.

Маргаритка розкривається однією з перших після сходу сонця, за що її ласкаво величають «око дня». А в перекладі з грецької «маргаритка» — це «перлинка».

У перекладі з латині «convallaria maialis» означає «долинна лілія, що розцвітає у травні». Так назвав **конвалію** Карл Лінней. Бо конвалія — родич лілій і квітне у травні-червні.

Слово **ірис** у перекладі з грецької означає «райдуга». Давнім грекам так подобалась ця квітка, що вони не пошкодували для неї імені своєї богині Іриди, котра спускалася на землю, аби проголосити волю богів.

Назву **магнолія** цій декоративній рослині дав усе той же Карл Лінней на честь директора ботанічного саду в Монпельє (Франція) П. Магноля.

Гвоздика була завезена до Європи з Тунісу, але справжня її батьківщина — Молукські острови. Наша назва цієї квітки походить від польського «гвоздик», котре поляки позичили в німців. А в Німеччині ці квіти звали так за схожість запаху із пахощами заморської спеції — висушеними пуп'янками гвоздикового дерева. В народі ж гвоздику називали польовими сльозками, іскорками, зірочками, дівочою травою. Карл Лінней назвав гвоздики діантусами, поєднавши в цій назві два грецьких слова — «діос» (бог) та «антос» (квітка). Чому саме «божественна квітка»? Бо читав трактат давньогрецького вченого Теофраста «Дослідження про рослини», де гвоздики звалися «квітами Зевса».

Назва квітки **гіацинт** у перекладі з грецької означає «квітка дощів», а самі греки називали гіацинт і квіткою смутку, і квіткою пам'яті про Гіацинта — юного сина царя Спарти.

У перекладі з грецької **азалія** — «сухий». А все тому, що перед цвітінням азалія перетворюється на сухий чагарник з дрібним шерехатим листям.

Високі суцвіття видно здалеку. Це — «король синіх барв», або «прем'єр багаторічників», або «блакитний скарб», або «синє диво саду». В нас його величали рогатим васильком, у Росії — рицарськими шпорами, в Англії — кумедними шпорами, у Франції — жайворонковою ніжкою. Греки ж в основу назви поклали схожість пуп'янків з головою дельфіна. Вийшов **дельфініум**. Просто — і красиво. Як і все, що пов'язане з квітами.

Як солодко пахнуть квіти...

У Киці тих букетів, певно, мільйон. А якщо не мільйон, то тисяча точно, причому по кілька на кожному підвіконні. До того ж якби ти бачив, який у неї квітник у садку! Коли цвіте, перетворюється на гігантський букет. Теплим літнім вечором посидіти поблизу, понюхати таку красу — суцільне задоволення. Ми собі спеціально неподалік шатро облаштували. Вгорі між стовбурами яблунь натягнули цупку непромокальну тканину: і від дощу, і щоб комарі не атакували, і яблука не бомбардували. Ту одну стінку, яка на квітник виходить, спеціально не прилаштовували, щоб квітами милуватися. І яка сила, скажи, змушує нас у законні канікули збиратися отак гуртом? Ні дзвоник не дзеленчав. Ні домашнє завдання звіряти одне в одного не потрібно, а щовечора всі тут як тут. «Зустрінемося у квітнику!» — прощаємося після посиденьок до завтра. А завтра знову чимчикуємо сюди.

ФРУКТОВІ ЇЖАЧКИ

Ти матимеш рацію, якщо подумаєш: які ж посиденьки без смачненького? Тим більше, що в садку доспіли ягоди, перші яблука гупають об «дах» нашого шатра. Вчора назбирали пахучого білого наливу, такого спілого, аж прозорого.

— Шкода, що вони такі смачні, — підсумував трапезу Пундик, знаний яблукоїд. — Якби були трохи кисліші, може б, ми їх усіх не з'їли і якийсь яблучний кулінарний шедевр створити докумекали.

— Пундичку! Не хвилюйся так. На ґанку є ще яблука у кошику, — дуже вчасно згадала Киця і вже на півдорозі до будинку запитала: — Принести?

Без зволікань скажу, що вигадали ми тоді... чудові фруктові їжачки.

Хоча про колючих звірят нагадували лише дерев'яні палички-шпажки, та й ті нами замасковані. Одним кінцем ми їх глибоко встромляли у вимите яблуко, а на другий наколювали якусь ягідку або шматочок фруктика. Аби їжачки були густо-густо повтикувані подаруночками (так, ніби ночували у саду серед фруктів), довелося трохи почаклувати. Сунички, невеличкі полунички, ягідки-малинки, шматочки ківі, солодкого банана, апельсина, черешеньки просто з хвостиками і листочком (а проте помиті) — що тільки не начіплялося на колючки фруктового їжачка. Не відразу, скажу чесно, наважилися ми з'їсти цю красу.

ЛІТО ГОТУЄ КОКТЕЙЛІ

З фруктовими їжачками теплого літнього вечора можуть посперечатися за популярністю у нашій компанії хіба коктейлі. Кілька наших улюблених рецептів пропоную й тобі випробувати. Тим паче, що готувати їх дуже просто.

Усі фрукти мають бути чисті, без шкуринки, зелених хвостиків, листочків і без кісточок. Якщо плоди великі, їх треба подрібнити на шматочки. Змішувати найкраще кулінарним віничком у зручній емальованій посудині (можна міксером, але акуратно).

Перед подачею розлити у високі склянки, на краєчок кожної настромити розрізане з одного боку кружальце апельсинки. А можна підготувати склянки з літнім «інеєм». Для цього краї ще сухої склянки змочи у сиропі й акуратно занур у насипаний на тарілку цукор. Солодкі кристалики приклеяться до липких стінок, а коли висохнуть, від інею їх відрізниш хіба на смак.

Коктейль «Свіжий вітер» Візьми: ■ півлітра молока ■ 4 ст. ложки (з чубчиком) полуничного або ванільного морозива ■ 150 г свіжої садової або лісової полуниці ■ 5 ст. ложок полуничного сиропу (якщо нема — цукру).

Коктейль «Фруктовий океан» Візьми: ■ 750 мл молока ■ 1 великий банан ■ півсклянки малини ■ 50 мл фруктового сиропу ■ 4 ст. ложки подрібненого льоду.

Коктейль морквяний Візьми: ■ півлітра молока ■ 4 столові ложки ванільного морозива ■ 100 мл морквяного соку.

ЇСТІВНІ КВІТИ

Якогось вечора до нас приєдналася пані Ганя. Її візиту ми анітрохи не здивувалися. Зустріли її своїми фірмовими коктейлями і їжачками з фруктів. Пані Ганя теж, очевидно, готувалася, бо принесла прегарну книжку. На суперобкладинці голівки квітів спліталися у дивовижну назву: «Їстівні квіти».

— Хіба такі бувають? — дружно здивувалися ми.

Та вже скоро прочитали-довідалися, що квітами кулінари зацікавилися ще тисячі років тому. Причому використовували їх не тільки для прикраси, але і в салатах, і в напоях. Нині до їстівних квітів знову спалахнув інтерес. Їх додають у джеми і варення, заморожують у кубиках льоду для прикрашання напоїв, використовують у маринадах...

А чому б не скористатися таким щедрим дарунком природи? Тим паче, що більшість квітів — їстівні.

Огірочник (Borago officinalis): квіти волошкового кольору у формі зірочки. Використовують у пуншах, лимонаді, шер-

огірочник

бетах, холодних супах, сирних запіканках і тортах, в коктейлях. Можна заморожувати у кубиках льоду. Молоде листя смакує в супах і особливо у стравах з капусти або огірків.

Нагідки (Calendula officinalis): дрібні пелюстки золотисто-оранжевого кольору додають до м'ясних і рибних супів, страв з макаронних виробів і рису, використовують як складник салатів.

нагідки

Лілії (Hemerocallis fulva): квіти і пелюстки — чудові прикраси для салатів або тортів, їх можна зацукровувати.

Герань (Pelargonium species): квітами і пелюстками можна посипати десерти, використовувати їх у прохолодних напоях і коктейлях, заморожувати у кубиках льоду, для ароматизації печених яблук і груш. На свіжих листках можна на-

лілії

стоювати молоко, вершки і сиропи для десертів, морозива і кремів. Або додати 1 свіжий листочок у чай.

Лаванда (Lavandula angustifolia): квіти і пелюстки гарні і смачні з шоколадними десертами, тортами і тістечками, у шербетах і морозиві. Можна використовувати у приготуванні печені, в рагу і соусах.

герань

Стокротки (Tagetes species): пелюстками можна посипати салати, канапки, відварні овочі перед подачею, використовувати їх зі стравами з макаронних виробів і рису.

лаванда

Настурції, або красолі (Tropaeolum majus): дарують стравам легкий перцевий смак. Цвіт використовують, прикрашаючи салати, сирні і різні несолодкі запіканки, канапки. Додають до холодних закусок.

Троянда (Rosa species): мініатюрними квіточками і бутонами можна прикрашати десерти, великими пелюстками посипати салати (білі кутики-основи листків відщипують, щоб не гірчили). Трояндові пелюстки (бутони) заморожують у кубиках льоду — для солодких коктейлів. Зацукровані пелюстки або квіти і бутони троянд — прикраса для тортів і десертів.

стокротки

Фіалки (Viola odorata): молоде листя фіалок смачне в салатах, квіти використовують, прикрашаючи десерти і прохолодні напої. Якщо заморозити в кубиках льоду, вийде прикраса для пуншу і коктейлю. Ці квіточки підходять до будь-яких десертів — від тортів до морозива. Можна також їх зацукрувати. Спитаєш як? Та дуже просто — як і будь-які інші їстівні квіти. Спершу помий, обсуши на паперових рушниках. Легко збий яєчний білок і тонким пензликом легенько змасти пелюстки або бутони. Посип цукровою пудрою через ситечко. Струси зайву пудру і повністю висуши пелюстки або квіти (пелюстки — на паперових серветках, більші квіти, наприклад троянди або лілії, обв'яжи ниткою довкола стебла і підвісь квіткою донизу, щоб не зім'яти пелюсток.)

троянда

фіалки

настурції

Тепер ми точно знаємо: навіть коли пізно восени наш квітник втратить яскраві барви і квіти, нам залишаться солодкі пелюстки і цікаві оповіді з книжки.

НАПІЙ «ПІВНЯЧИЙ ХВІСТ»

Не все, що намішане в склянці, може називатися коктейлем. Ось три версії походження напою. Французи впевнені, що і слово, і сам напій привезли до Північної Америки їхні офіцери. Іспанці заперечують: слово «коктейль» походить від іспанського «cola di gallo» — «хвіст півня». За зовнішню схожість так нарекли корінь однієї з рослин, яким бармен з містечка Кампече, на березі Мексиканської затоки, перемішував приготовані напої. Інша версія — напій придумав Джеймс Фенімор Купер: перший коктейль був приготований у 70-х роках XVIII століття — суміш рому і фруктових соків у келихах, прикрашених пір'ям з хвостів бійцівських півнів.

НА ВАГУ ЗОЛОТА

У V-му столітті ірландці, а в IX-му італійці та слов'яни вже добре знали смак вершкового масла. Його збивали з вершків, сметани або незбираного молока. Найпоширенішим способом приготування масла було перетоплювання сметани або вершків у печі. Масу, яка відділялася, остуджували і збивали дерев'яними лопаточками, ложками або й руками. Готове масло промивали в холодній воді. Коштував делікатес чимало.

ПО БОРОДІ ТЕКЛО...

На березі Мексиканської затоки задовго до нашої ери почалася історія цього солодкого десерту. В Європу цей «напій богів» привезли іспанці. І тільки дуже багата людина могла скуштувати його: за 100 зерен какао можна було купити доброго раба. Їжею, а не тільки напоєм, шоколад став у другій половині VII-го століття, коли його почали додавати в тістечка. Через два століття з'явилися шоколадки і шоколадні цукерки з начинкою. У середині XIX-го століття фабрики з виробництва шоколаду запрацювали у всій Європі.

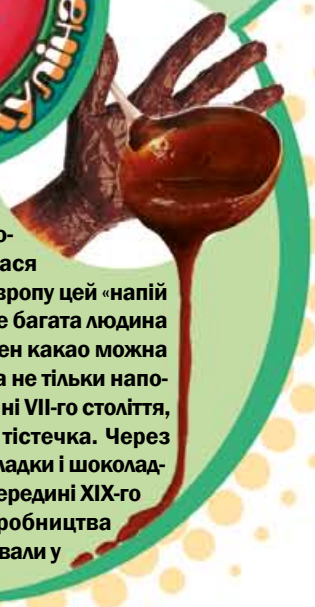

«Шишка» полює на термітів

На перший погляд вони нагадують броненосців, але насправді не мають із ними нічого спільного. Живуть переважно в тропічних лісах Південної Америки і в Африці. Тіло вкрите роговими пластинками коричневого або жовтого кольору. Пластинки вкладені як лусочки в ялиновій шишці. Хто ж вони, ці загадкові істоти?

Мова йде про панголінів. У перекладі з малайської «панголін» означає «той, що скручується в клубок», адже саме в такий спосіб тварина захищається від небезпеки.

Панголіни ведуть наземний спосіб життя, хоча і дуже добре лазять по деревах. Вони — нічні мешканці лісів. Розміри дорослих осіб коливаються від 30 до 80 сантиметрів (за деякими даним — навіть до півтора метра!) без врахування довжини хвоста, який часто буває довший від його власника. У панголінів короткі лапи з п'ятьма пальцями. Пальці передніх кінцівок, озброєні сильними кігтями, пристосовані до розкопування мурашників і термітних куп. Зубів не мають. Поживу ловлять довгим липким язиком. День панголін проводить у глибоких норах, а вночі виходить на пошуки їжі. У всіх ящерів поганий зір, але гарний слух і чудове чуття. Малята народжуються рожевими і безволосими, із м'якими лусочками, котрі за кілька днів тверднуть. Через місяць після народження малюк уже починає харчуватися комахами. При найменшій небезпеці мати скручується у клубок, ховаючи усередині його своє чадо.

Головний ворог панголінів — людина. Людей приваблює м'ясо тваринки, лусочки її панцира і шкіра. Тварина занесена до Червоної книги. Але хотілося б, щоби ці милі та добрі створіння вистояли у боротьбі з людиною.

Залиши літо на згадку!

Після літа у тебе залишилося багато гарних фотографій. Щоб виставити їх на загальний огляд, слід підібрати гідну рамку. Наприклад, прикрашену мушлями.

Для виготовлення рамки тобі знадобляться: ■ **картон** ■ **олівець** ■ **лінійка** ■ **аркуш кольорового паперу** ■ **трикутник** ■ **клей «Момент» та «ПВА»** ■ **пензлик** ■ **стрічка** ■ **ацетат для захисту фотографії.**

Щоб вставити в рамку фотографію 10×15 см, потрібні:

■ **для основи — прямокутник з картону 19×24 см;**

■ **для віконця — прямокутник 19×24 см (з іншого аркуша картону), в якому треба вирізати бортик 5×5 см, щоб вийшло віконце 9×14 см;**

■ **для жорсткості — дві смужки 1,5×24 см та 1,5×16 см;**

■ **для підпірки — картонна смужка 14×4 см.**

Щоб вийшов простір для фотографії, вузькі смужки картону слід наклеювати на три сторони. Тепер заготовки на рамку треба обклеїти кольоровим папером.

1. Злегка розбав клей «ПВА» і намасти ним зворотний бік паперу. Обов'язково підклади газету. Приклей аркуш картону із вирізаним для фотографії віконцем до аркуша паперу.

2. Надлишок паперу акуратно зріж ножицями, залишаючи близько сантиметра по всьому периметру. Відріж по діагоналі кутики паперу і зігни краї, приклеюючи їх до зворотного боку рамки.

3. Виріж частину паперу всередині, залишаючи по краях 1 см. Відігни їх та приклей. Протри поверхню ганчіркою.

4. В такий самий спосіб обклей картонну основу.

Тепер будемо виготовляти та обклеювати підпірку. Тобі знадобляться: ■ **картон** ■ **два прямокутники з кольорового паперу (трохи більших за розміром, ніж підпірка)** ■ **трикутник** ■ **діркопробивач** ■ **стрічка.**

1. Намасти клеєм паперовий прямокутник і наклади на нього картон. Зроби в картоні отвір та просмикни стрічку. Намасти клеєм інший паперовий прямокутник. Наклади його на попередній картон. Приклей бортик.

2. Зроби отвір в основі рамки для фотографії поряд зі смужкою, яка була приклеєна для жорсткості. Просмикни стрічку через картонну основу. Тепер можеш склеїти всю рамку.

Для дизайну нашої рамки тобі знадобляться: ■ **мушлі** ■ **тонкий картон** ■ **клей «Момент»** ■ **кришки від банок та пробки з різьбою.**

1. Виріж з тонкого картону коло діаметром меншим від діаметра квітки.

2. Встав його в кришку так, щоб мушлі були злегка піднятими.

3. Приклей мушлі. Після того, як квіти добре висохнуть, склади загальну композицію.

Стиль military: мистецтво камуфляжу

Стилю мілітарі, як і всім іншим стилям одягу, притаманні свої відмінні риси. Окрім того, що військова форма зазнавала значних переробок, дизайнери теж вносили в мілітарі свої особливі штрихи. Мілітарі — це, звичайно, не тільки чоловіча прерогатива. Багато жінок теж полюбляють цей чоловічий одяг, стилізований під військову форму. Багато іменитих дизайнерів створюють цілі колекції, присвячені мілітарі, для вродливішої половини людства. Але якось склалося, що військова форма вважається елементом чоловічого гардеробу.

У сучасному суспільстві вважають, що мілітарі з'явилося приблизно в часи другої світової війни. Звичайно, війни існували і до цього, але як стиль одягу військову форму почали сприймати саме в цей період часу. Сьогодні стиль мілітарі сміливо і впевнено крокує подіумами, затьмаривши собою всі існуючі віяння в моді того часу.

У мілітарі, як і в інших стилях одягу, є свої відмінні риси. Тому що військову форму з часом переробляли, доповнювали. Та й дизайнери вносили в мілітарі свої особливі штрихи. Прикладом справжнього мілітарі може служити верхній одяг, зшитий за суворим силуетом усіх відтінків зеленого кольору. Крім того, у ньому обов'язково повинні бути присутні елементи, характерні винятково для військової форми, як-от: погони, нашивки, велика кількість кишень і товсті ремені з пряжками.

Важливою частиною уніформи вважається головний убір. Лише в льотчиків є пілотки і льотні шоломи, а у військових офіцерів — кашкети з кокардами.

Взуття — теж доволі важлива частина стилю мілітарі. Згадати хоча б кирзові чоботи в російських солдатів. Якщо підсумувати все сказане вище, то стає ясно, що мілітарі — стиль одягу, який неможливо ні з чи сплутати. І, головне, він так пасує сильній половині людства!

До речі, у цьому сезоні головні світові і вітчизняні дизайнери звернули свій погляд на військову уніформу. Куртки кольору хакі, френчі зеленуватих відтінків, повстяні шинелі і зручні високі чоботи, начищені до дзеркального блиску, простежувалися в багатьох колекціях. Чистота і простота крою завжди вигідно відрізняли мілітарі від усіх інших стилів одягу. Сорочки з погонами, вузькі краватки, пілотні шоломи льотчиків із хутром і ґламурні планшети.

Пропонуючи різні варіації на військову тему, дизайнери міцно закріпили монополію на мілітарі у світовій моді. І виходить у них це чудово.

І мені здається, що цей стиль не помре ніколи, якщо тільки людство не полишить свої войовничі погляди і не перестане воювати. Але, мабуть, це не можливо. Якщо подивитися на останні новини головних телеканалів світу, стає зрозуміло, що мілітарі буде в моді ще не один рік.

Залишається лише сподіватися, що незабаром стиль мілітарі і війну не будуть ототожнювати та сприймати, як одне ціле, і хлопці, і чоловіки будуть носити стилізацію під військову форму винятково через її красу і зручність!

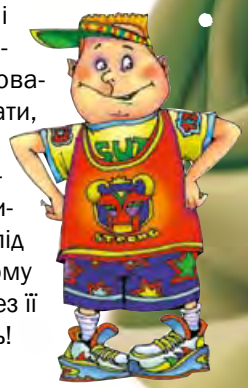

mylène farmer

L'Amour N'Est Rien ...

Obsedee
du pire
Et pas tres prolixe
Mes moindres soupirs
Se metaphysiquent...
J'ai dans mon ciel
Des tonnes de celestes
M'accroche aux ailes...
Et tombe l'ange Gabriel!

Obsédée
du pire
Un peu trop physique...
L'envie de frémir
Est pharaonique !
...fi de l'ascèse !
Ma vie s'enténèbre
Moi sans la langue
Sans sexe je m'exangue !

L'amour, c'est rien !
Quand c'est politiquement correct
On s'aime bien
On n'sait même plus (pas) quand on se blesse
L'amour c'est rien
Quand tout est sexuellement correct
On s'ennuie bien
On crie avant pour qu'ca s'arrête
La vie n'est rien...
Quand elle est tiède

Школярі всіх країн — листуймося!

ЯК РОЗВ'ЯЗУВАТИ ЯПОНСЬКІ КРОСВОРДИ

У японських кросвордах зашифровані не слова, а зображення. Задача — відтворити зображення за числами, які проставлені зліва від рядків і над колонками. Числа показують, скільки груп темних клітинок знаходиться у відповідній лінії і скільки вкупі темних клітинок має кожна група. Наприклад, числа 2, 1 і 1 означають, що в цьому ряді є три групи, які складаються: перша — з двох, друга — з одної, третя — з одної темної клітинки. Групи розділені, як мінімум, однією порожньою клітинкою. Порожні клітинки можуть бути і по краях рядків. Найважче — визначити, скільки порожніх клітинок знаходиться між темними групами у таких кросвордах.

Рішення японського кросворда розглянемо на простому прикладі *(мал. 1)*. Не важко зрозуміти, що коли біля ряду стоїть тільки одне число, яке більше за половину довжини ряду, то як не розміщуй темну групу, а декілька клітинок у середині ряду все одно будуть темними. Тому їх можна сміливо зафарбувати. У нашому прикладі так можна зафарбувати деякі клітинки у першому, четвертому і п'ятому рядках. Шостий рядок має одну групу з 10 клітинок, тому цілий цей рядок одразу можна зафарбувати темним *(мал. 2)*.

Тепер поглянемо на колонки. У першій — всього одна темна клітинка, її положення вже відоме, так що решту клітинок у цій колонці порожні. Відмітимо їх хрестиком і більше не будемо звертати уваги на них. З другою колонкою також все зрозуміло. Можна зафарбувати ще декілька клітинок у четвертій колонці, так як темна група тут має 7 клітинок, а висота всієї колонки — 8 клітинок, тому більшість клітинок тут — темні. Легко встановити і положення єдиної темної клітинки, якої не вистачає у п'ятій колонці *(мал. 3)*.

Просуваючись крок за кроком, ти отримаєш ось такий автомобільчик *(мал. 4)*.

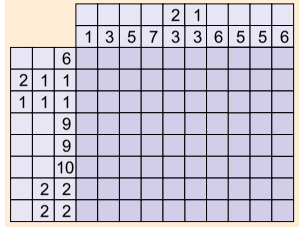

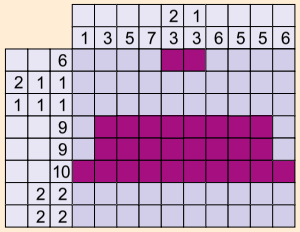

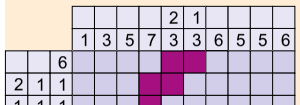

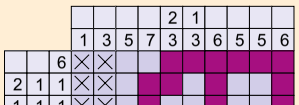

Вічковська Оксана
с. Данильче
Рогатинський р-н
Івано-Франківська обл., 77045

Мені 13 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю весело проводити час у колі друзів, слухати музику. Хочу знайти друга віком 13-16 років. Відповім на листи із фотографіями.

Сивун Леонід
с. Нова Гута
Новоушицький р-н
Хмельницька обл., 32660

Мені 11 років. За гороскопом — Лев. Люблю грати у футбол, кататися на велосипеді, дивитися телевізор. Хочу листуватися з дівчатами і хлопцями віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Решівська Катерина
вул. Шевченка, 3
с. Верхівка
Барський р-н
Вінницька обл., 23044

Мені 14 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю читати, слухати музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з хлопцями віком 14-15 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Ревут Олена
вул. Сидорова, 28/1
м. Костопіль
Рівненська обл., 35000

Мені 16 років. За гороскопом — Водолій. Люблю складати вірші, слухати музику, малювати, листуватися з друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 16-18 років. Відповім на всі листи.

Білич Максим

Кривобок Ольга
вул. 1 Травня, 1
с. Першотравневе
Нікопольський р-н
Дніпропетровська обл., 53264

Мені 14 років. Люблю малювати, плести вироби з бісеру, грати на піаніно. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

Патерак Володимир
вул. Чорновола, 42
м. Збараж
Тернопільська обл., 47302

Мені 11 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю читати книжки й журнал «Клас». Граю у футбол. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Пишіть!

Паньків Вікторія
вул. Івана Франка, 46
с. Новоселиця
Долинський р-н
Івано-Франківська обл., 77541

Мені 15 років. За гороскопом — Скорпіон. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. Впершу чергу відповім на листи із фотографіями.

Гавловська Аня
вул. Будівельників, 14
смт. Завалля
Гайворонський р-н
Кіровоградська обл., 26334

Привіт усім! Мене звати Аня. Люблю слухати сучасну музику, танцювати, читати різні книжки та журнали. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами. Пишіть!

Милько Надія
вул. Боровська, 15
с. Нехаївка
Коропський р-н
Чернігівська обл., 16243

Мені 11 років. За гороскопом — Терезі. Люблю читати книжки, слухати музику, малювати. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Лаврів Віка
с. Данильче
Рогатинський р-н
Івано-Франківська обл., 77045

Мені 15 років. За гороскопом — Скорпіон. Вільний час проводжу весело з друзями. Хочу знайти друзів з Івано-Франківська. Відповім на всі листи.

Курбачова Анна
вул. Леніна, 94
смт Нова Маячка
Цюрупінський р-н
Херсонська обл., 75120

Мені 16 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати сучасну музику, подорожувати. Хочу знайти друзів по листуванню.

Тимченко Юлія
вул. Кривця, 6
м. Ніжин
Чернігівська обл., 16605

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати музику, грати у футбол, комп'ютерні ігри. Хочу листуватися з прикольними хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. Відповім на всі листи.

Казмірчук Таня
вул. Грушевського, 81/30
м. Дубно
Рівненська обл., 35604

Мені 12 років. Люблю слухати музику, дивитися телевізор, читати книжки. Хочу знайти друзів по листуванню віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Косько Юля
вул. Чапаєва, 4
смт. Семенівка
Полтавська обл., 38200

Мені 15 років. За гороскопом — Рак. Улюблений урок — алгебра. Люблю слухати музику. Вільний час проводжу з друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 16-17 років. Намагатимусь відповісти на всі листи.

Олена
вул. Пролетарська, 31
м. Баштанка
Миколаївська обл., 56100

Мені 15 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати музику, ходити на дискотеки, грати у волейбол. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 16-17 років. Намагатимусь відповісти на всі листи.

Отиченко Оксана
с. Синява
Рокитнянський р-н
Київська обл., 09634

Мені 14 років. Люблю музику, книги, фільми та все, що піднімає настрій. Кому бракує спілкування і вірного друга — пишіть. Відповім на всі листи.

Бєлкіна Лоліта
вул. Ювілейна, 5/19
смт. Первомайське
Жовтневий р-н
Миколаївська обл., 57232

Мені 14 років. За гороскопом — Скорпіон. Люблю співати, танцювати, грати у баскетбол. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Пишіть!

Батенчук Наталя
вул. Шевченка, 23/59
м. Ківерці
Волинська обл., 45200

Мені 13 років. Граю на фортепіано. Люблю дискотеки. Плету вироби з бісеру. Хочу знайти друзів по листуванню. Відповім усім.

Матвієнко Оксана
вул. Леніна, 35
с. Риботин
Коропський р-н
Чернігівська обл., 16240

Мені 11 років. За гороскопом — Рак. Люблю слухати сучасну

Фініш
Старт

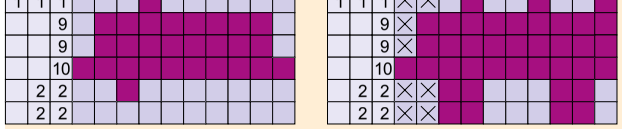

Зінькевич Олександра
вул. Польова, 7
с. Шумилове
Бершадський р-н
Вінницька обл., 24424

Мені 11 років. За гороскопом — Телець. Люблю грати у футбол, кататися на велосипеді. Хочу листуватися з ровесниками.

Андрухова Вікторія
вул. Ювілейна, 71
м. Суми, 40018

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Я дуже весела і життєрадісна дівчина. Люблю слухати сучасну музику, читати журнали. Про все інше напишу в листі.

Брилін Олександр
вул. Бр. Бойчуків, 7/91
м. Тернопіль

Мені 12 років. Шукаю веселих друзів (хлопців і дівчат) віком 10-12 років. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

Передерій Максим
с. Шарківщина
Миргородський р-н
Полтавська обл., 37652

Мені 13 років. За гороскопом — Терези. Люблю читати, слухати сучасну музику. Дуже хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 12-15 років. Чекаю на ваші листи.

вул. Свободи, 20
с. Чапаївка
Пологівський р-н
Запорізька обл., 70624

Мені 10 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю тварин. Маю хом'яка, папугу і рибки. Хочу листуватися з ровесниками. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Худик Таміла
вул. Шевченка, 51
с. Вербівка
Рожнятівський р-н
Івано-Франківська обл., 77634

Мені 12 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати сучасну музику, спілкуватися з друзями, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з дівчатами віком 12-15 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Терези. Люблю слухати музику, малювати, грати у футбол. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку.

Бурим Інна
с. Луговики
Чорнухинський р-н
Полтавська обл., 37122

Мені 12 років. За гороскопом — Риби. У вільний час читаю журнал «Клас», слухаю сучасну музику. Відвідую танцювальний гурток. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку.

Нікішина Настя
а/с 308
м. Нетішин
Хмельницька обл., 30100

Мені 14 років. За гороскопом — Близнята. Люблю сучасну музику, танці, футбол. Хочу познайомитися з хлопцями віком 14-18 років. Листи присилайте із фотографіями.

Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Відповім на всі листи.

Шкуро Віола
вул. Прибузька, 13
м. Нова Одеса
Миколаївська обл., 56601

Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю танцювати, співати, вишивати. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами різного віку. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

музику. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 10-13 років. Пишіть!

Гунько Анастасія
вул. Маяковського, 30-а/124
м. Київ, 02217

Мені 12 років. За гороскопом — Діва. У вільний час люблю слухати музику, читати, малювати. Обожнюю домашніх тварин. Мрію знайти друзів полистуванню віком 12-14 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

КЛАСНА МАНДРІВКА

Результати тиражу №5

У п'ятому етапі мандрівки Класні герої, стартувавши з Харкова, подорожували за маршрутом: ***Донецьк — Запоріжжя — Сімферополь****. Відгадати обраний маршрут не пощастило нікому. Найближчим до правильного маршруту був* ***Микола Ковальський з смт.Демидівка, Рівненської обл.*** *За що він отримує заохочувальний приз від видавництва «Школярик».*

Бажаємо всім успіхів у наступних іграх!

Хто виграє приз у піврічній грі — мандрівку для двох осіб у Тернопіль, вирішиться в останньому турі. Хай щастить!

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №6'2006

ГОЛОВОЛОМКИ

1 1. ***Сергій***; 2. ***Андрій***; 3. ***Павло***; 4. ***Дмитро***; 5. ***Олег***; 6. ***Тарас***

3 *Для розфарбовування можна використати олівці 3-х різних кольорів.*

5

35	1	6	26	19	24
3	32	7	21	23	25
31	9	2	22	27	20
8	28	33	7	10	15
30	5	34	12	14	16
4	36	29	13	18	11

2

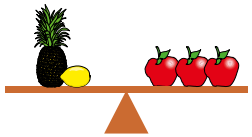

6

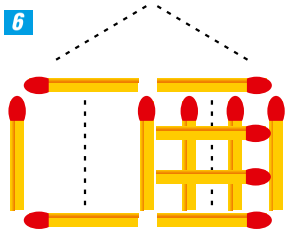

11

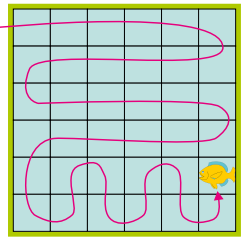

4

7 *Правильний код — 386.*

8 *Джо не зможе виграти у кегельбані бінокль.*

9

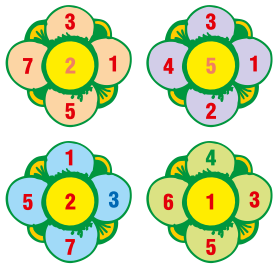

10

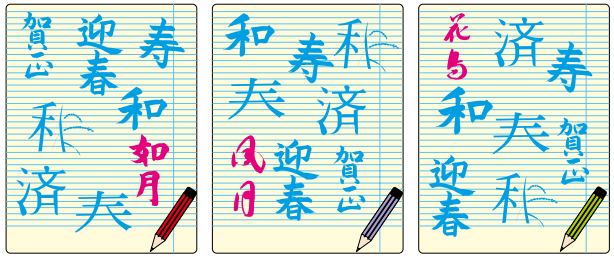

12 *Правильно йде годинник, який показує 12 годину.*

14 *Класні герої зустріли дерево* ***ЛИПА***

13

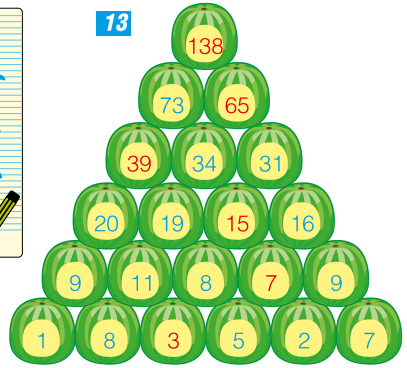

ВІДПОВІДІ НА «ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ» — 6'2006

Музичне місто
У місті жив один музикант.

Три брати
Згідно з умовою наймолодшого брата звали Седрік і йому дісталося 3600x1,2/1,25=3456 іграшок. Це число утворено чотирма послідовними цифрами.

Черга за морозивом
Американці найнеобхіднішим предметом визнали зубну щітку. У черзі за морозивом Класні герої стояли у такому порядку: Джо, Колібрик, Джексон, Пундик та Киця. Не подумай, що хлопці не були джентльменами, зовсім ні. Кожен з них хотів пригостити Кицю своїм улюбленим морозивом. Але красуня вирішила сама його купити.

Розваж ліки
Спершу на одну шальку терезів кладемо гирю і розкладаємо всю сіль на обидві шальки так, щоб їх урівноважити. Тоді на одній з них буде 4 кг 600 г солі, а на другій 4 кг 400 грам. Потім у другому зважуванні 4 кг 400 г солі ділимо навпіл на дві шальки. Отримуємо по 2 кг 200 г солі. Після цього у третьому зважуванні залишається забрати 200 г солі з одного з пакетів і зважити її при допомозі гирки. У пакеті тоді залишиться рівно 2 кг солі. Решту зсипаємо у другий пакет: 4,6 + 2,2 + 0,2 = 7 кг солі.

Приз від Нептуна
Щоб виграти приз, стояти слід на 73 місці у великому колі.

Мандруй з нами
Класні герої приїхали на автобусі номер 723. Від електричок дим вітер не зносить. Оскільки п'ятниці випадають на парні та непарні дні по черзі, то у січні було всього 5 п'ятниць. Перша парна тоді мусила припасти на 2 січня, а отже, 16 січня теж було у п'ятницю.

Elle se consume et vous bascule
Le sang en cendre de cigarette
La vie est bien...
Elle est miel
Quand elle s'acide de dynamite
Qui m'aime me suive!

Obsédée
du pire
Et pas très prolixe
Mes moindres soupirs
Se métaphysiquent...
J'ai dans la tête
Des tonnes de pirouettes
Le saut de l'ange
N'a pour moi rien d'étrange

Obsédée
du pire
Et pas très prolixe
Partager mes rires
Plutôt plutoniques
J'ai dans ma sphère
Un effet de serre
Mon sang bouillonne
Je bout de tout, en somme

Сонячна заміна татуюванням

Сподіваюся, що ця сторінка стане у пригоді не лише стильним дівчаткам, та й хлопцям теж, які у літню пору не проти вирізнитися чимось прикольним серед своїх однолітків.

Кажуть, що за кілька тижнів до важливої гри з американського футболу минулого літа троє гравців з Техаської команди звернулися за натхненням до досить незвичного місця — солярію. Перш ніж лягти під штучне сонце, гравці закріпили на ногах вирізані у формі Техаса листки. В результаті в тих місцях, де проміння не торкалося шкіри, залишилися білі ділянки — емблема Техаса.

Недавно я, блукаючи сторінками Інтернету, натрапила на одну прикольну інформацію. Виявляється, в Європі дедалі більшого поширення серед тінейджерів набуває вишукане та веселе, а до того ж абсолютно безпечне мистецтво танту (прохання із тату не плутати). І я подумала: а чому б нам з вами теж не поповнити ряди любителів танту? Ті з вас, кому моя ідея сподобалася, беріть в руки картон чи прикольну фігурку з пластику і мерщій біжіть на пляж. Але для початку пропоную ближче познайомитися з цим невідомим для нас мистецтвом.

Танту (від англійського «tattoo» — татуювання і «tan» — засмага), тобто татуювання, яке можна отримати під час засмагання. І робити його можна не лише в солярії, як гравці техаської команди, але й на пляжі. Я сама бачила цього року, як дівчина, лежачи на пляжі, приклеїла на праве плече вирізану фігурку у вигляді язичків полум'я. І підставляючи щодня своє тіло сонячному промінню, протягом кількох тижнів вона прикрасила плече оригінальним малюнком. Якщо у тебе є можливість, то у деяких салонах краси можеш придбати спеціальні наклейки для танту. Їх треба наклеювати на будь-яку частину тіла, засмагнути, а потім зняти, відкривши світлу ділянку шкіри на тілі. А якщо такої наклейки у тебе немає, виріж з картону фігурку і прикладай до шкіри. Тільки в такому випадку дотримуйся одного важливого правила: фігурку треба прикладати на одне і те ж саме місце. Тоді малюнок вийде чіткий. Палкі шанувальники позасмагати — особливо учні старших класів, яким батьки не дозволяють робити татуювання — можуть тепер без особливих зусиль яскраво та оригінально заявити про себе світові.

Наклейки для танту вперше з'явилися в США на початку 80-х; перші вироби такого роду були доволі простими — у формі сердечок та зірочок. Сьогодні у продажі зустрічаються наклейки з фігурками тварин, логотипами відомих фірм та словами. Тож, гадаю, якщо ти обереш цей вид прикраси для свого тіла, то неодмінно вибереш собі прикольну наклейку. Я наприклад, зробила танту з пальмочкою, а на плечі — парочку маленьких папужок. І хлопці та дівчата просто у захваті від цього!

Нова мода припала до душі виробникам легкого літнього одягу. Так, компанія «Intuition Beachwear» налагодила виробництво одягу з отворами. Тож ти можеш спокійненько ходити собі вулицями міста у своїх дівочих справах, а сонце допоможе тобі прикрасити тіло веселими плямками.

Побоювання

Петрик розмовляє з товаришем:

— Ти знаєш, я дуже боюся. Коли татко купив нову машину, він продав стару.

— Ну і що?

— А тепер мені сказали, що мама збирається купити нового хлопчика.

Погані слова

Вчителька української мови і літератури купила папугу, що говорить. Наступного дня вона прийшла в зоомагазин і сказала:

— Вибачте, але ваш папужка говорить жахливі речі!

Продавець:

— Та що ви!? Ми ніколи не чули, щоб він говорив погані слова!

Вчителька:

— Та ні, розумієте, він зовсім неправильно відмінює деякі дієслова.

Зараз зрозумієш

— Тату, чому цей фільм заборонено дивитись дітям?

— Сиди тихенько, зараз зрозумієш.

Такий самий

Євгенко, побачивши по телевізору кіно про хлопчика, котрого всі любили, поблажливо каже:

— Якщо б мене відмили, я б теж таким був!

За компанію

Учень, що не встигає, каже батькові:

— Я віддав твого листа учителю математики. Він його прочитав і сказав, що згоден давати мені влітку додаткові уроки. А ще він сказав, що ти теж можеш приходити зі мною: він буде давати тобі уроки правопису.

Саме час

Батько погукав синів:

— Хлопчики, викличте лікаря. Я захворів. Пальцем не можу порухати.

Старший тут же шепнув молодшому:

— Саме час зізнатися, що ми розбили вікно.

Якщо не засну...

Дві жінки розмовляють про виховання дітей:

— Ти цілуєш перед сном своїх дітей?

— Так, якщо не засну до того, як вони повернуться з дискотеки.

Цікава історія

Мама — Вовочці:

— Сідай і розкажи мені якусь цікаву історію.

— Я не можу сісти. Справа в тому, що я щойно розказав одну цікаву історію татові.

Некультурні

Громадянин середнього віку обурюється в автобусі:

— Коли ж, нарешті, почнуть нормально виховувати молодь?

— Чого ви так лаєтеся? — запитує один з пасажирів, — адже хвилину тому хлопчик уступив вам місце.

— Так, але моя дружина ще дотепер стоїть!

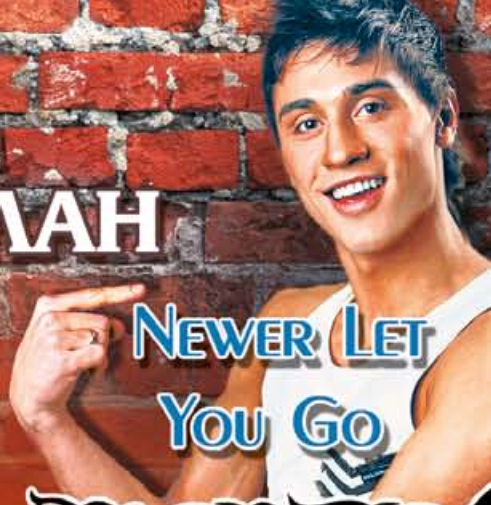

Діма БІЛАН

Never Let You Go

Heavy clouds, no rain
And every move causes pain
Ready kiss, but no love
I feel I'm torn in half
Ardent look, but no heat
It's not you really need
Baby, now it has happened with us
We are dancing on broken glass
Can't stand no more

Refrain:
Never, never let you go
You are the one I'm searching for
Flesh of my flesh, bone of my bone
Love's carving it in the stone
Never, never let you go
Return the days we had before
Soul of my soul, blood of my blood
Love's carving it in my heart

Gentle words, no aim
It seems we're playing a game
Easy smile, but no fun
Sweet music for no one
Close embrace, but no more
Cold Champagne we forgot to pour
Baby now it has happened with us
We are dancing on broken glass
Can't stand no more

Refrain

Baby now it has happened with us
We are dancing on broken glass
Can't stand no more

Refrain

Прийшов, побачив, насмішив!

— Нічого не розумію! — дивувався Джексон. — Джо — високий, Пундик — низький. Джо — стрункий, Пундик — пухкенький. Джо — спортсмен, а Пундик у кращому разі потягне на боксерську грушу. І от учора на вечірці до Пундика дівчата цілий вечір наче мухи до меду липли, а Джо...

— А Джо, — перебив я меломана, не витримавши, — так і просидів сам-насам із телевізором, так?

— Еге, — протягнув Джексон. І здивувався:

— А ти звідки знаєш?

— Наснилося, — кажу. — А взагалі, не він один такий. І прочитав йому міні-лекцію. Отаку.

Літа теплого сезон: нудьгувати не резон!

Літо — чудова пора для нових знайомств. Для побачень. Для кохання. Це вже хто як поверне. А повертаємо ми всі по-різному. Хтось слабкодухо покладеться на удачу; хтось, широко розтуливши рота, слухає чужі поради, а потім ні сіло ні впало намагається втілити їх у життя; хтось сумно зітхає, проводжаючи тоскним поглядом милий серцю силует, освітлений призахідним сонцем, і щось шепоче слідом п'ятистопним хореєм без клаузули. А хтось, сховавшись від усіх, починає шукати причини своїх любовних невдач. І тут виявляється, що й зовнішність у нього, нелюбимого, не така, і до голлівудських стандартів йому, як до Лос-Анджелеса пішки, і в кишені (хай їй грець, отій кишені!) вітер свище, і джинси не тієї фірми (а якої треба?)...

Ні, товкмачити, що все це — повна дурниця й нісенітниця, я не буду. Бо це й так усім нормальним представникам хлопчачої статі зрозуміло (і дівочої, до речі, теж). А краще я згадаю одного університетського професора, котрий щораз, заходячи в аудиторію, вітав студентів такою пишномовною фразою: «Ану підведіться, титани думки, розправте плечі та трішки постійте! Це йде на користь поставі. І пам'ятайте: людину з гарною поставою за інших рівних умов ставлять вище за людину згорблену. А це се-е-ерйозна перевага!»

Професор сплив у пам'яті не випадково. Він нагадав мені одну банальну істину. Так, зовнішність а-ля Ален Делон чи Микола Басков, помножені на можливість смітити грошима, дають велику перевагу у період залицянь. Але, на щастя, не тільки на це зважають представниці чарівної статі. Рано викидати білий прапор.

Якщо ти не знайшов у собі якоїсь риси, яку ти дуже хотів би мати, я б особисто порадив тобі поставитися до цього з гумором. І ось чому: психологи кажуть: частогусто вміння проявити почуття гумору компенсує брак і навіть відсутність усього іншого. Ну, якщо не всього, то багато чого точно!

«Гумор, ти — зброя, достойна героя...»

Людину, наділену цим почуттям, можна без жодних натяжок прирівняти до вправного капітана. Ось корабель на всіх вітрилах летить назустріч рифам, та один вправний рух штурвала — і він, цілий та неушкоджений, несеться далі. Так само й у стосунках: одна-єдина дотепна (і доречна) фраза — і лайнер ваших почуттів, обминувши підступні мілини, лине далі життєвими просторами.

Крім того, твій гумор ладен творити дива з очима дівчини, якій ти так симпатизуєш. По-перше, якнайширше розплющить їй очі на тебе. По-друге, розпалить у них тепленькі вогники прихильності. По-третє, всяка твоя вада має всі шанси перетворитись на «родзинку», а це вже щось. Ну, або просто на непідробну рису хлопчачої чарівності. А по-четверте, який би ти не був чудово-зразково-показовий, при відсутності почуття гумору всі твої риси, можливо, викличуть у дівчини повагу, але не симпатію. Про кохання взагалі мовчу.

Буває й так, що розсмішити може і надмірна серйозність. Та сміх тут буває

здебільшого інший. Істеричний, на грані зриву. Щоправда, це ніяк не зупиняє професійних сатириків-гумористів. Вони часто напускають на себе зумисну серйозність — для них це свого роду психотропна зброя, що б'є глядачів наповал. Ти тільки пригадай, з якими пісними мінами виступають на сцені Задорнов, Трушкін, Коклюшкін.

Неймовірно, але факт: гумор може бути грізною зброєю і, як усяка інша зброя, може разити. Людина, в якої гумору більше, ніж порядності, може добряче нашкодити своїм ближнім. Одначе той, хто використає цю зброю задля самозахисту, заслуговує найвищої похвали.

Граф зустрів на полюванні селянина, як дві краплі води схожого на нього. «Ану, зізнавайся, брате, — розреготався граф, — твоя мати служила в маєтку при моїх батьках?» — «Ні, — хитро усміхнувся той, — це мій батько служив у маєтку...»

Чоловік сказав ніби те, що сказав, і що з нього взяти? Та слова його промовили багато більше. Іншими словами кажучи, гумор дозволяє різонути правду-матку просто в очі, напряму її не озвучуючи.

У стосунках між дівчатами і хлопцями гумор відіграє ту ж саму роль. Тут велемовний гумор щось на зразок... мовчазного танцю. Не зронивши ані слова, двоє виконали танго — і в танці зрозуміли одне одного.

Читаймо Ільфа та Петрова — і буде психіка здорова!

А зараз час обговорити ще одне животрепетне питання. Чому самі дівчата, а надто вишукані, з тонким смаком, так полюбляють товариство дотепників? У тому числі навіть тих, чиї манери не вирізняються особливою вишуканістю, а жарти — тонким англійським гумором. Таке питання часто мучить тих, кому почуття гумору знайоме менше, ніж почуття ревнощів...

Сміх — одне з найприємніших переживань, доступних людині. Рівною мірою це стосується як дівчат, так і хлопців. Люди романтичні сприйнятливіші до жартів і частіше відповідають на них, ніж люди з нордичним темпераментом чи просто прагматичні. І тут хочеться попередити, що коли дівчина крижана, як айсберг в океані, то гумористові не завадить запастися терпінням. І згадати стару приказку про терпіння та труд, які все перетруть.

Коли дівчина сміється, це означає, що їй добре. Вона отримала щось таке, до чого свідомо чи підсвідомо прагнула. Потяг до задоволення на якийсь час насичений. Тож як тут дівчині не бажати, щоб поряд був хлопець, котрий допомагає радіти?! Радіти щиро, безпосередньо, як мала дитина, забувши про всі прикрощі. Так сміються, коли попереду — ціле життя.

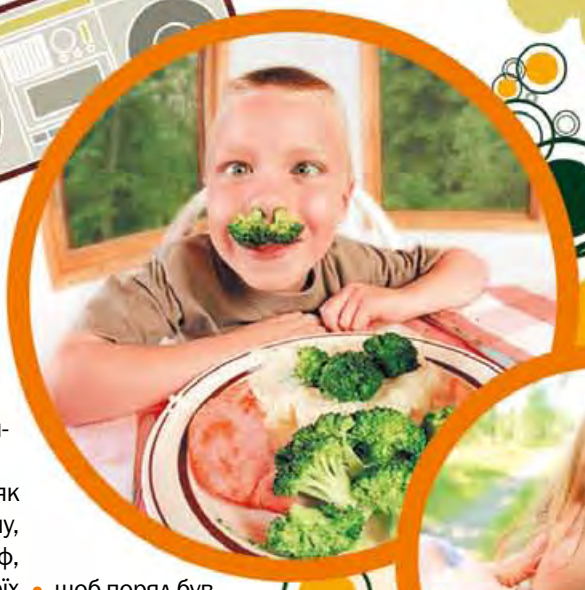

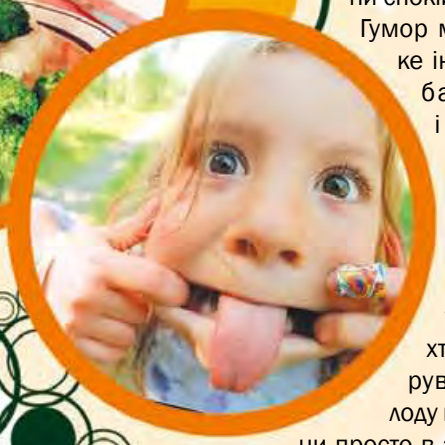

Іншими словами, десь на підсвідомому рівні сміх обдаровує людину відчуттям постійно поновлюваного життя, фактично — відчуттям безсмертя.

Це відчуття аж ніяк не безпідставне. Сміх — це справді еліксир, якщо не безсмертя, то здоров'я вже точно. Бо ж коли ми сміємося, в організмі таке відбувається... Спочатку збільшуються частота серцебиття і кров'яний тиск. Потім м'язи розслаблюються і тиск падає нижче початкових показників. Мозок виділяє ендорфіни. А ці речовини регулюють позитивні емоції і по праву називаються «природними вбивцями болю». Також є дані, що сміх підіймає рівень імуноглобуліну А, покликаного захистити організм від вірусів. Цей еліксир не дає побічних ефектів. І, що теж важливо, на відміну від ліків фармацевтичних нічого не коштує.

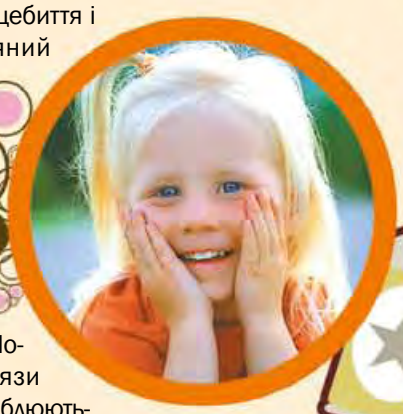

От і виходить, що дівчата мудріші й економніші за нас. Вони частіше сміються. Особливо при розмовах. Можна навіть подумати, що всі ті балакухи-реготухи знають про дослідження американців, які давно уже прийшли до висновку: заливчастий, веселий сміх — це те саме, що й біг підтюпцем. А десять хвилин такого сміху гарантують щонайменше дві години спокійного сну.

Гумор має глибоке інтимне забарвлення і неабияк сприяє зближенню. Дівчата найсхильніші до тих із нас, хто вміє дарувати насолоду в житті. Вони просто в захваті від хлопців зі світовідчуттям такого собі життєзнавця. Для таких хлопчиськів весь світ — як своя кімната, де відома кожна п'ядь, кожен стілець, кожна книжка на полиці. А ще вони вміють так усе поміняти місцями, так змінити знайому, здавалося б, обстановку, як до них ще ні хто не міняв. Власне кажучи, у цьому вмінні й полягає суть дотепності.

Відмінність між світом реальним та світом уявним тут не суттєва. Якщо тобі вдалося вразити уяву дівчини, ти стаєш для неї об'єктом світу не стільки реального, скільки ментального. Розумового. Психічного. А світ цей — також дійсність. Яка часто-густо куди достовірніша, ніж речі довкіл нас.

Тож якщо ти можеш змусити дівчину сміятися, то скоріш за все вона десь на рівні підсвідомості сприйме це як ознаку сильної особи. І буде права. Бо почуття гумору завжди чи майже завжди крокує поруч із впевненістю в собі. А це означає, що ти знаєш, чого хочеш, і цілком спроможний ощасливити свою супутницю. А чи не цього бажає досягти в житті кожна дівчина?

Мобільник за мільйон доларів

На даний час на ринку представлена велика кількість іміджевих мобілок, вартість яких перевищує 700, а то й 1000 доларів США! Однак є компанія «Goldvish», котра пропонує заможним покупцям ексклюзивні моделі, вартість яких коливається від 25600 доларів США аж до мільйона! «Позахмарна» ціна цих мобілок пояснюється тим, що при виготовленні їхніх корпусів використовуються платина, біле і жовте золото, а також діаманти найвищого ступеня очищення. З технічної точки зору стільникові телефони «Goldvish» нічим не відрізняються від сучасних мультимедійних мобільників, які можна купити за ціною в сотні разів нижчою. Але... у багатих свої примхи.

Найбільші мильні бульбашки у світі

Якщо тебе цікавить, як надути найбільшу райдужну бульбашку, рекомендую звернути увагу на компанію «Beeboo Big Bubble Mix», що знаходиться в Америці. Вона саме виготовляє устаткування для створення гігантських мильних бульбашок. Ці повітряні чудовиська досягають таких розмірів, що в це навіть важко повірити! Проте усе цілком реально. Для бульбашок-гігантів використовується спеціальний мильний концентрат. Як запевняють представники компанії, для вражаючого результату досить півлітрової пляшечки. Перед використанням концентрат слід розбавити 3–4 літрами води.

Це означає, що тільки плівка бульбашок-гігантів у чистому вигляді важить 3–4 кг! Для надування таких бульбашок не підійдуть людські легені. Компанія рекомендує скористатися легким вітром. Спеціальна паличка з кільцем додається. Мабуть, найвеселіше пускати подібних монстрів із хмарочосів. Залишилося тільки придбати паличку, розчин і знайти найближчий хмарочос.

Гігантський механічний слон

Наприкінці цієї весни вулицями Лондона прогулювався один із найграндіозніших і величніших слонів на Землі. І скрізь його зустрічали з захватом. Ще б пак! Адже цей слон був учасником і головним героєм фантастичного шоу «Sultan's Elephant» («Слон Султана»). «Слон Султана» був створений людськими руками і по праву може вважатися справжнім чудом техніки. Його вага — 42 тонни. Завдяки майстерно підібраним кольорам і рельєфній обшивці здалеку робослон виглядає як справжній слон. І тільки зблизька стає помітною його механічна сутність. Крім того, живі слони такого розміру сьогодні просто не існують (навіть якщо вони і жили колись на Землі). На собі слон носив цілу команду: відеооператорів, персонал, що керує ним, артистів шоу-трупи і гігантських ляльок. Механічний робослон, як і вуличне шоу з його участю, був створений французькою компанією «Royal de Luxe», що спеціалізується на подібних заходах. Можливо, колись цей механічний гігант пройде і нашими вулицями!

«Чарівна лампа» Лівермора

Скільки може працювати електрична лампочка? Без перерви і заміни? Рік, два? Тримай щелепу — 105 років! Саме стільки працює лампа, встановлена в пожежному депо міста Лівермора в штаті Каліфорнія. Лампочка з Лівермора вперше була встановлена на своє робоче місце ще в 1901 році. Над світом котилися війни, революції, світові кризи, а вона все світила і світила. Спочатку вона освітлювала сарай, у якому стояли кінні екіпажі пожежників. Потім її кілька разів переміщали з однієї пожежної станції на іншу. На даний момент її можна побачити на пожежній станції за адресою 4550 Іст-Авеню. Незвичайно довгий термін життя не просто перетворив лампу в місцеву визначну пам'ятку, але й дозволив посісти їй своє місце в Книзі рекордів Гіннесса — як найстарішій і все ще працюючій лампі у світі. За Ліверморською лампочкою спостерігає цілий суспільний комітет, що так і називається — Ліверморський Комітет Столітньої Лампочки. У планах комітету — і далі підтримувати роботу лампи як можна довше. Тож, можливо, вона усіх нас ще пересвітить! До речі, кажуть, що звичайна електрична лампочка живе всього лише близько 1000 годин.

Весільна хлопавка

Якщо тебе запросили на весілля старшої сестри, то тобі напевно стане у пригоді прикольна хлопавка у вигляді пістолета, яку нещодавно придумали винахідливі розробники японської фірми «Sunamiya». При пострілі із широкого стовбура вилітає плюшевий ведмедик, який потім планерує на парашуті. Як повідомляють дизайнери фірми, ідея прийшла до них у голову, коли вони помітили цікаву тенденцію — на японських весіллях все частіше стали кидати в повітря плюшевих ведмедиків замість квітів. Тож вони сподіваються, що пістолет із плюшевим ведмедиком-парашутистом буде користуватися попитом.

http://www.wheredidyoubuythat.com

Де ти це купив?

Саме так називається британський віртуальний магазин, що спеціалізується на незвичайних дизайнерських ідеях для дому і побуту. Ну, приміром, заглянемо у розділ «кухня», де на першому місці виставлена незвичайна хлібниця. «Гарному хлібу — гарна хлібниця»! Вочевидь, саме під цим гаслом дизайнери і створили цей екзотичний броньований контейнер для збереження хліба. Ззовні ця річ дуже нагадує броненосців із Південної Америки і важить 4 кілограми. Щодо інших дивовиж, то варто подивитися на настільне дзеркальце у вигляді ракетки для настільного тенісу, годинник-прожектор або гіпсові долоньки з зігнутими пальцями, що виконують роль настінних гачків для одягу.

http://fork-art.com/ —

«Виделкове» мистецтво

Тобі відомо, що ніяких виделок не існує? А є дракончики, мотоцикли, восьминоги й інші дуже прикольні об'єкти. Саме про це розповідає проект Fork Art, присвячений мистецтву художнього гнуття виделок. Виявляється, якщо витратити трохи часу і докласти зусиль, можна вигнути з виделки що завгодно — від драконів до рибалки, котрий витягує рибку зі ставка. Колекція таких виробів і розміщена на сайті Fork Art. Судячи із зовнішнього вигляду і ціни виробів, для скульптур використовуються звичайні столові виделки. Спробуй! Може і ти виготовиш черговий шедевр?

http://www.klockwerks.com —

Казковий годинникар

Якби Льюїс Керрол жив у наші дні, то його Аліса в Країні Чудес зустріла б не божевільного Капелюшника, а божевільного Годинникаря. Саме такий годинникар живе в Торонто в наш час. Канадський художник Роджер Вуд створює годинники неймовірного, безглуздого, але надзвичайно привабливого дизайну. Хоча годинники є невід'ємною частиною його творів, шедеври Роджера найчастіше найменше нагадують своїх звичайних побратимів, що тікають. Годинники Роджера схожі на механізми майбутнього, на магічні артефакти, на речі, що можуть приснитися лише уві сні. Телевізор із римськими годинниками, дивні автомобілі і візки із стрілками і цифрами, що ширяють над ними, музичні інструменти і черевики, з'єднані з годинниками...

http://www.factmonster.com —

Гора цікавих фактів

Якщо якось доля закине тебе на острів Філліп, недалеко від Австралії, і ти побачиш там юрби пінгвінів, що прогулюються у светрах — не лякайся і не три очі! З тобою все нормально, ці пінгвіни дійсно носять светри модних кольорів. Справа в тому, що колись у цьому реґіоні трапилася екологічна катастрофа у вигляді нафтового забруднення моря. Нафта змила природний жир, яким були покриті пера пінгвінів і який захищав їх від холоду. Щоб бідні птахи не загинули від морозу, команда рятувальників вирішила одягти їх у светри від ляльок розміром 9 на 4 дюйми. Ці светри прикривали тіла малюсіньких пінгвінів і в той же час залишали вільними крила, голову і лапи. Історія набула розголосу, і з усіх кінців світу люди почали надсилати в'язані светри для пінгвінів. Так виникла і сформувалася перша у світі колонія пінгвінів у светрах. Ось таких фактів на порталі безліч.

http://catalogmineralov.ru/ —

Все про мінерали і родовища

Юним (та й досвідченим теж) геологам буде тут цікаво. Цей портал — віртуальна колекція мінералів. На сайті ти знайдеш фотографії, описи і тематичні статті з мінералогії й історії каменю. Камінь може бути будь-який. І для нього не важливий зовнішній блиск і багата оправа. У каменя всередині досить світла і справжньої краси, щоб бути безцінним скарбом у будь-якому оточенні. Мінералів на світлі безліч, а тому охопити відразу все практично неможливо. Автори сайта намагаються зробити свій каталог найбільш повним та інформативним, а тому він постійно обновлюється. Якщо у тебе є бажання взяти участь у розвитку проекту, ти маєш цікаві статті або фотографії мінералів, яких ще немає в каталозі — тут ти завжди бажаний гість.

http://charivnytsya.com/ —

Чародійка-вишивальниця

Невтомні рукодільниці напевно знайдуть, на що подивитися на сторінках сайта «Чародійка», що належить українському виробнику канви для вишивання з нанесеним малюнком. Повний каталог із 200 роботами включає в себе знамениті православні ікони, репродукції відомих картин і авторські листівки. В усіх роботах малюнок нанесений на канву так, що на кожному перетині ниток знаходиться кольоровий квадратик, немов звичайну рахункову схему для вишивання хрестиком перенесли на канву: так вишивати набагато простіше і зручніше. Крім того, завдяки спеціальному просоченню тканини п'яльці для вишивання не потрібні. Автори особливо пишаються своїм набором листівок, малюнки для яких були створені професійними художниками. Адже власноруч вишита листівка — найкраще привітання з будь-яким святом. А розмір листівки дозволяє відправляти її поштою у звичайному конверті. Будь-яку з робіт каталога можна замовити поштою післяоплатою.

Американський футбол наступає

Переглядаючи матчі футбольного чемпіонату світу в Німеччині, я звернув увагу на прогрес американських футболістів. На минулому мундіалі вони теж не були хлопчиками для биття. До бразильців їм ще, звісно, далеко, але гру заокеанські футболісти дійсно демонстрували досить пристойну. Тож я вирішив поділитися своїми думками з Джексоном, що сидів поруч зі мною на лавці під будинком.

— Як гадаєш, невже у США сокер починає виходити на провідні ролі?

— А що воно таке? — запитав Джексон, натиснувши кнопку на своєму плеєрі.

— Ти що, не в курсі? Та це ж звичайний футбол, до якого ми звикли і в який граємо. Американці чомусь його називають сокером.

— Бо мають свій футбол. Навіщо їм наш, — відрубав меломан.

— Та що ти! Хіба ти не бачив, як їхня збірна з чехами та італійцями билася?

— Вибач, але я вечорами на дискотеки ходжу або на музичні тусовки.

— Кожному своє. А я всі матчі переглядаю, — мовив захоплено я, — особливо за нашу збірну вболіваю. Під час чемпіонату на все інше часу бракує.

— Я теж дивився, як грала наша збірна, але про американців нічого не можу сказати. До речі, а в їхній американський футбол ще десь грають, окрім США?

— Так, але у Європі популярніша його безконтактна версія, яку називають прапор-футбол (flag football).

— Що, є такий вид спорту? Розкажи.

Я із задоволенням витяг з рюкзака аркуш паперу та ручку.

— Він дуже популярний серед школярів та молоді на заході. Скоро і в нас у нього гратимуть. Давай, я намалюю схему ігрового поля. Ось поглянь...

Загальні положення

Для чого американці вигадали прапор-футбол? Та для того, щоб ще більше популяризувати свій футбол в інших країнах. А ще для підготовки молодих спортсменів. Бо у цій безконтактній грі заборонено блокувати та захоплювати суперника. Мета гри полягає у тому, щоб занести м'яча у залікову зону суперника. А основною відмінністю є те, що гравці виступають без шоломів та каркасів. На ногах у них кросівки з гумовими шипами. Одягнуті вони у футболки та труси. На поясі у кожного гравця закріплено по два прапорці. Щоб зупинити гравця, який володіє м'ячем, зовсім не потрібно його захоплювати чи блокувати, а достатньо лише витягти у нього прапорця. Цікаво, що грають у цю гру не лише хлопці та дівчата, а й дорослі, адже вона допомагає засвоїти тактичні комбінації, відлагодити взаємодію з партнерами та вдосконалює навички руху з м'ячем.

Складається гра з двох таймів по 20 хвилин чистого ігрового часу, перерва між якими триває 2 хвилини. Час зупиняється за свистком судді. Це трапляється тоді, коли гравець виходить з м'ячем за поле, коли не зловлено м'яча чи порушено правила. Після кожного окремого розіграшу час не зупиняється. Проте протягом останніх двох хвилин кожного з таймів, які називають «двохвилинним нападом», час зупиняється після кожної окремої атаки. Таким чином кажуть, що у кінці таймів гравці мають можливість «керувати часом» (як в американському футболі), тобто вирішувати, як довго утримувати м'яч у кожній з атак. У випадку нічиєї роблять перерву на 2 хвилини і призначають овертайм. Кожна з команд має право на два однохвилинні тайм-аути під час кожної половини гри. Невикористані тайм-аути у першій половині на другу не переносяться. Оголошувати тайм-аути мають право тренери та капітани команд. І лише вони з'ясовують із суддею всі спірні питання.

Ігровий майданчик

Офіційні змагання під егідою міжнародної федерації цього виду спорту EFAF проводять на прямокутному майданчику розмірами 30х60 ярдів, включаючи 10-ярдові залікові поля (тачдауни). Якщо врахувати, що 1 ярд дорівнює 91,44 см, то виходить, що у метрах це становитиме приблизно 27,5×55. Усі решта лінії на ігровому майданчику теж позначаються у ярдах. Середня лінія ділить майданчик навпіл. По краях майданчика виділено 10-ярдові залікові зони, а на відстані 5-ти ярдів від них позначено лінії, з яких розпочинають свої атаки команди.

Розіграш

В офіційних змаганнях у кожній з двох команд по 10 гравців (5 на полі і 5 запасних). У товариських матчах у команд може бути лише по 1–2 запасному. Перед початком гри кидають жереб. Та з команд, що виграє, отримує м'яч і право першою розпочинати атаку. Інша команда обирає половину ігрового поля. Вона ж розпочинає атакувати у другому таймі. Розпочинають атаку від своєї 5-ярдової лінії. Спершу команда має 4 спроби на подолання середньої лінії. Після того, як команді вдається це зробити, вона отримує 4 спроби на те, щоб занести м'яч у залікову зону суперника. Коли ж команді не вдається це зробити, то м'яч переходить до суперника. Якщо команді за 4 спроби не вдається подолати середню лінію, то м'яч теж переходить до суперника. Розпочинається розіграш з того, що гравець (центр), який стоїть у центрі лінії, має передати м'яча між ногами іншого (снепера) до третього гравця (квотербека).

Перебіг гри та нарахування очок

В загальному, правила гри не є важкими. І якщо ти граєш у звичайний футбол, для тебе все буде просто.

Отримавши м'яч, за правилами квотербек не може пересікати з ним лінію розіграшу. Він зобов'язаний або передати його комусь із партнерів, або відкинути його. Повертати м'яча гравцеві, від якого він його отримав, заборонено. А от партнер згідно з правилами може повернути м'яча квотербеку. Команда у нападі може скільки завгодно разів передавати м'яча із рук у руки чи пасувати до лінії скримеджу (лінії зони нападу суперника). І лише після перетину лінії, що розташована за п'ять ярдів від залікової зони, гравець намагається занести м'яча у зону. Якщо м'яч після порушення правил встановлюється ближче, то теж заборонено пасувати та передавати м'яча. При порушеннях та в ситуації, коли у якогось гравця витягли прапорця, м'яч встановлюється на тому місці, де були ноги гравця, а не сам м'яч.

Після встановлення м'яча суддею команда має 30 секунд на атаку. Передавати м'яча вперед можна лише один раз у кожній з атак. Усі решта паси мають бути поперек поля та назад. При перехопленні м'яча команда, що захищається, може одразу атакувати й зробити тачдаун. Якщо свисток пролунав після перехоплення, команда отримує право на атаку зі своєї лінії атаки.

За тачдаун команда отримує 6 очок. За розіграш очок після тачдауну з 5-ярдової лінії команді дається ще 1 очко, а за розіграш з центральної лінії — ще 2 очки. Подолання лінії скримеджу (сефті) теж приносить 2 очки. Команда у захисті отримує 2 очки за перехоплення м'яча і занесення його у зону суперника під час розіграшу очок після тачдауну.

Порушення правил та зупинка гри

Гра зупиняється за свистком судді. Це стається, коли у когось витягли прапорець, коли команда набрала очки або коли якийсь гравець торкнеться до землі будь-якою іншою частиною тіла, окрім стопи та руки. Зупиняється гра і в тім випадку, коли м'яч разом з прапорцем падає на землю. Гравець, у якого впав на землю прапорець, не може отримувати паса. Заміни у грі відбуваються лише під час зупинок гри.

За усіма порушеннями правил слідкує суддя. Більшість порушень (симуляція сигналів, офсайд, неправильна заміна, спроба вибити м'яча при передачі, легкий контакт із суперником) наказуються тим, що команда починає атакувати з 5-ярдової лінії. Після порушення при перехопленні гра продовжується з того місця, де воно відбулося. За грубі порушення, неспортивну поведінку та красномовні вигуки суддя має право спершу попередити гравця, а потім і вилучити його з поля до кінця гри. Злісних порушників вилучають іноді й до кінця турніру. Вилученого гравця заміняє хтось із запасних. Якщо у команді залишається менше 5 гравців, то їй одразу зараховують поразку. Гра не може бути завершеною порушенням правил у захисті. Команда, що атакувала, отримує право завершити атаку. Навіть коли уже вийшов час гри. Щоб зіграти у цю динамічну гру з друзями, слід почитати детальніші правила. Але, побачивши змагання по телевізору, ти уже зможеш відрізнити її від інших. Грай у нову гру! Успіхів!

Зірки світового

Хто зараз рекламує «Кока-колу», знаєш? Правильно, Рональдіньо. Ця відома фірма завжди старається використовувати імена найкращих футболістів, і дуже часто — бразильців. Та це й не дивно, адже у тій латиноамериканській країні це не просто спорт номер один. Це шлях до пристойного забезпеченого життя. Ким міг стати Рональдіньо, який народився у звичайній бразильській футбольній сім'ї? Звісно, футболістом! Адже батько у нього футболіст-любитель, а старший брат Роберто — професійний гравець. Зараз він, до речі, є агентом Рональдіньо на трансферному ринку.

Подарунок від брата

Як тільки хлопчик покинув колиску, старший брат подарував йому футбольного м'ячика. Обнявши його, хлопець часто спав з ним. Навчаючись у школі, весь вільний час проводив з м'ячем. Він або грав з друзями у футбол, або годинами жонґлював з ними м'ячем. Часто це був тенісний м'ячик, який ще краще дозволяв відточувати техніку володіння футбольним м'ячем. Чому саме тенісний? Бо одного разу Рональдіньо побачив по телевізору, як Марадона жонґлював апельсином, і йому захотілося це повторити. А на стадіоні батько допомагав синові відпрацьовувати штрафні та кутові удари.

Шлях у «Барселону»

Дитячі захоплення Рональдіньо дали свої плоди — юнака запросили грати у бразильський футбольний клуб «Греміо». Першим його трофеєм стала перемога на чемпіонаті світу серед юніорів до 17 років. На цьому ж турнірі наш герой став найкращим бомбардиром. Того ж року молодий футболіст став володарем Кубка Америки. У 2001 році Рональдіньо переїхав через океан і став гравцем французького «Парі Сен-Жермен», у якому провів два роки. Там він себе так проявив, що його ім'ям захотіли поповнити свої списки найвідоміші клуби Старого Світу. На нього претендували «Манчестер Юнайтед», мадридський «Реал» та «Барселона». Та це й не дивно, адже Рональдіньо чудово бачить поле, читає гру, володіє ударом з обох ніг і почувається на зеленому газоні як риба у воді. Йому все одно де грати — на фланзі, у центрі, лиш би це були зони атакуючих півзахисників чи нападаючих.

«Барселона» буквально «вирвала» талановитого плеймейкера у французького ПСЖ. Ввечері керівництво обговорило умови переходу з Рональдіньо та його братом-агентом, а наступного дня футболіст був уже в Каталонії.

У десятку!

Гравець з таким потенціалом суттєво покращив командні дії каталонців. При цьому простежуються деякі закономірності. У «Барселоні» завжди вдало виступали бразильські гравці, прізвища яких розпочиналися з літери «Р» (Ромаріо, Рівалдо, Рональдо). І кожен з них носив на спині «десятку«. А ось аргентинці з тим же десятим номером не приживалися (Марадона, Рікельме). Зараз Рональдіньо у «Барсі«, він — бразилець, у нього — десятий номер і це «постріл у десятку»! Рональдіньо підтверджує це своєю чудовою грою. Якихось улюблених фінтів у нього немає, усе залежить від ситуації та положення партнерів чи захисників суперника. Гра бразильця базується на імпровізації. У сучасному футболі для прийняття рішення гравець має долі секунди. У нашого героя все відбувається майже автоматично, а суперники вважають його непередбачуваним. Рональдіньо у якомусь сенсі хамелеон, він змінюється в залежності від ситуації, намагаючись заплутати суперника, щоб забити гол. Не цурається бразилець і захисних дій, робить підкати — усе заради перемоги. А штрафні у його виконанні! Та їх бояться найкращі воротарі світу!

РОНАЛЬДІНЬО

Повне ім'я: Рональдо Гаучо Де Ассіс Морейра
Дата народження: 20.03.1980 року
Місце народження: Порто Алеґро, Бразилія
Зріст/Вага: 181 см/80 кг
Клуб: «Барселона» Барселона, Іспанія
Позиція: форвард, атакуючий півзахисник
Досягнення: 1997 р. — переможець і кращий бомбардир чемпіонату світу для 17 річних гравців; **1999** р. — переможець Кубка Америки; **2002** р. — чемпіон світу у складі збірної Бразилії; **2002** р. — переможець Кубка Інтертото у складі французького ПСЖ; **2004** р. — найкращий гравець світу за версією ФІФА; 2005 р. — володар «Золотого м'яча»

Народився Тьєррі Анрі у передмісті Парижа у небагатій сім'ї, де був уже один син. До дитячого садочка він не ходив, а тому частенько грав у футбол з хлопчаками біля дому. Але батько постійно сварив сина за протерте взуття чи подерту футболку. Після чергового наганяю Анрі вирішив займатися футболом таємно від батька. А коли наступав час повертатися з тренувань додому, його зустрічав старший брат, щоб в разі чого «забезпечити алібі». Він бачив, як загоряються очі у молодшого братика при слові «футбол», і допомагав Анрі. У той час лише він вірив, що той зможе стати видатним футболістом. Одного разу, пробираючись додому, брати натрапили на розгніваного батька. Але за них заступилася мама, яка теж не була байдужа до захоплень молодшого сина. Через тиждень після того випадку батько вирішив на власні очі побачити, як його молодший син грає у футбол. Анрі дуже старався у тому матчі, і здавалося, що від цього залежить його життя. А ввечері після матчу сімейна рада вирішила відправити сина на навчання до французької національної юнацької академії футболу. Проте батько вагався — йому хотілося вірити, що Тьєррі досягне успіху у футболі, але ж у нього могло нічого не вийти.

У школі Тьєррі спершу було нелегко, бо жив він далеко від сім'ї, та й тренуватися доводилося чимало. З молоддю у той час працювали досвідчені спеціалісти, а тому Анрі грав щораз краще. На нього почали звертати увагу тренери.

Щасливий випадок

У більшості майбутніх зірок є свій щасливий випадок. Не обійшла доля і нашого героя. На цього тендітного підлітка звернув увагу Арсен Венгер, який у ту пору тренував «Монако». Він запросив Анрі до молодіжного складу команди. І сталося так, що Тьєррі в одному з матчів, коли його команда перемогла з рахунком 6:0, забив усі шість м'ячів! Словом, успіхи на юнацькому рівні дозволили йому уже в 17 років дебютувати в головній команді монегасків. У своєму дебютному сезоні форвард забив три голи у восьми матчах!

У 1996 році Анрі визнали найкращим молодим футболістом Франції. Він зацікавлює мадридський «Реал», але Венгер не відпускає свого підопічного. Наступного року Тьєррі став чемпіоном країни у складі «Монако». Вболівальникам подобалася гра молодого футболіста.

Шлях до головної збірної для Анрі пролягав через молодіжну. Там він з Ніколя Анелька зарекомендував себе забивним, гострим форвардом, і уже в 21 рік поїхав на світовий мундіаль. Еме Жаке, тренер французів, випустив його у двох перших матчах групового турніру, і молодий футболіст на очах мільйонів глядачів не розгубився. Йому навіть пощастило забити три голи і стати найкращим бомбардиром збірної. Проте зірковий час форварда був попереду.

На Туманному альбіоні

Коли з «Монако» пішов Арсен Венгер, у 1999 році Тьєррі продали до «Ювентуса». Анрі було цікаво познайомитися з італійським футболом, але наставники «старої сеньйори» не зуміли розкрити потенціал француза. Звісно, що футболісту захотілося змінити ситуацію. Тоді йому у пригоді знову став Арсен Венгер, який запросив Анрі до «Арсеналу». Перший сезон у Британії наш герой придивлявся, а вже у наступному році канонірам вдається зробити золотий дубль. Анрі став чемпіоном та володарем Кубка Англії. Після цього слідує вдалий виступ на європейській першост. Уяви собі — Тьєррі у 23 роки до світового золота додає ще й континентальне. Чи міг про таке мріяти колись його батько?! А сам футболіст заявив: «Я дуже вдячний Арсену Венгеру за все, що він для мене зробив і постараюсь вернути йому борг, забиваючи голи за «Арсенал», який я дуже люблю». І Анрі тримає слово. Від інших форвардів він відрізняється прекрасною технікою, хорошою реакцією та високою швидкістю. Браво, Тьєррі Анрі!

футболу

ТЬЄРРІ АНРІ

Повне ім'я: Тьєррі Даніель Анрі
Дата народження: 17 серпня 1977 року
Місце народження: Париж, Франція
Зріст/Вага: 188 см/73 кг
Клуби: «Монако», «Арсенал»
Позиція: форвард
Досягнення: найкращий молодий гравець Франції **1996** року; чемпіон світу **1998** року; чемпіон Європи **2000** року

Історія музичного кіно

— Ось давненько ми не ходили в кіно, — мрійливо і з натяком сказала Киця, прогулюючись вихідними із Джо вечірнім містом і роздивляючись яскраві афіші в кінотеатрі.

— Давай сходимо кудись, — не розгубився спортсмен. — Вибирай, куди підемо. Я не проти.

Киця почала уважніше розглядати анонси кінопалацу і тут побачила, що завтра в театрі буде мюзикл. Джо погодився піти на мюзикл, але зранку, напередодні перегляду, вирішив детальніше дізнатися, що ж це таке і як усе починалось. На той випадок, коли треба буде знаннями Кицю вразити.

Як усе починалося

Термін «мюзикл» запровадили американці. Полюбляючи економити слова, словосполучення musical comedy (музична комедія) вони скоротили до musical. У звичайній музичній виставі музика, пісня або танець являють собою вставні номери. Вони додають сюжету емоційного забарвлення, але одночасно зупиняють розвиток сюжету. А в мюзиклі навпаки: і музика, і спів, і танці продовжують розвиток подій.

Своїм народженням мюзикл завдячує простому випадку. У 1886 році в одному з нью-йоркських музичних театрів сталася пожежа, і балетна трупа залишилася без роботи. Продюсер постраждалих звернувся до колеги з драматичного театру, в якому репетирували мелодраму. Вдвох вони придумали оригінальний хід: з'єднали обидві трупи і показали незвичайну музичну виставу. Вона тривала цілих п'ять з половиною годин, але не втомила глядачів — вони прийняли її із захопленням! Успіх надихнув й інших керівників театрів, і подібні спектаклі почали з'являтися на різних сценах.

Як самостійний театральний жанр мюзикл сформувався в 20–30-х роках, а його розквіт припав на 40–60-ті роки. Найбільш відомі мюзикли того часу — «Оклахома» (1943), «Моя прекрасна леді» (1956), «Вестсайдська історія» (1957).

Коли в кіно з'явився звук, виник кіномюзикл. Перший звуковий фільм «Співак джазу», випущений у 1927 році кінокомпанією «Уорнер Брадерс», і став першим мюзиклом. А через два роки вийшла кінокартина «Бродвейська мелодія» — перший мюзикл, удостоєний премії «Оскар».

Під час другої світової війни і відразу після неї в постановках мюзиклів більше за інших досягли успіху голлівудські кінокомпанії. Вони зуміли відкрити нові яскраві імена. Серед них — Джуді Ґарленд, Діна Дурбін та інші. У перші десятиріччя своєї історії кіномюзикл був виключно розважальним, веселим і невимушеним видовищем.

Нову сторінку в історії кіномюзиклу відкрив у 1961 році режисер Роберт Уайз, що поставив у кіно успішний бродвейський мюзикл «Вестсайдська історія». Уайз посилив драматизм сценічної дії чисто кінематографічними засобами. Він одним з перших використав кольорову сімдесятиміліметрову плівку для демонстрації на широкоформатному екрані, стрімкі переміщення камери, несподівані ракурси і різкі монтажні переходи.

Американська кіноакадемія відзначила творців фільму відразу десятьма преміями «Оскар»: за кращий фільм, кращі режисуру, аранжування, звукорежисуру, монтаж, також премії отримали художник-постановник, художник по костюмах, хореограф і навіть актори другого плану, зате журі обійшло нагородами виконавців головних ролей — Річарда Беймера і Наталі Вуд.

І що дивно, композитор Леонард Бернстайн також «Оскара» не удостоївся — премію розділила група аранжувальників музики.

Подальша доля жанру мюзиклу і в театрі, і в кіно виявилася доволі успішною. Бродвей і Голлівуд не скупилися на дорогі декорації, костюми і спецефекти. На фоні цієї розкоші заблищали зірки Барбари Стрейзанд — в кіномюзиклах «Смішне дівча», «Хелло, Доллі!»; Лайзи Міннеллі — в «Кабаре», «Нью-Йорк, Нью-Йорк» та інші зірки.

Європейському мюзиклу завжди було важко змагатися з Голлівудом по витратах і видовищності. Проте французьке кіно, користуючись скромнішими коштами, подарувало світу такі шедеври як «Шербургські парасольки» і «Дівчата з Рошфору», музику для яких написав геніальний композитор Мішель Легран.

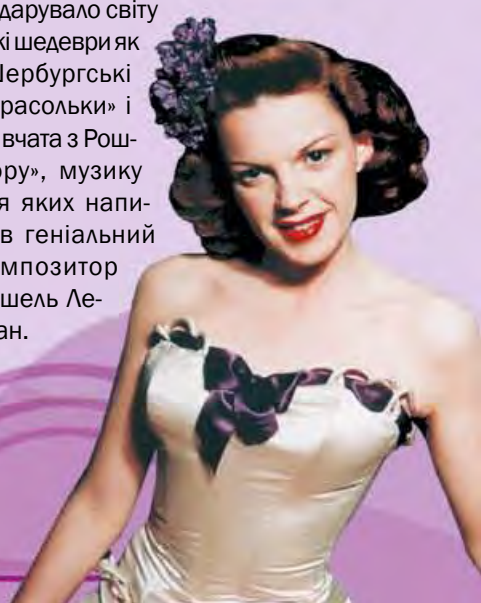

РУКИ, ЩО НЕ ЗНАЮТЬ ХОЛОДУ

Всім музикантам, аби не втрачати навичок, не можна забувати про репетиції та щоденно присвячувати своєму ремеслу щонайменше кілька годин. Інакше, майстерність буде швидко втрачено. Та от трапляються інколи такі генії, як іспанський скрипаль Сарасате, чиї руки не втрачають навичок ні за яких умов. Якось скрипаль мав давати в Росії концерт, а перед тим кілька тижнів відпочивав на курорті. Літак музиканта запізнився, і часу на репетицію зовсім не залишалось. Незважаючи на сильний холод, руки у Сарасате зовсім не замерзли, тож він одразу дістав із футляра свою скрипку, що припадала пилюкою вже кілька тижнів, і відіграв свій черговий геніальний концерт.

ГІТАРА МОЖЕ І НАГОДУВАТИ

Виявляється, одна гітара може врятувати багатьох голодних. Якщо не віриш, то послухай повчальну розповідь про те, як Ленні Кравіц одного разу купив собі гітару за 5 тисяч доларів. Згодом талановитий співак передав її президентові Бразилії, який пообіцяв її продати з аукціону, а отримані мільйони відправити нужденним. Ось так!

КОГО СЛУХАЮТЬ У КИТАЇ???

Виявляється, є ще у світі місця, де «Rolling Stones» не можуть зібрати стадіони. На своєму останньому концерті у Шанхаї (Китай) музиканти спромоглися зібрати лише вісім тисяч слухачів, та й то здебільшого не китайського походження. На розігріві у роллінгів працював народний китайський рокер Цуй Цзянь. Перед тим як дозволити музикантам виступ, місцева влада попросила їх не виконувати п'ять пісень. На це Мік Джаггер сказав, що, на щастя, у «Rolling Stones» є ще 400 пісень, які можна співати.

МАЛЮНКИ ДЖОНА ЛЕННОНА

Правду кажуть, що талановиті люди талановиті у всьому. Це я про Джона Леннона, малюнки котрого незабаром з'являться на товарах. Як відомо, музикант вчився на художника і крім музики залишив після себе велику спадщину малюнків. З дозволу вдови музиканта Йоко Оно, його малюнки та підписи будуть використані у двох нових лініях товарів. Малюки зможуть носити одяг та бавитися іграшками, що вийдуть під торговою маркою «I Am a Dreamer», а для всіх інших — меблі, тканини, постільна білизна під брендом «This Is My Story». Усі малюнки, які будуть використовуватися на товарах, Джон малював для свого молодшого сина Шона.

УКРАЇНЦІ — ВПЕРЕД!

Виявляється, українська сучасна музика, незалежно від стилю, може цілком гідно звучати у закордонному радіопросторі, варто лише туди її запропонувати. Так, лише після першої прокрутки в ефірі радіостанції CJSR в місті Едмонтоні англомовні слухачі позитивно відгукнулися про україномовні треки і, зокрема, відзначили групи «Мандри», «Потужні Дівчата», «Лос Динамос», Катю Chilly та електронників «D.O.A». А записами рівненських «Лос Динамос» серйозно зацікавилися ведучі однієї бразильської радіостанції.

ВИГАДАЙ СОБІ МУЗИКАНТА

Незабаром до віртуального проекту «Gorillaz» зможе долучитись кожен бажаючий, кому ще немає 16 років. Нещодавно газета «Guardian» оголосила конкурс на створення найкращого образу нового учасника групи. Акція проводиться в рамках дитячо-сімейної програми «Hay Fever» фестивалю «Guardian Hay festival». Отож, як маєш багату уяву, але не маєш ще 16-ти, вперед!

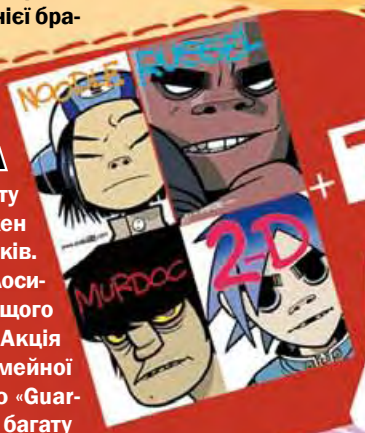

У ЗДОРОВОМУ ТІЛІ ЗДОРОВИЙ ДУХ

Багато відомо про нездоровий спосіб життя, який часто ведуть музиканти, але сьогодні ми все частіше чуємо про зміну цих стереотипів. Ще одне тому підтвердження — репер LL Cool J, який вирішив зайнятися не тільки душею своїх шанувальників, але й тілом. Співак взявся написати посібник з фітнесу «LL Cool J's Platinum Body». В основу книжки ляже програма коригування тіла, яку репер уклав разом зі своїм тренером і випробував на собі.

НАЙКРАЩІ ТЕКСТИ

Ірландці «U2» пишуть не тільки найкращу музику, але й найкращі тексти до своїх пісень. Так вирішив один з британських телевізійних каналів, опитавши своїх глядачів. Найкращою пісенною лірикою було визнано текст до їхнього треку «One». Друге місце посіли рядки з композиції групи «Smiths» — «How Soon Is Now». А третім було визнано текст до пісні гурту «Nirvana» — «Smells Like Teen Spirit».

Містичний геній хаус-музики

Насправді людини, про яку я хочу вам сьогодні розповісти, — Боба Сінклера, ді-джея, засновника лейбла «Yellow Productions», завсідника найшикарніших клубів та людину з поважними зв'язками — просто не існує. Людину, котра придумала Боба Сінклера, звуть Крістоф Ле Френ, він же Кріс «the French Kiss». Боб Сінклер — його друге обличчя, ґламурне, яскраве і відоме всюди, де лунає хаус-музика.

Кріс народився у Парижі і до сих пір дуже любить район, в якому пройшла його юність — квартал Ле Маре. За його словами, це саме є місце, де б'ється пульс життя Парижа. Тому й не дивно, що хлопець, який виріс у такому місці, досить рано почав вести клубне життя. З того самого моменту, як він вперше побачив в «Le Palace» ді-джея, що грав за двома вертушками, Кріс зрозумів, що все його подальше життя належатиме шоу-бізнесу.

Так воно і вийшло. В 1994 році Кріс разом зі своїм приятелем DJ Yellow створює лейбл «Yellow Productions», який, власне, став першим лейблом, котрий почав розвивати французьку клубну музику 90-х у тісній співпраці з відомими артистами. Хлопці працювали день і ніч, їм кортіло бути схожими на відомі лейбли на кшталт« Blue Note», «Prestige» та «Mo Wax». Вони прагнули створити подібний імідж як у них, спираючись при цьому на французьку музику.

Тому в 1998 році Кріс вирішив відійти від фанку та ейсід-джазу і, надівши маску Боба Сінклера, випустити свій дебютний альбом під назвою «LP». Диск викликав хвилю захоплення на європейських танцмайданчиках треком «GymTonic», що присвячений Джейн Фонді, та «The Ghetto».

Два роки потому він випустив диск «Champs Elysées». Його робота відрізнялась від попередніх складнішим та потужнішим звуком, серйознішим та більш обдуманим підходом. Цього разу Ле Френ прагнув не лише, щоб його впізнавали шанувальники на всіх без винятку танцювальних майданчиках. «Мій перший альбом був просто набором треків, — казав Кріс, — я квапився закінчити його і навіть не думав, що зібраний матеріал слід об'єднати єдиною темою, надати йому загального звучання. А ось другий диск — це результат копіткої річної роботи, і над ним я ретельно попрацював від початку до кінця».

Третя платівка Боба називається просто — «III». Тринадцять треків якісної клубної музики з красномовними назвами на кшталт «I'm Not Perfect» чи «Kiss My Eyes» стали довгоочікуваним подарунком для всіх шанувальників хауса та й для всіх любителів потанцювати в хорошому клубі та весело провести час. Трохи ностальгії за 90-ми, трохи наймодніших звуків, крапелька невловимого французького флеру — ось секрет цього альбому Боба Сінклера.

У квітні 2006 року Боб потішив меломанів своїм четвертим альбомом під назвою «Western Dream». Його головний трек — «Love Generation» — частенько крутять по радіо і в Європі, і у нас.

Тож якщо ти ніколи раніше не захоплювався творчістю цього талановитого француза і не мав можливості послухати його пісні — саме час виправити цю помилку.

ХРОНОГРАФ

03.08.1996 пісня «Macarena» дуету »Los Del Rio» очолила чарт США. Пісня провела на верхівці хіт-параду аж 14 тижнів і стала головним хітом року у всьому світі.

15.08.1969 відкрився перший фестиваль «Вудсток». Від нього ведуть свій початок решта грандіозних рок-фестивалів, відгомін котрих докотився і до наших днів.

19.08.1981 — день народження «Pet Shop Boys». Саме цього дня перетнулися шляхи Ніла Теннанта та Кріса Лоу.

28.08.1986 Тіна Тернер отримала особисту Зірку на Голлівудській Алеї Слави.

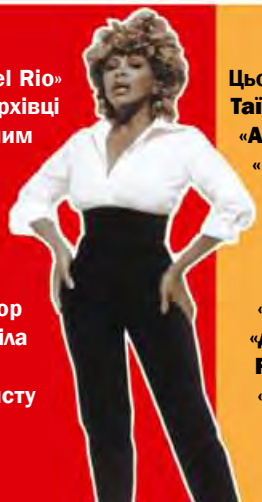

ХІТ-ТОП-10

Цього тижня «Клас» слухав таку музику:

Таїсія Повалій — «Переживу»
«Арктика» — «Ты можешь не верить»
«Мурени» — «Схожа на осінь»
«Неангелы» — «Ты из тех самых»
«Хвилю тримай» — «Якби всі люди»
«Кофе с дождем» — «Девять с половиной недель»
«Город 312» — «Останусь»
«Друга Ріка» — «Три хвилини»
Роббі Уїльямс — «Sin Sin Sin»
«Beatfreakz» — «Somebody's Watching Me»

Ніагара — водоспад музичних ритмів!

Познайомився з нещодавно з одним цікавим хлопчиною. Він принципово слухає лише українську музику і ні про яких Ашерів та Спірс чути не хоче. Каже, що більш талановитих музикантів, ніж у нас, немає ніде в світі. А щоб я остаточно переконався у його правоті, дав мені послухати кілька альбомів та розповів про один цікавий гурт. Про «Ніагару». Якщо ти досі нічого не чув про нього, прочитай мою розповідь.

Сталось це у вересні 2000 року. П'ятеро однодумців — Олексій Шатєєв, Павло Корсун, Андрій Глушко, Орест Прус та Вікторія Папа — створили групу і назвали її «Ніагара». Після неймовірних потуг група записала свій перший демо-альбом під назвою «П'ятий кут». Кажуть, було непогано, як на той час, але життя рухається, надихає та й частенько вимагає якихось кроків... Тож «Ніагара» помандрувала фестивалями з піснями «Сповість», «Я забуваю» і здобула перемогу на «Червоній Руті». Шалені репетиції щодня — це чудово, і жоден колектив без них не може. Але концерти — це результат, у якому проявляється вся довго накопичувана творча енергія, адже публіка завше чекає на МУЗИКУ!!! Тоді й приходить час на «Рокотеку» (в якій група й донині щороку бере участь), «Альтернативу», «Вибір» тощо, нарешті сольний концерт у клубі-кафе «Лялька», популярному місці для молоді. До речі, після чого «Ніагару» навіть до Польщі запросили.

Як ми вже говорили, життя наше йде вперед... В результаті деяких непорозумінь та розбіжностей у поглядах «Ніагара» перетворюється на квартет у складі **О. Шатєєва** (гітара), **П. Корсуна** (бас), **А. Глушка** (ударні), **В. Папи** (вокал). Можливо, це на краще? Проте судити про це можуть лише щирі вболівальники за долю групи. Ну, а виливається весь цей «брутал» у наступний демо-альбом «Мало..!». Кажуть, що це найкраща сторінка в історії групи, але від автора доповню: «Історія — це безконечний процес», — цілком реально, що те найкраще від «Ніагари» ще далеко попереду.

Без хизування додам: активна концертна діяльність полилась через вінця: перемоги на молодіжному фестивалі «Тарас Бульба» (пісні «Дай» та «Мало»), «Рок-вибух» (Івано-Франківськ), «Висадка» (Тернопіль), «Перлини Сезону» (Київ), «Лемківська Ватра» (Польща) тощо. Група знову знаходить своє дещо оновлене вже обличчя, активно працює й концертує, так би мовити, створює новий альбом під назвою «Я С.А.М.О.Т.А» (презентація якого відбулася у клубі-кафе «Лялька» успішно й безпомилково, пісні з цього альбому і надалі допомагають групі завойовувати призові місця на різноманітних фестах та виконуються разом із публікою на концертах), кліп, чим незабаром потішить своїх шанувальників!

У групу після своєрідного кастингу приходить Ілля Липницький, презентація якого досить вдало пройшла на фестивалі «Нівроку» (Тернопіль) та «Rock.Lviv» (Львів)! З новими силами група далі концертує, творить новий матеріал. Ну і приємною подією жовтня 2005 року стало святкування 5-річчя «Ніагари» з піснями, привітаннями, величезним тортом та іншими прибамбасами!!!

Зараз «Ніагара» працює над матеріалом для нового альбому. Вже готові 6 пісень в незвичному для гурту екстремальному форматі. А особливо допитливі можуть помандрувати оновленим сайтом «Ніагари» **www.niagara.com.ua**

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Для всіх шанувальників електро-попу гурт «Pet Shop Boys» представив свій новий альбом «Fundamental». Це вже дев'ята платівка за більш ніж двадцятирічну кар'єру гурту. Естетський, ґламурний, яскравий та повний протиріч — втім, як і завжди. З цим альбомом «Pet Shop Boys» повертаються до естетики диско — в чому їм активно допомагає уславлений продюсер Тревор Хорн та... Елтон Джон. Так, тобі не почулося, одна з пісень на диску записана за участю метра британської естради. Але яка саме? Впізнати в ній голос сера Елтона практично неможливо...

ЧУТКИ

Музиканти британського тріо »Doves» вирішили не відходити від традиції записувати свої диски подалі від цивілізації і відправилися... на ферму. Нагадаю, що над своїм попереднім альбомом хлопці працювали в закинутому бенидиктинському монастирі. Тепер вони винайняли ферму біля Манчестера, де планують пробути допоки нова платівка не буде повністю готовою. Щоправда, у такому оригінальному місці є свої недоліки: учасники гурту витратили два тижні на встановлення необхідного обладнання. Не кажучи вже про звукоізоляцію.

ЧИ ВМІЄШ ТИ СКЛАСТИ ВРАЖЕННЯ ПРО СЕБЕ?

Ти ретельно підбираєш свій святковий гардероб?

На дискотеку вдягаєшся яскраво?

Робиш макіяж?

Слідкуєш за своєю фігурою?

Дотримуєшся спеціальної дієти?

Так

Ні

Тобі подобається спортивний одяг?

Читаєш модні журнали?

Дивишся по телевізору покази мод?

Довіряєш порадам друзів?

Можеш познайомитися з кимось в автобусі?

На перше побачення йдеш впевнено?

Любиш розглядати у дзеркалі своє відображення?

Фотографуєшся залюбки?

Мрієш стати моделлю?

Полюбляєш оригінальні зачіски?

Носиш прикраси на шиї?

Читаєш любовні романи?

Мелодрами — твій улюблений жанр?

Маєш акторські здібності?

Тобі імпонує червоний колір?

Влітку носиш темні окуляри?

Розповідаєш анекдоти у компаніях?

Вмієш танцювати вальс?

Віриш у кохання з першого погляду?

Маєш свій стиль в одязі?

Віриш у добрих фей?

Людина настрою — це про тебе?

Впевнено почуваєшся у незнайомій компанії?

Ти віриш, що у твоїх жилах тече королівська кров і поводишся відповідно. Від тебе часто важко відірвати очі. Якщо когось і можна назвати зіркою, так це тебе. Але не переоцінити себе!

Ти дотримуєшся гасла: «Зустрічають за одягом, а проводжають за розумом». Попри це ти забагато уваги приділяєш своїй зовнішності. Краще розкрий свою внутрішню красу, і тобі приділятимуть більше уваги.

Ти щиро віриш, що маєш чудовий вигляд. Однак часто приховуєш свої хороші якості і поводишся невпевнено. Не варто так залежати від настрою, намагайся завжди його покращити перед виходом з дому.

Ти поводишся, як сіра мишка. Твоя скромність стає на заваді успіху. Зміни свій стиль поведінки, вийди із тіні та часто повторюй собі «Я супер!». І побачиш — ставлення оточуючих до тебе зміниться.

ВЕСЕЛИЙ КРОСВОРД

Хоч ти зараз і на канікулах, але тобі не слід забувати, що таке іменники. Відшукай їх у цих анекдотах та повикреслюй у кросвордній сітці ламаними лініями, що не перетинаються між собою. Коли зробиш усе вірно, то у тебе залишиться шість букв, з яких ти зможеш скласти ім'я Класного героя, який склав цього веселого кросворда. При цьому врахуй, що усі іменники у кросвордній сітці подано у тому ж відмінку, у якому вони зустрічаються в анекдотах.

Хлопчик прийшов до товариша у гості і біля дверей його зустрів великий бульдог.
— Заходь! — запросив господар.
— А він не кусається?
— Нам самим цікаво, адже він живе у нас перший день...

— Сусідко, чим ви годуєте своїх свиней?
— А чому ви запитуєте?
— Та мені теж хотілося б так схуднути.

О	П	Р	К	У	Ь	Д	О	С	К	Р	И	
З	О	Д	А	Б	У	Л	Ч	О	Г	В	У	М	Б
Р	Г	О	Л	О	В	П	Р	А	Л	О	І	Б	А
З	І	Р	И	К	У	А	К	В	А	В	Д	А	К	Р
П	Е	Т	Р	Ю	М	О	Р	С	В	Е	Р	Е	Й	І
Л	І	К	А	А	В	У	С	Т	В	Д	П	А	П	Ю
Х	Л	О	П	П	Х	В	І	Л	У	И	Н	Е	Й	У
О	В	А	Р	Ч	И	К	Т	У	У	Б	Р	О	К	Г
Т	К	А	Я	И	Ш	А	И	Н	К	Н	А	З	У	У
Л	Ь	О	М	Ч	К	А	Р	І	Т	І	У	К	А	Р
Е	Р	Х	О	О	С	Т	І	В	С	Т	Я	Л	К	У
В	Ч	И	Т	А	О	М	Г	А	Й	Ц	Я	С	А	К	У	У
С	П	О	Д	К	А	А	Н	З	У	Р	К	А	Н	А	Щ
О	У	С	Д	М	Б	О	Ц	І	К	Е	Д	Е	М
Г	С	І	І	Й	К	А	Х	Д	М	Е	Н	Ь
А	Н	Р	Л	Я	Р	В	Е	Л	Д
А	Д	У
О	К
С

Чоловік іде по ринку з ведмедем. Йому пропонують купити папугу.
— Зараз, тільки знайду того, хто мені минулого року продав хом'ячка!

— Яка риба найдовша у світі? — запитала вчителька. Назар назвав щуку, Настя — акулу, а Петрик— скумбрію та пояснив:
— Тому що я бачив її хвіст у консервній банці, а голова і тулуб – невідомо де.

— Лікарю, а це правда, що морква покращує зір?
— Так, де ж ви бачили зайця в окулярах!

У зоопарку Андрійко побачив паву й вигукнув:
— Мамо, поглянь, як курка розцвіла!

Чарівне дзеркальце

Виявляється, чарівне дзеркальце буває не лише у казках. У нашої Киці теж таке є. І вона це довела, показавши фокус.

Вийшла Киця до Класиків зі склянкою води в одній руці та сумочкою у другій. Поставила склянку на стіл, вийняла із сумочки дзеркальце, поклала зверху на склянку і запитала:

— Хто з вас хоче переконатися, що моє дзеркальце не просте, а чарівне?

Бажаючих було багато і серед Класенят, і серед дітлахів, що просто сиділи у дворі. Наша красуня вибрала собі десятьох помічників і запросила їх підійти до столу. А сама підійшла до глядачів, стала спиною до столу та мовила:

— Нехай хтось один з вас доторкнеться до дзеркальця, але мені не кажіть, хто саме, Я спробую з допомогою дзеркальця відгадати, хто це зробить. Домовилися?

Один сміливець на очах у всіх присутніх доторкнувся до Кициного дзеркальця. Потім помічники відійшли від столу, а Киця повернулась на місце для ілюзіоніста і взяла дзеркальце у руку.

— Для того, щоб я відгадала, мені потрібно, щоб ви по черзі вмочили вказівний палець у воду і повільно вийняли його зі склянки. Крапельки води покажуть мені на дзеркальці того, хто до нього доторкнувся. Прошу, починайте.

Помічники по черзі вмочували пальці у воду, а Киця прикладала поблизу дзеркальце та дивилася на зображення крапельок у ньому. Після того, як це зробили усі, вона тут же впевнено вказала, хто доторкнувся до дзеркальця. Оце диво!

Потім вона ще двічі відгадувала того, хто торкався до її чарівного дзеркальця. Глядачі та помічники зачаровано аплодували і просили розповісти, як їй це вдається. Проте Киця чемно вклонилася і пішла додому. Тобі ж вона згодилася розповісти про свої чари.

Насправді ж їх зовсім немає. Усе це, скоріше, розіграш, ніж фокус. Уся справа в тім, що серед помічників у нашої красуні був спільник — Джо. Він щоразу мочив пальця у склянці після того, хто доторкався до дзеркальця, вказуючи таким чином на нього. А всі ті дослідження водяних крапельок є звичайнісінькою байкою, яку заготовлено для глядачів. Ну як, тобі сподобалося? Тепер і ти так зможеш «розвести» своїх друзів, правда?!

Склянка у повітрі

Чим найчастіше користуються фокусники на сцені? Правильно, чарівною паличкою. І наш спортсмен теж нею скористався, показуючи друзям свій черговий фокус.

Він помахав нею над стаканчиком з молоком. Потім засунув паличку вертикально у склянку і підняв її у повітря. Стаканчик не просто повис на паличці, він навіть чомусь переміщався за нею, слухняно рухаючись за рукою фокусника. І як це Джо зумів зробити?

Перш за все варто сказати, що Джо взяв пластиковий стаканчик і просвердлив у ньому чотири отвори діаметром 0,2 мм — по два на протилежних бокових стінках склянки. При цьому вони розташовані трохи вище за середину висоти склянки. Потім у ці отвори він вставив два кусочки жилки і з зовнішньої сторони позав'язував вузлики. Таким чином у склянці було протягнуто дві жилки, які потім він «утопив» у молоці, наливаючи його на 5–10 мм вище, ніж знаходилася жилка. Вузлики можна запаяти гарячим паяльником так, що вони будуть непомітні.

Паличку теж слід «підготувати». У неї з одного боку вбито два невеличкі цвяшки один навпроти одного. У цвяшках з боків та із внутрішніх сторін (тих сторін, що розташовані одна навпроти одної) спиляно головки. Таким чином кінці палички утворюють два гачечки. Оскільки фокусники переважно користуються чорними чарівними паличками, то цвяшки теж варто пофарбувати чорним лаком, щоб вони стали непомітними.

Під час демонстрації фокусник опускає паличку вертикально між обома жилками. Потім повертає її на 90 градусів і легенько припіднімає, заводячи цвяшки під жилки. Правою рукою він піднімає паличку зі склянкою, а лівою тим часом проводить під склянкою та над правою рукою, підкреслюючи глядачам, що він не використовує жодних додаткових опор чи ниток, на яких усе підвішено. Потім він може поставити склянку на стіл і підняти лише паличку. Звісно, що перед тим він повинен легенько повернути паличку в руці, щоб гачечки відчепилися від жилки.

Якщо добре потренуватися, то можна не один раз показати своє вміння, а декілька. Звісно, що паличку не слід давати для огляду, а от склянку можна показати здалеку, якщо жилка буде прозорою і збігатиметься з кольором склянки.

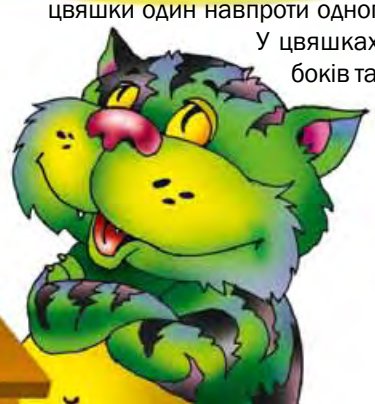

П'ять монет

Під час мандрівки у гори Класні герої не намагалися подолати якнайбільше вершин. Хотілося просто відпочити. А тому вони часто робили привали. Важливо було вибрати хороше місце та дійти у призначений час до місця, де планувалося розкласти табір та переночувати.

Так-от, під час чергового привалу кожен з Класиків займався своїми справами. Джексон присів та почав вигравати щось на гітарі, Киця вийняла свій щоденник, у якому зробила якісь записи, та відправила кілька есемесок. Джо читав статтю у спортивному журналі, Пундик після поїдання їстівних запасів свого наплічника приліг подрімати і Ковба-сан примостився біля нього. Колібрик тим часом розглядав карту та щось записував у своєму похідному зошиті-щоденнику. Раптом він закрив зошит і запитав:

— Хочете, я вам призову задачку загадаю? Ідіть-но сюди.

Друзі залишили свої справи і підійшли до Колібрика. І що ж вони побачили? А побачили вони, як наш вундеркінд розкладав на своєму зошиті п'ять монет так, щоб вони щільно доторкалися одна до одної. Лежали вони у два ряди: в першому було дві монети, а в другому — три *(мал. 1)*. Розклавши, він забрав із нижнього ряду одну монету і промовив:

— Погляньте на цю фігуру *(мал. 2)*. Зараз я перемішаю ці чотири монети, що залишилися, а вам потрібно буде їх скласти так, щоб я зміг докласти п'яту монету, не підсовуючи жодної з них, і щоб вони прилягали щільно одна до одної. Тому, хто перший зможе це зробити, обіцяю приз-сюрприз. Він у мене в рюкзаку. Прошу, думайте, давайте пропозиції.

Сказавши ці слова та хитро поглянувши на друзів, Колібрик перемішав ті чотири монети і поклав їх на зошит. Класні герої задумалися... Кожен з них висував якусь версію, щось перекладав, підсовував.

А ти знаєш, як це зробити? Не поспішай підглядати, подумай самостійно. І врахуй, що їх треба розкладати у три етапи.

Робиться це так:

1) розкладають по дві монети у кожному ряді *(мал. 3)*;

2) верхню ліву монету перекладають у нижній ряд *(мал. 4)*;

3) середню монету з нижнього ряду кладуть на місце щойно забраної монети у верхній ряд *(мал. 5)*.

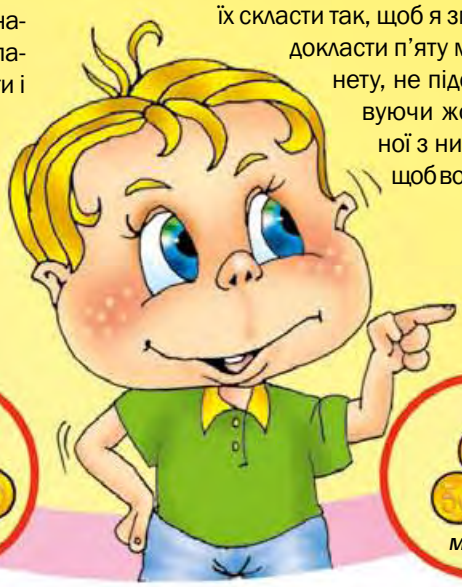

мал. 1

мал. 2

мал. 3

мал. 4

мал. 5

Чотири дами

А цей фокус вирішив присвятити усім дівчатам свого загону Джексон на вечірці у таборі відпочинку. Дівчата були від нього просто у захваті.

Вийняв меломан з кишені колоду карт, взяв зверху декілька з них і запитав у всіх присутніх:

— Хлопці, які дівчата вам більше до вподоби — блондинки чи брюнетки? Яку даму ви хотіли б зараз побачити? От яку назвете, таку й покажу. Хто не вірить у моє надзвичайне вміння, той зараз у цьому переконається!

Більшість присутніх захотіли побачити червову даму. Джексон тут же розклав карти віялом, і всі її побачили. Решта карт були повернуті до глядачів зовнішньою стороною. Потім він склав карти докупи і попросив назвати якусь іншу масть. І цього разу всі побачили названу даму серед решти карт, які були повернуті до глядачів зовнішньою стороною. Аналогічно він показав третю та четверту дами, яких просили глядачі. Невже Джексон і справді маг?

Секрет цього фокуса криється у заздалегідь «підготовлених» картах. Ти теж можеш досить просто це зробити. Спершу треба склеїти малюнками докупи дві будь-які пари карт (окрім дам). У тебе вийдуть дві карти, які з обох сторін матимуть зовнішню сторону. Потім треба взяти чотири дами та розрізати їх навпіл. Розріз слід зробити точно по лініях, які ділять карту на дві частини. Тоді треба взяти по одній половинці від кожної дами і наклеїти їх на внутрішню сторону (на малюнки) двох будь-яких карт. На одну клеїться половинка пікової дами та трефової, а на другу — половинки бубнової та червової дам. Таким чином ти отримаєш ще дві «підготовлені» карти з дамами чотирьох мастей. Усього в тебе буде чотири «підготовлені» карти. Складаєш їх таким чином: карти із зображенням дам у середині, а по обидва боки карти з двома зовнішніми сторонами. Потім ці чотири карти кладеш зверху на колоду. Кілька днів тривалих тренувань, і можна виходити до глядачів!

Перш за все треба навчитися розкривати правильно віяло з чотирьох карт так, щоб глядачі бачили лише одну даму. Та найважливіше, щоб вони бачили названу даму. Для цього тобі доведеться чітко запам'ятати розташування половинок дам на картах. Складені карти треба навчитися непомітно повертати так, щоб розкрити їх віялом і показати потрібну карту. Щоб відволікти увагу глядачів, можна їм якісь «байки» розповідати. Саме цього ти і маєш досягти у процесі тренування, щоб не «заблукати у чотирьох соснах», тобто у чотирьох мастях. До речі, у Джексона цей фокус виходить завжди стовідсотково.

Увага! КОНКУРС!

Ура, канікули!

Як ти відпочиваєш? Де ти відпочиваєш — у таборі, на морі, вдома? Чи доводилося тобі грати у якісь цікаві ігри? Можливо, під час ігор виникали якісь кумедні історії? Напиши та намалюй нам. Свої розповіді про ігри та ілюстрації до них надсилай на адресу редакції журналу *до 31 серпня 2006 року* на конкурс. Кращі ігри та малюнки будуть відзначені призами від видавництва *«Школярик»*. Та не барися, а за роботу берися! У своїх ілюстраціях можеш відобразити Класних героїв, які немовби уже грають у твої ігри. На конверті зроби позначку *«Ура, канікули!»* Хай щастить!

Веселі водоноси

Скажи, ну кому ж хочеться сидіти у пильному задушливому місті, якщо десь неподалік знаходиться хоч якесь джерельце. Тож Класики у ці вихідні теж вирішили вибратися на пляж.

Спершу всі донесхочу напірналися та наплавалися, тоді у волейбол та доміно зіграли кілька разів. А потім кожен приліг на свій килимок, щоб відпочити.

— Надоїло просто так лежати. Давайте у якусь нову гру зіграємо, чи що? — ліниво запропонував Пундик, глянувши на Джо, що лежав поряд з ним на пісочку.

— Якщо ти так хочеш розім'ятися, краще водички з озера у пластику принеси, — попросила Киця, — я би поливалася, щоб краще засмагнути.

— О, є ідея! — немов прокинувся Колібрик. — А давайте у гру «Веселі водоноси» зіграємо. Ми розважимося, а Кицюня водичку матиме.

— І як у неї грати? — запитав Джексон.

— Правила досить прості. У нас є пластикові стаканчики. Є два півторалітрові порожні пластики. Ставимо їх біля Киціного килимка. Вона буде ведучою. Ми четверо ділимося на дві команди, беремо кожен по одному стаканчику і починаємо за її командою носити воду з озера. Переможе та команда, яка скоріше наповнить стаканчиками свій пластик. Домовилися?

Невдовзі Киця дала сигнал і змагання розпочалося: Колібрик з Джексоном проти Джо та Пундика. Хлопці чимдуж мчали до озера, набирали у пластикові стаканчики води, несли їх на берег та виливали воду у свої пластики. Важливо було не лише швидко бігати, але й воду не проливати при переливанні зі стаканчиків у пластик. Колібрик з Джексоном робили це акуратніше і перемогли. Не дивлячись на те, що Джо найшвидше бігав. Та найважливішим виявилося те, що позмагатися захотіли ще діти, що загоряли неподалік. Хлопці швиденько вилили воду на нашу красуню і дали нову команду «Старт!». А потім пішло-поїхало!..

Відпочиваючих на пляжі було багато і згодом вийшов чемпіонат водоносів. Команди складалися з чотирьох гравців, але видавали їм лише по два стаканчики, з якими вони бігали по воду по черзі.

Водоноси-2

Наступного дня на пляжі уже чекали Класну компанію. Колібрик приніс зошит та ручку. Його ще вчора обрали почесним рефері змагань як автора гри. Він спершу записав усіх бажаючих позмагатися, потім провів жеребкування серед команд й оголосив, що чемпіонат проходитиме за олімпійською системою. Розпочинали з 1/8 фіналу. Хто переміг, не так важливо, та от після його завершення Колібрик, оцінивши ситуацію, запропонував усім бажаючим зіграти у ще захопливішу гру. Вся справа в тім, що зібралося багато глядачів і їм теж кортіло долучитися до нашої веселої гри.

Цього разу команди формували уже з восьми гравців і видавали їм теж по два пластикові стаканчики. Новим у правилах було те, що заходити з ними у воду було заборонено. На відстані двох метрів на березі було проведено «пожежну лінію».

Її так невдовзі назвали через те, що гравці команд носили воду з озера у долонях і наповнювали стаканчики — «гасили пожежу». Потім хтось один біг та переливав воду в пластик. Решта тим часом носили воду у другий командний стаканчик і т. д. Перемагала команда, яка першою наповнювала пластик.

Ти теж з друзями можеш організувати схожі змагання. Обирайте свій варіант гри і розважайтесь. До вас обов'язково приєднаються бажаючі весело провести час. Адже ігри не вимагають жодного спеціального обладнання. Порожні пластики та стаканчики завжди знайдуться на пляжі. Чи не так?

Тріатлон

Тобі доводилося бувати на справжніх змаганнях з тріатлону? Ні? Тоді можеш запросити друзів та зіграти з ними у гру, яка допоможе відчути майже всі перипетії змагань. Звісно, що бігати, плавати та їздити на велосипеді тобі не доведеться, замість тебе та твоїх друзів це робитимуть фішки гравців на ігровому полі, яке знаходиться на вкладці журналу.

С першу від ігрового поля слід відрізати 12 прямокутничків із зображенням кросівок, ластів та велосипедів і наклеїти їх на цупкий папір чи картон. В результаті у тебе вийде 12 ігрових карток, які потрібно перемішати та розкласти малюнком до столу. Кожен з 2-4 гравців, що братиме участь у грі, повинен мати фішку, яку встановлюють перед початком гри поблизу стартового поля. Ще для гри знадобиться звичайний ігровий кубик з позначками від 1 до 6.

Якщо все готово, то можна встановити лічилкою черговість виконання ходів і розпочинати.

Мета гри полягає у тому, щоб якнайшвидше пройти фішкою по трасі до фінішу. На кожному своєму ходу гравець спершу витягає одну з карток і показує її усім. Якщо вона відповідає середовищу, у котрому знаходиться фішка гравця, то він кидає кубика і переміщає свою фішку на відповідну кількість ігрових кружечків. Якщо ж ні, то пропускає хід.

Як це зрозуміти? Та дуже просто — якщо фішка не у воді, то, витягнувши кросівки чи велосипед, гравець кидає кубика. Коли ж фішка знаходиться у воді, то щоб виконати хід, необхідно витягти картку із зображенням ластів. При цьому до очок, що випали на кубику, додаються бонуси: кросівки — **+1** очко, ласти — **+2**, велосипед — **+3** очки.

Окрім цього, є ігрові кружечки на межі двох стихій: води та суші. Перед входом у воду та при виході з води фішки мають на них зупинитися, незалежно від того, що випало на кубику, адже не можна «без ластів пройти у воду», а «в ластах переміщатися по суші» теж заборонено. Таким чином, фішка гравця (навіть якщо і випало на кубику більше) спершу стає на кружечок, що на межі води й суші, і на наступному ходу гравець має спершу витягти картку з ластами (при вході у воду) і картку з кросівками чи велосипедом (при виході з води), а тоді може переміщати свою фішку.

Збивати фішки суперника суворо заборонено, проте їх можна перестрибувати. На одному й тому ж кружечку може стояти декілька фішок.

Коли гравці розібрали усі 12 карток, вони кладуть їх малюнком до столу, кожен свої біля себе. Якщо грають двоє, то кожен має по 6, коли троє — по 4, коли четверо — по 3 картки.

Подальша гра відбувається таким чином: гравець тягне картку в когось із суперників, а на заміну взятої картки кладе свою. Взяту і покладену картки показують усім.

Якщо картка відповідає стихії, де знаходиться фішка, то він кидає кубика і переміщає свою фішку. Якщо ж йому не пощастило, то він пропускає хід. Наприклад, фішка стоїть у воді, а він витяг кросівки чи велосипед. І навпаки, фішка на суші, а він витяг ласти.

Гравець, у якого поміняли картку, зобов'язаний (не показуючи карток гравцям) перетасувати свої картки і знову розкласти їх на столі. Це робиться для того, щоб ніхто не знав, де і яка картка лежить. Але щоб у грі здобути перемогу, слід бути уважним і слідкувати за тим, які картки були у того чи іншого гравця і в кого з них можна витягти потрібну тобі карточку. Обмін картками дає можливість збільшити ймовірність швидшого проходження

траси, якщо гравець слідкуватиме за грою, а не ловитиме ґав.

Найважливішими є картки із зображенням ластів, їх або треба намагатися витягти, або остерігатися. Відносно цього і обирається стратегія. Іноді їх варто віддати супернику, щоб він у тебе не міг їх витягти у наступному ходу, а іноді притримати. Усе залежить від ігрової ситуації. Тактика гри стане зрозумілішою після декількох зіграних разів. Скликай друзів і змагайтеся, як це роблять Класні герої на пляжі чи десь у затінку за ігровим столом. Хай щастить!

Фото на озері

Ти влітку робиш ранкову зарядку чи спиш донесхочу? А потім біжиш одразу на кухню? Приблизно так і розпочинається ранок у нашого Пундика. Він, навіть до кінця не прокинувшись, чимдуж біжить на кухню, щоб чимось смачним поласувати. А Джо щоранку бігає на стадіоні. Виявляється, і Джексон там буває, але не після вечірніх відвідин дискотеки. Бо після танців уранці про стадіон і мови бути не може! Але того ранку хопці зустрілися на пробіжці.

Джо і каже:

— Сьогодні після обіду на озеро не хочеш сходити?

— Я — за, але давай ще когось із наших запросимо? — відповів Джексон.

— Добре, я обдзвоню всіх і тоді про час зустрічі домовимося, — відповів Джо та побіг намотувати кола...

І сталося так, що на озеро прийшли обидва хлопці та Киця з Ковба-саном. Покупалися вони й прилягли рядком на килимку відпочити, на сонечку позасмагати. А Ковба-сан свою шерстинку розправляв, щоб підсихала. Раптом почувся знайомий голос:

— Привіт усім!

До них підійшов Колібрик з фотоапаратом у руках.

— Зніміть окуляри та посміхайтесь, — запропонував він і додав: — Зараз ми з вами зробимо невеличку фотосесію. Мені потрібно буде про наші канікули в шкільну стіннівку написати.

Та й нам усім пам'ятка буде.

Хлопці та Киця трохи підвелися і сперлися на лікті, а наш вундеркінд тут же «клацнув» їх. Після того вони ще зробили багато знімків у воді та на березі, фотоапарат переходив із рук у руки. Але перше фото, де були зображені четверо Класних героїв, вийшло найкращим. Це визнали всі. На ньому Джо був зображений поряд з Джексоном, але не поряд з Кицею. Киця не була поряд з Ковба-саном.

Наш художник не бачив цього фото і зробив ілюстрацію навмання. На неї можеш не звертати уваги. А чи зможеш ти сказати, хто ж саме на тій фотографії був зображений поряд з Ковба-саном?

Велосипедний бізнес

Поталанило якось Ковба-сану побувати на велосипедних перегонах. Треба було бачити, як палко він уболівав за команду нашого міста. Після змагань у котиська промайнула думка: «А що, як і я спробую покататися?» І що ти думаєш, спершу він освоїв дитячий триколісний велосипед, а потім почав просити наших Класиків купити йому двоколісний. Та сталося так, що ніхто з них не мав часу йти купувати, усі відмовлялися, мовляв, «завтра», хоча грошенят на велосипед не пошкодували.

Тому Ковба-сан вирішив сам піти на ринок і придбати собі велосипеда. Ходив рядами, розпитував, торгувався. І в результаті придбав не один, а одразу два велосипеди: один менший, а другий більший. Чи то грошей мав багато, чи то велосипеди дешеві були? Невідомо. Головне, що котяча логіка підказала йому спробувати проїхатися спершу на більшому велосипеді. Став він на педалі і навіть до керма дотягнувся, але не втримав рівноваги і... полетів! Після трьох невдалих спроб взявся він за меншого велосипеда. На ньому йому вдавалося навіть кілька метрів проїхати. Цього разу він не падав, ґуль не набивав, та зістрибувати доводилося.

— Але ж я бачив, як ведмеді у цирку їздять, то чому я не можу?! — нервував Ковба-сан.

Потім йому на допомогу прийшов Джо, дещо підтримував велосипед, і справи пішли краще, та все ж новоспечений спортсмен вирішив продати ці два велосипеди, а купити один, і то менший від цих (от що значить досвід!). Довезли вони удвох велосипеди на ринок і продали їх навіть з п'ятивідсотковим прибутком, заробивши 10 гривень. При цьому один велосипед юні бізнесмени продали на 10 відсотків дорожче, а інший — на 10 відсотків дешевше, ніж Ковба-сан їх купував.

— Виявляється, на велосипедах ще й бізнес можна зробити, а не лише покататися! — подумав Ковба-сан і пішов поміж рядами продавців...

Що він купив за виручені гроші і який у нього був подальший бізнес, неважливо. Та от цікаво, чи можеш ти сказати, який у Ковба-сана був стартовий капітал? Тобто скільки гривень він заплатив за свої перші два велосипеди?

Сила та розум

Зібралися якось ввечері Класні герої у лабораторії професора Крапки. Наш учений нещодавно повернувся з наукового семінару і запросив їх, щоб розповісти про останні досягнення у генній інженерії. Поглянув він на присутніх і хитрувато запитав:

— Хто мені скаже, що краще: бути розумним чи сильним?

І поки наші Класні герої думали, Крапка продовжив:

— На мою думку, все ж розумним, адже тоді є шанс придумати, як можна покращити свій фізичний стан, правда? Над цим зараз працюють медики, хіміки, біологи, генетики та інші вчені. Проте ніхто з них ще не створив еліксиру сили чи розуму. Та ось на відкритті семінару нам запропонували експеримент саме про ці два еліксири. Зараз я вам про нього розкажу. Хочете?

Усі закивали головами. Крапка налив у склянку чорної кави і мовив:

— Припустимо, що це еліксир сили.

Вчений розправив плечі, напружив м'язи, мовляв, зараз я стану сильнішим, і випив півсклянки кави. Тоді долив на її місце молока і продовжив:

— Молоко у нашому експерименті замінює еліксир розуму. Я розмішаю каву з молоком і вип'ю третю частину. Потім знову доливаю молока. Ще раз розмішую і випиваю четверту частину кави з молоком, знову доливаю молока і все випиваю. Чого більше я випив — кави чи молока? Якби це були еліксири, то я став би розумнішим чи сильнішим, як ви гадаєте? Даю вам п'ять хвилин на роздуми, а я тим часом приготую до показу відеофільм із записом семінару...

Приєднуйся і ти до розв'язку цієї задачки. Можливо, саме тобі колись пощастить стати винахідником котрогось із цих еліксирів. Хай щастить!

Смачний приз

Скажи, яким чином ви з друзями встановлюєте черговість у грі чи вибираєте ведучого на змаганнях? Правильно, за допомогою лічилки. А пригадуєш лічилку: «Раз, два, три, чотири, п'ять, вийшов зайчик погулять»? Пундик теж нещодавно її чомусь згадав.

Вже 20 хвилин сидів наш гурман за столиком і думав над завданням, яке запропонувала у фінальному конкурсі відома фірма «Солодкі делікатеси» на святкуванні свого п'ятирічного ювілею. Тому, хто першим впорається із задачкою, дирекція компанії обіцяла торт у вигляді правильного п'ятикутника. Важив торт аж п'ять кілограмів, і складено його було з фірмового печива. Зверху він був рясно прикрашений вишнями та п'ятьма кольоровими свічками. На початку свята президент загасив запалені свічки і передав торт організаторам конкурсу. І от лежав він зараз на столику та терпляче чекав свого власника.

Поборотися за нього отримали шанс п'ятеро ласунчиків, які успішно подолали відбіркові змагання. У попередніх змаганнях думати їм не доводилося, адже учасники змагалися на швидкість поїдання різноманітних солодких ласощів, які випускає фірма. І лише у фіналі треба було проявити свої розумові здібності. Завдання полягало у тім, що гравцям пропонувалося розставити у вершинах п'ятикутника дійсні числа так, щоб їхня сума на кінцях однієї сторони була рівною 1, на кінцях другої сторони дорівнювала 2, ..., а на кінцях останньої сторони дорівнювала 5 (дивися на малюнок).

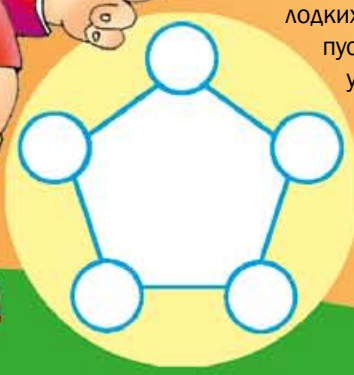

Спершу організатори дали п'ять хвилин на роздуми, потім ще п'ять додаткових. Але коли п'ятірка фіналістів за 10 хвилин не розв'язала задачки, було оголошено, що приз не отримає ніхто, якщо ще за 15 хвилин нікому не вдасться розв'язати цю задачку. Таким чином організатори вирішили дати на роздуми 5 разів по 5 хвилин і йшла уже остання з тих п'ятихвилинок.

Шкода, що серед фіналістів не було нашого Колібрика, а то він менше, ніж за п'ять хвилин справився б із тим завданням. Звісно, що ті, хто швидко вміє чимось поласувати, не завжди вміють добре думати. І навпаки...

Наш Пундик із завданням впорався. Та от цікаво, скільки часу тобі знадобиться, щоб розставити числа у кружечки? Чи вдалося б тобі виграти приз? А він був вартим, щоб за нього поборотися, адже фірма «Солодкі делікатеси» дійсно славиться чудовою продукцією. І врахуй підказочку, що це мають бути дійсні числа і можуть вони повторюватися, а суми чисел необов'язково йдуть за порядком. Успіхів!

кросворди від Дукласа

Скандинавський кросворд

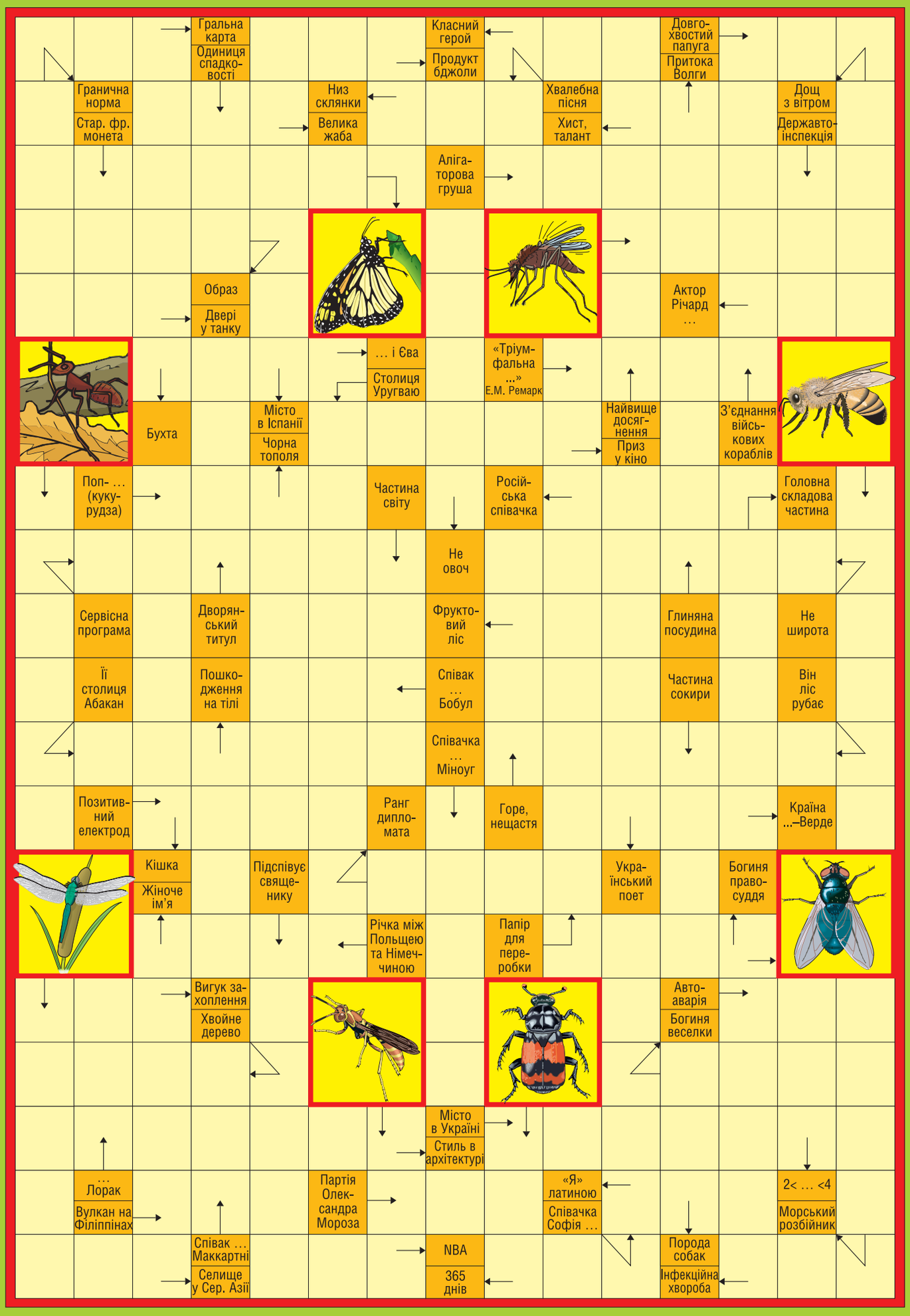

Квітковий кросворд

● Слова вписуються за годинниковою стрілкою.

японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд. Якщо ти стикаєшся з японськими кросвордами вперше, то приклад їх розв'язку дивись на звороті плаката. У цьому номері використані кросворди:

- **Юрія Качковського** (м. Бережани, Тернопільська обл.);
- **Ігоря Поросюка** (м. Кременчуг, Полтавська обл.);
- **Аліни Деркач** (с. Старовірівка, Харківська обл.);
- **Катерини Омелюк** (с. Милуші, Волинська обл.);
- **Тетяни Хоміцької** (м. Тернопіль);
- **Ганни Стецько** (с. Губник, Вінницька обл.);
- **Інни Капустяк** (с. Владична, Чернівецька обл.);
- **Іванни Герасим** (м. Борислав, Львівська обл.);
- **Ірини Мацієвської** (с. Криве, Житомирська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

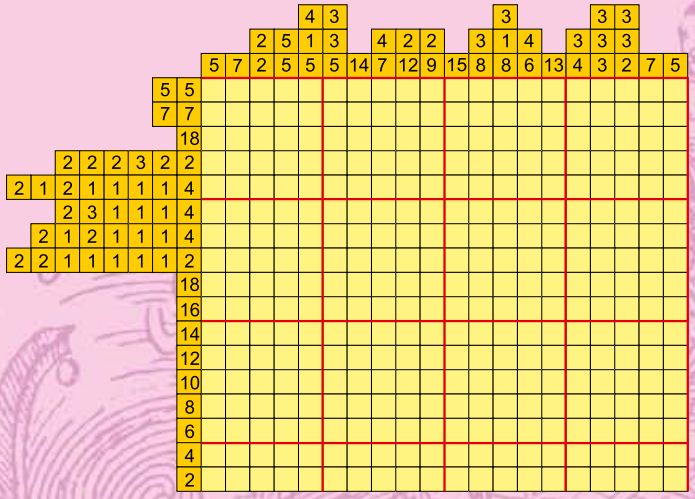

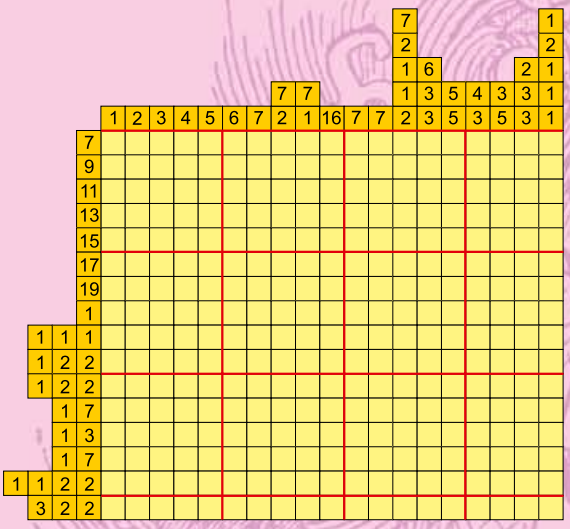

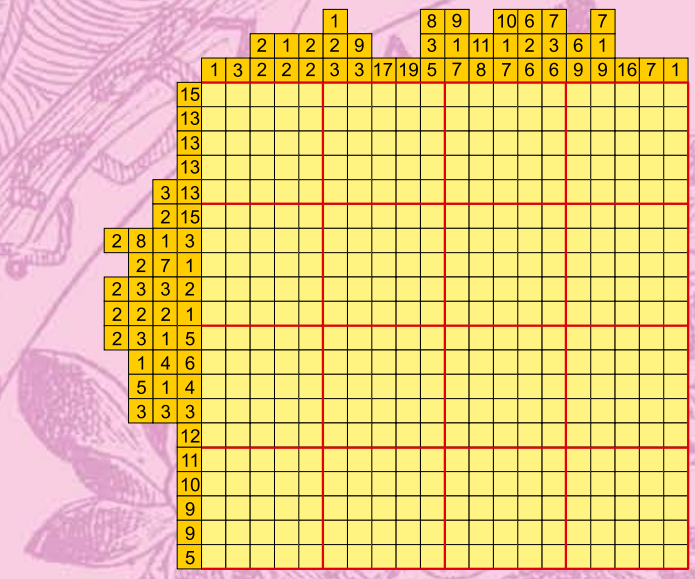

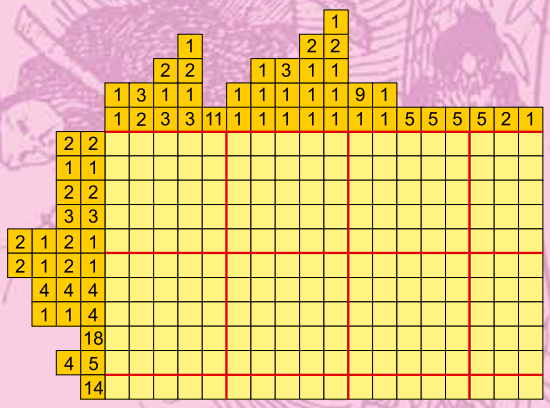

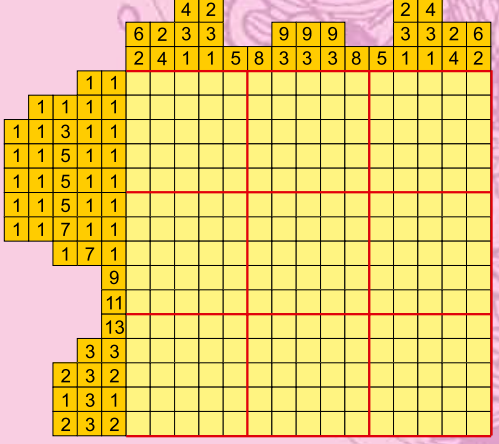

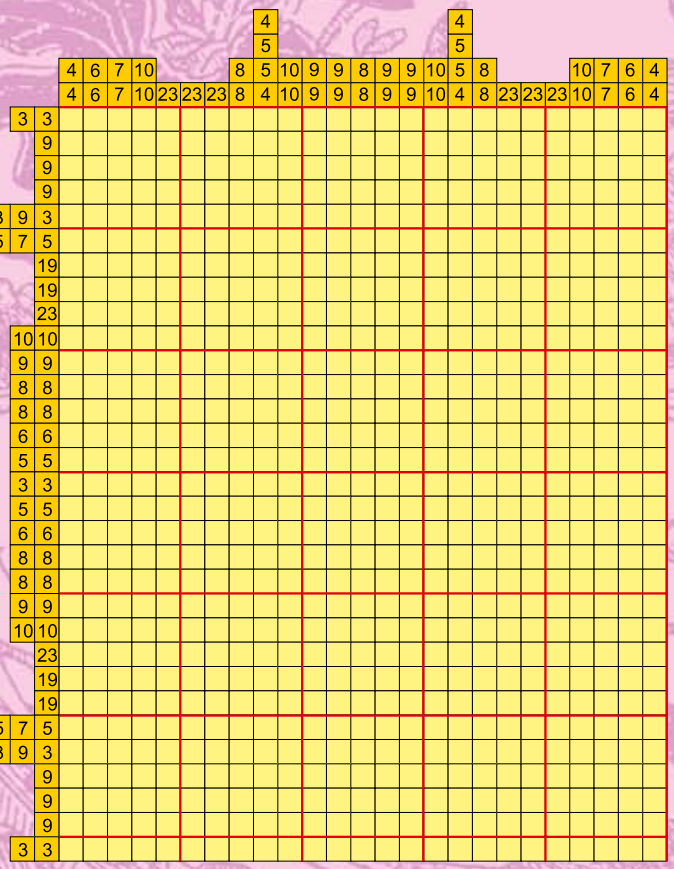

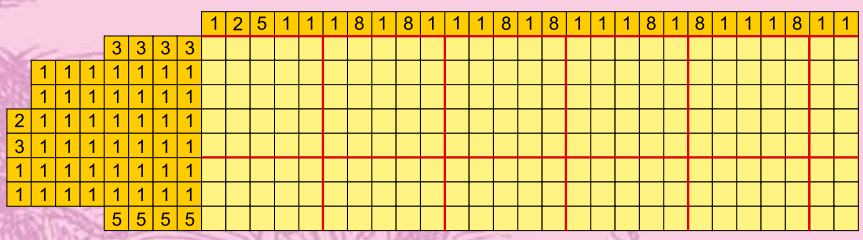

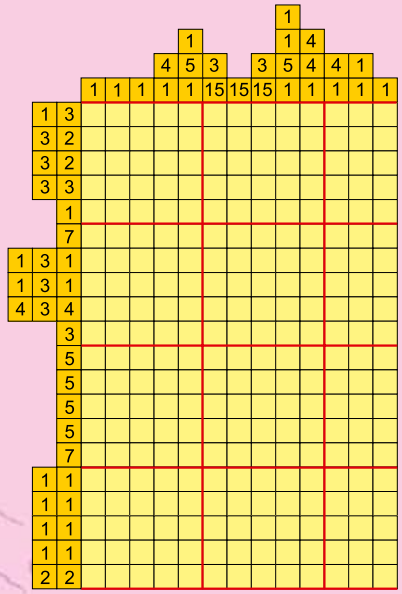

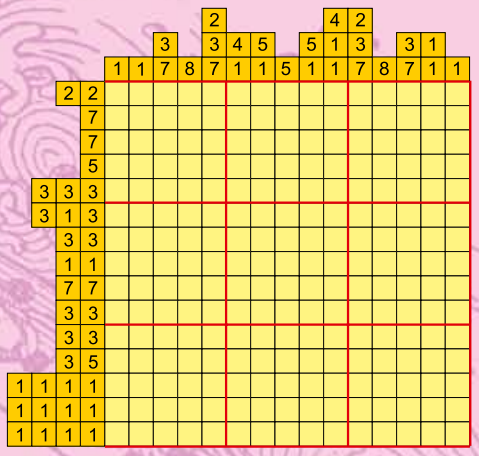

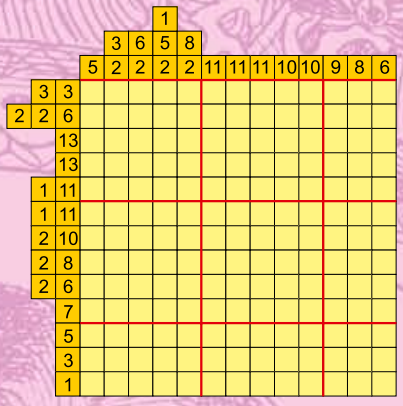

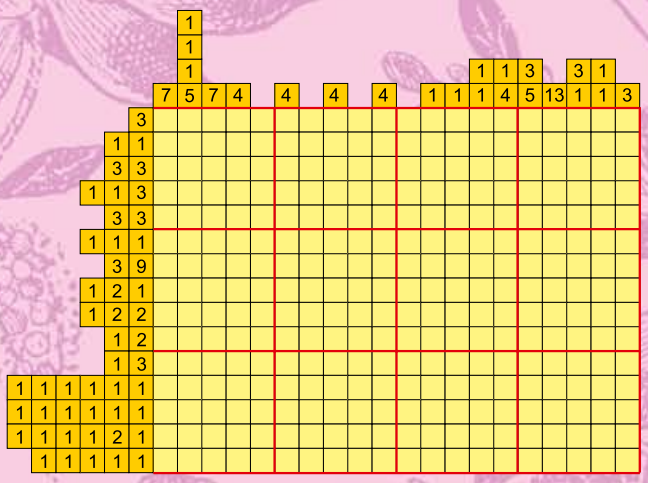

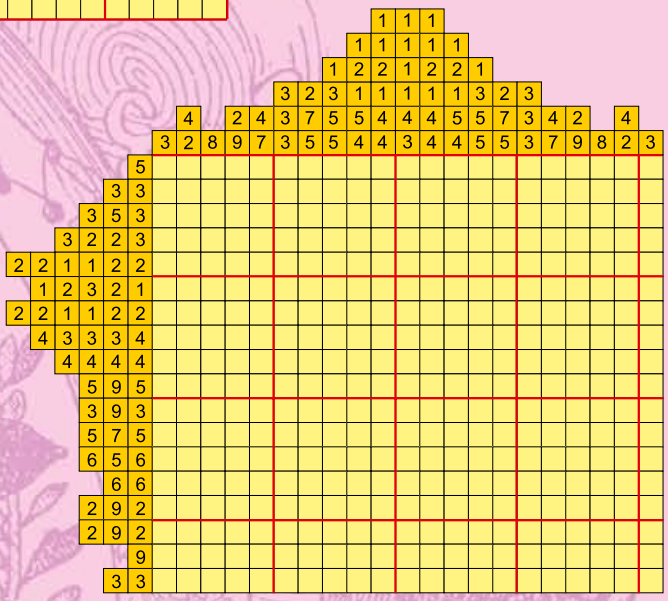

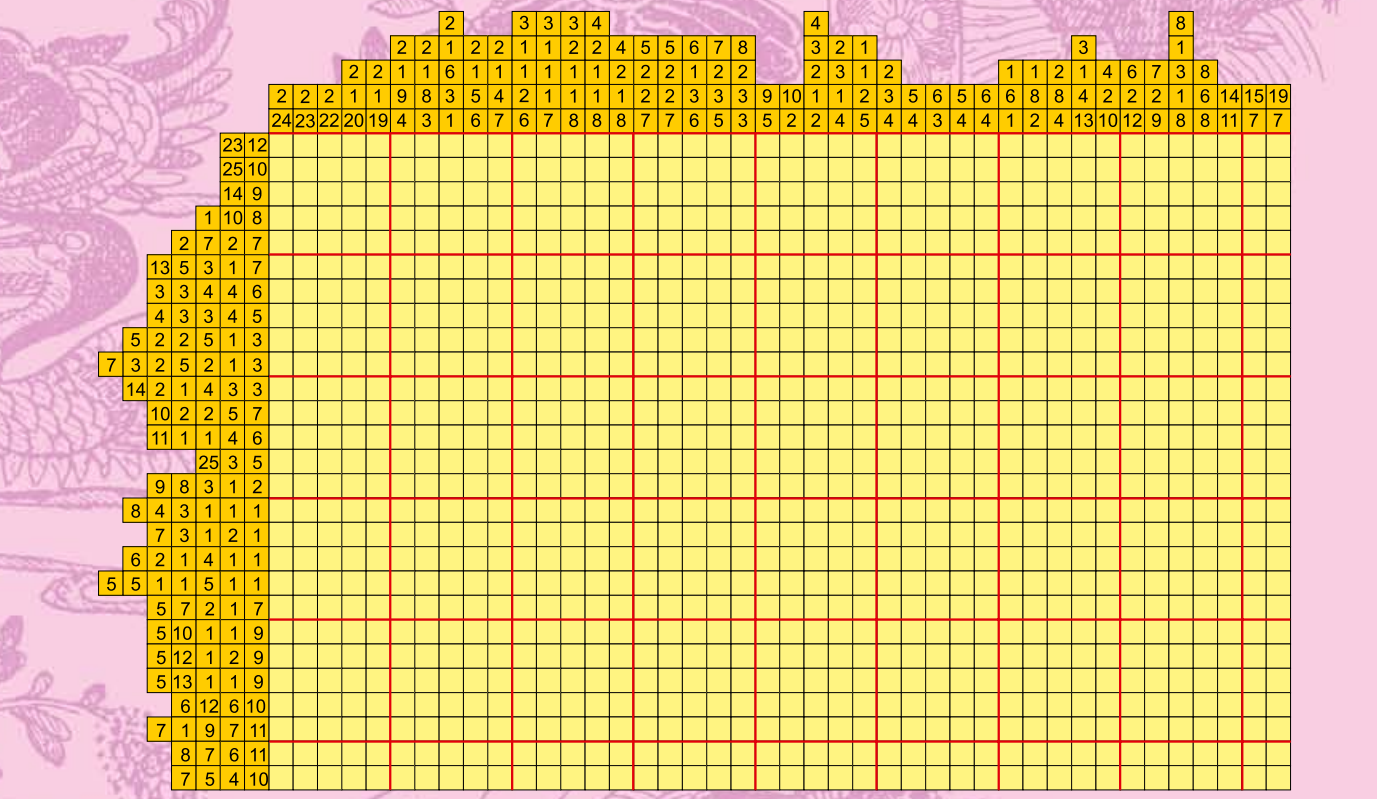

У чайнворд ***Анастасії Грудки з с. Світлогірське Полтавської області*** впиши назви країн згідно з їхніми прапорами.

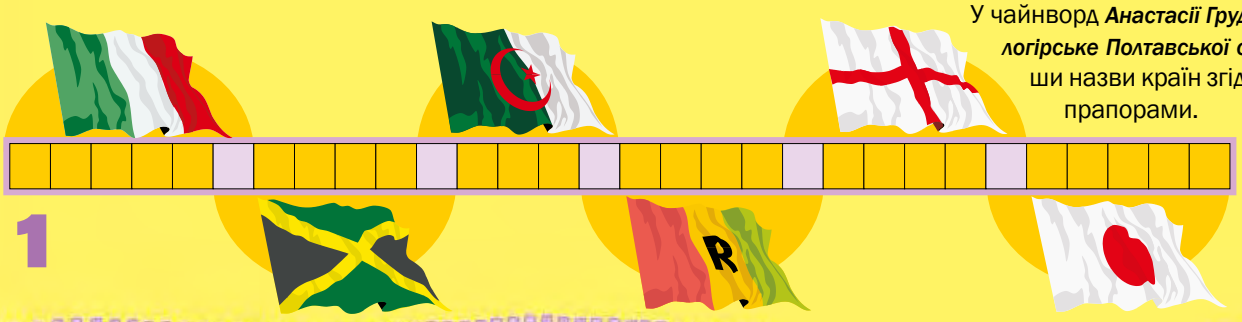

1

2 На поличці в посудинах стоять компоненти, які можна використати для виготовлення еліксиру молодості. Зробити його вдасться з тих складових, які знаходяться у посудинах, що в сумі складають число 44. Що треба взяти? ***Надіслав Олег Сокирка з Києва.***

3 У тексті свого завдання ***Олександр Зубарев з смт. Теплик Вінницької області*** заховав прізвища восьми композиторів. Уважно перечитай його та відшукай їх.

«Прокинувся диригент зранку. Протер глазунова, розчесав бородіна, почухав лисенка. Потім поснідав м'ясніковським з хренніковим, ковтнув трохи сметани. На десерт з'їв бізе, запив чайковським і, весело наспівуючи, пішов на роботу.

4 Розанаграмуй назви тварин, які заховала ***Олена Григова з Октябрського Донецької області.***

Ц А Є З Ь	➤
А Л А Т О Н И П	➤
Б А Н К А	➤
С Л Ю В І К	➤
Д И Р О К О Л К	➤
Т А Л К О Ш А	➤
П Р В Е	➤
В М А П А	➤
О Р А В К О	➤
Г О Р С І Н О	➤

5 Використовуючи цифри біля груп букв на кульках, розгадай слова, які зашифрувала ***Інна Капустяк з с. Владична Чернівецької області.***

1	1	1	2

Класна героїня

3	3	3	1	4

Небесне світило

1	1	3	3	1

Місце торгівлі

4	1	4	2	4

Морський хижак

2	3	4	1

Хлопець

6 У виділеному стовпчику свого кросворда ***Ірина Савченко з Кордонівки Житомирської області*** заховала назву улюбленої історичної пам'ятки. Розгадай слова і прочитаєш її.

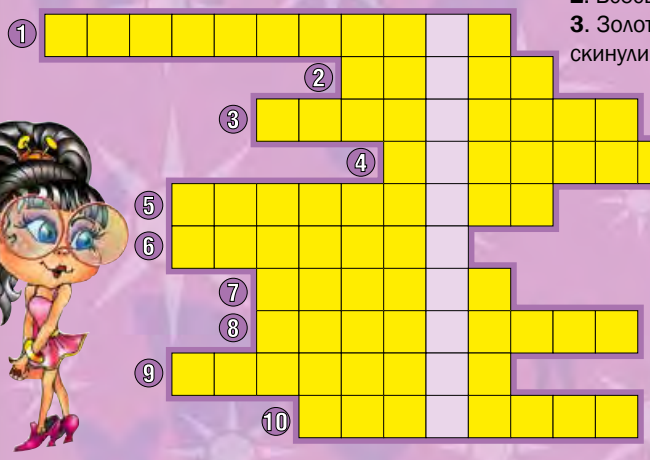

1. Популярний привид
2. Всесвітній ... (катастрофа)
3. Золотий чоловік, якого туземці скинули в озеро у гирлі вулкана
4. Фараон, на гробниці якого залишено прокляття
5. Бермудський ...
6. Долина ... у Єгипті
7. Країна пірамід
8. Загублена міфічна країна-острів
9. Гробниці фараонів
10. Сірано де ... у XVII ст. описав сьогодення

7 З дев'яти сірників складено ліхтарика. Перекладі чотири сірники так, щоб утворилося чотири рівних трикутники. Надіслала ***Оля Шипша з м. Білицьке Донецької області.***

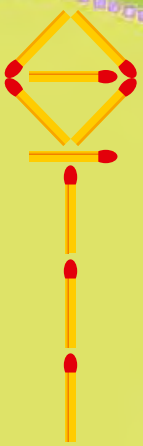

8 У цьому кросворді ***Людмила з Дніпропетровська*** заховала назву свого улюбленого гурту та ім'я його соліста. Розгадай слова та прочитай у виділеному стовпчику розгадку.

1. Переможниця «Євробачення-2004»
2. Співачка Ані ...
3. «Крихітка ...»
4. Гурт «Танок на ... Конго»
5. Виконавець пісні «8-й колір»
6. Співачка Наталя ...
7. Солістка гурту «Таліта Кум»
8. Гурт «Танок на майдані ...»
9. Співачка та скрипалька ... Ахат
10. Переможець проекту «Шанс-1»
11. Виконавець пісні «Люди, як кораблі»
12. Співачка Катя ...
13. Співачка Марічка ...
14. Співачка Тіна ...

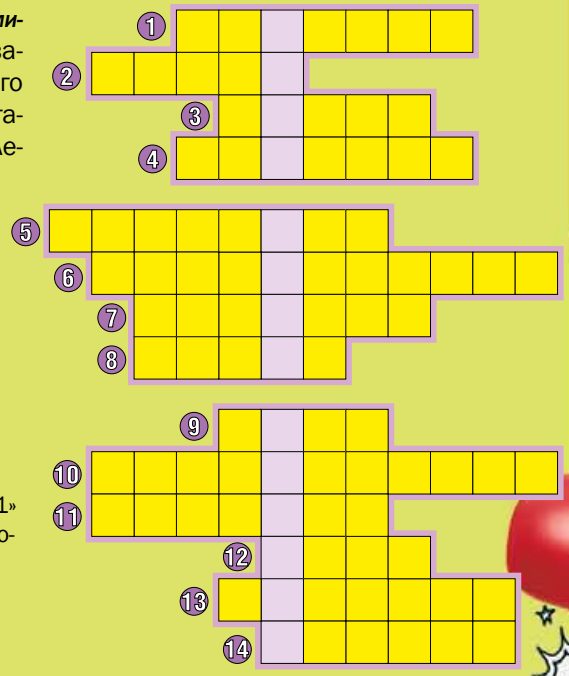

9 Розгадай кросворд ***Анастасії Грудки з с. Світлогірське Полтавської області*** і довідаєшся прізвище її улюбленої співачки.

1. Письменник Вальтер ...
2. Змагання автомобілів
3. Батько зятя
4. Співачка ... Лорак
5. День тижня
6. Найшвидший дикий кіт
7. ... Алекс — герой мультфільму «Мадагаскар»
8. Спортсменка ... Клочкова

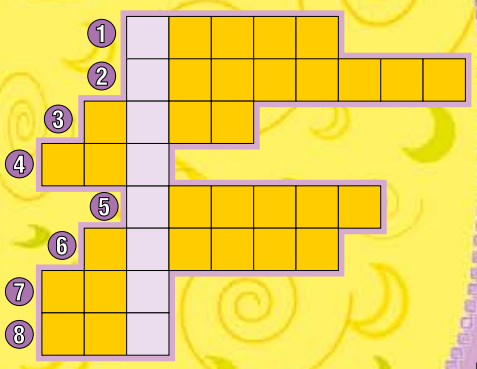

10 На розв'язок цих чотирьох міні-задачок, які надіслали наші читачі, ти маєш п'ять хвилин. Засікай час за годинником та читай умови:

а) У пасажирському літаку 108 місць. На кожних двох пасажирів, що сидять на своїх місцях, припадає одне вільне місце. Скільки пасажирів у літаку? ***(Вероніка Кушнір, м. Шаргород, Вінницька обл.)***

б) Юні боксери Петрик та Сергійко прийшли до тренувального залу і вдягли боксерські рукавички. У Петрика виявилося рукавичок удвічі більше, ніж у Сергійка. Скільки рукавичок у кожного з хлопців? ***(Валерія Стороженко, м. Нікополь, Дніпропетровська обл.)***

в) Батько має двох синів. Від одного з них він старший у 3 рази, а від другого — у 4 рази. Скільки років батькові та синам? ***(Андрій Омельницький, с. Смиківці, Тернопільська обл.)***

г) У класі сидить семеро хлопців. Чи можна між дітьми порівну розділити 8 яблук, не розрізаючи жодного? **(Юлія Скребець, м. Бахмач, Чернігівська обл.)**

11 Свою майбутню професію ***Роман Ткачук з с. Саджава Івано-Франківської області*** заховав у кросворді. Розгадай його і дізнаєшся, ким мріє стати хлопець.

1. Дівоче ім'я
2. Столиця Ірландії
3. Ім'я хлопця
4. Скандинавська країна
5. Американська «гривня»
6. Англійський футбольний клуб
7. Марка автомобіля
8. Столиця Чилі
9. Столиця Канади

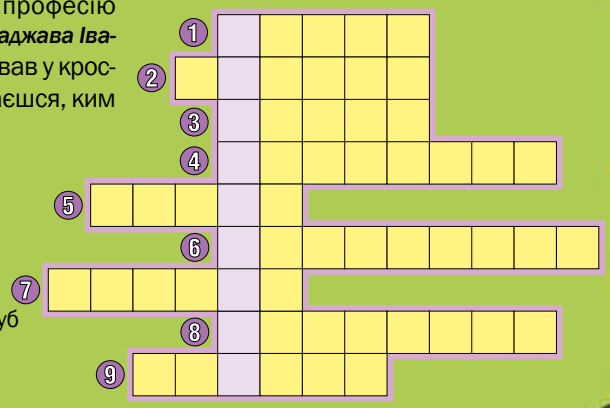

Читай у наступному «Класі»

Неймовірне-очевидне
Діти ІНДИГО

Джентльмен-клуб
Лицар без страху і комплексів

Це цікаво
Із екрана рветься, рекламою зоветься

Класна проза
Пелем Гренвіль Вудхауз
Як Гаррісон дав маху

Мода і врода
Прикольне мистецтво — боді-арт

Страшилки від Класного
В лабетах безсмертної слави

Річі Блекмор
Музичні посиденьки

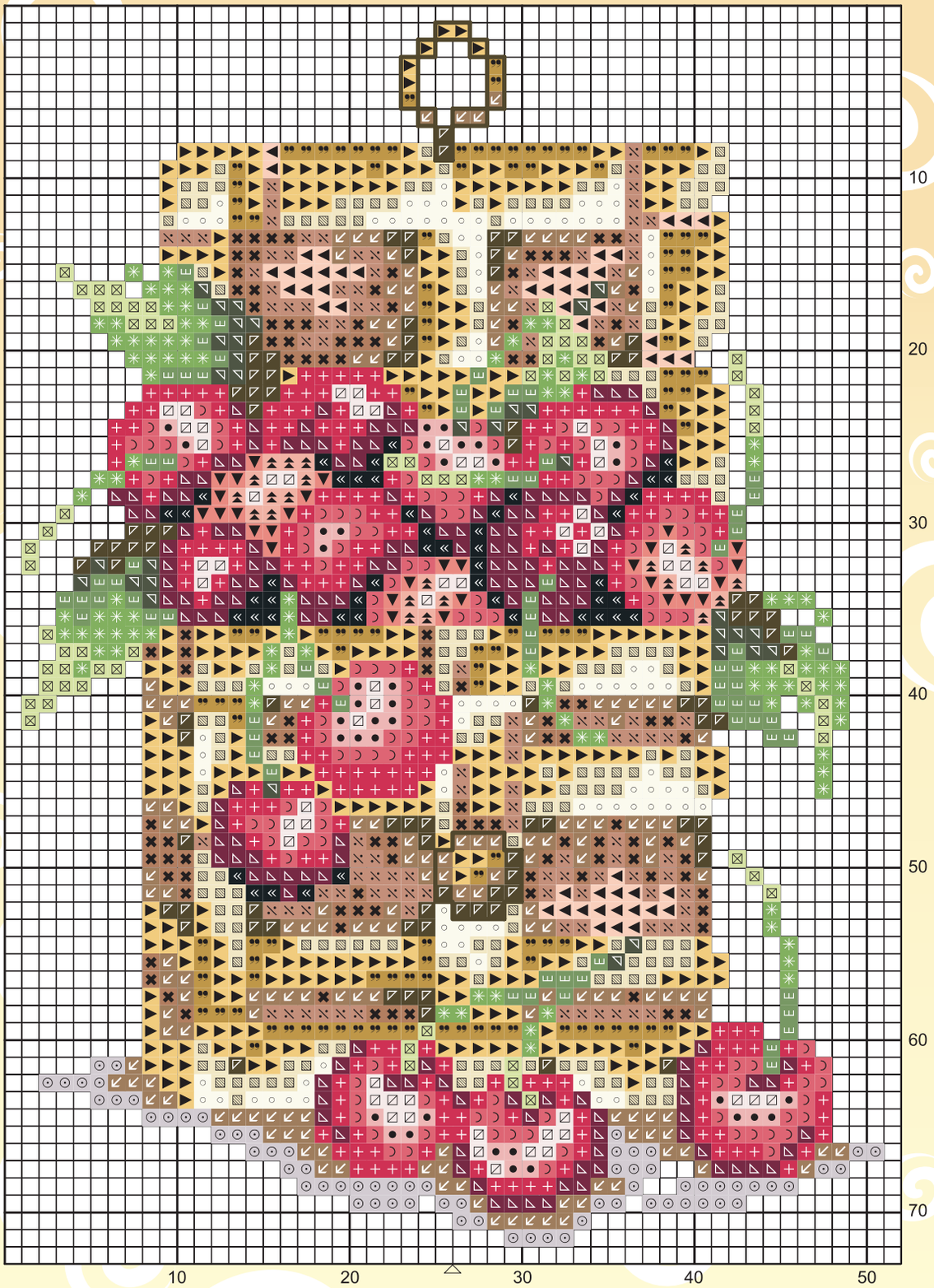

819	3802	945	453	645	677	3347
761	3772	353	840	3799	676	3348
3712	3773	352	3781	3363	3828	746
309						

Черешеньки

(Леся Українка)

Поблискують черешеньки
У листі зеленім,
Черешеньки ваблять очі
Діточкам маленьким.

Дівчаточко й хлоп'яточко
Під деревом скачуть,
Простягають рученята
Та мало не плачуть.

Раді б вишню з'їсти —
Та високо лізти.
Раді б зірвати —
Та годі дістати.

«Ой вишеньки-черешеньки,
Червонії, спілі,
А чого ж ви так високо
Виросли на гіллі?»

«А того ми так високо
Виросли на гіллі,
Бо якби росли низенько,
То чи ж ми б доспіли».

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ
КЛАС®
передплатний індекс
40240